GEORGE CEAUȘU

ÎNSTELATA AVENTURĂ

GEORGE CEAUŞU

ÎNSTELATA AVENTURĂ

JUNIMEA 1987

Coperta : RADU GAVRILESCU

1. Tinerețea nemuritorilor xilecși

A fost odată ca niciodată — de n-ar fi așa, nici Universul nu s-ar dilata, că la început era cît un zbenghi și după asta a făcut Big Bang. A fost odată un împărat necunoscut, ce-și întinsese stăpînirea peste Universul Cunoscut ; demult, cînd abia trecuserăm de era lui Planck * și ne tot lățeam în Marele Blanc. Să fi mers o grămadă de milenii galactice și-un an, tot n-ai fi atins hotarele INTERMUNDIULUI *XILEXIAN*. Unui *SPAȚIAL* de i-ai pune frîul, încălecîndu-l frumos, te-o duce pînă cînd spațiul s-o întoarce pe dos și de acolo — regrete ! — poftiți pe jos ! Un *XILEX TEMPORAL* de-ai călări pînă cînd în cvadridimensional va plesni, și tot mai are pîn' la hotare un bileniu galactic și-o zi. Iar de-i parcurge timpul rămas cu-un *TEMPORAL* de pripas pînă cînd, sufocat, va lua-o la pas, — un capăt de drum îți rămîne, cît să mănînci o pîine : un trileniu galactic și-un ceas.

Cum împăratul acela, în ciuda bogățiilor sale fără de număr (încă nu existau numere atît de mari),

---

* În teoria Big Bang-ului, prima epocă a Universului, aflată la 10^{-23} secunde de punctul de singularitate.

era foarte trist, se prezentă la curte, ca din întîmplare, *XILEXUL PROBABILIST :*

— Înălțate în posibilități împărate, n-ați dori să vă coacem un nou cîmp de probabilitate în care de o mie de ori peste cap ne vom da și într-o mie și una de nopți zarul sorții șase-șase vă va cădea ?

Din păcate, a o mie și una noapte greși, împăratul răcni, iar vîntul solar zăngăni prin galaxii :

— Slugi nevrednice ! Să vină *CAUZALUL !*

XILEXUL CAUZAL se prezentă radios, cu imensa lui trenă de cauze și efecte înlănțuite frumos.

— Înălțată Cauză Primă, pentru augusta-vă față să dăm și efectelor fără cauză viață n-ar fi o crimă ! Dar dacă la cauze vom umbla, nu-i exclus să le putem efectua !

Atunci, luind-o foarte franc, tocmai de la epoca lui Planck, împăratul îi istorisi : era trist că nu avea copii. *XILEXUL* începu să claseze efecte de copii și astfel — consecință firească — bolovanul cauzelor scăpă peste el și-l strivi. *TEMPORALUL,* din loc mii de variante urni, dar toate erau pustii în copii iar spațialul, scos din ale sale, se eschivă cu un drum de documentare în Sistemele Estivale. *CATASTROFICUL* din biciul lui fulgeră, dar catastrofa provocată fu o mîndrețe de fată, pe care el o urmă îndată și, în sfîrșit, *NEANTUL* cotcodăci, dar din genunile sale nimic nu ieși.

Din fericire, *SĂRITORUL ÎN AJUTOR* știa de un unchieș informațional vrăjitor ce recodificase timpul și spațiul de milioane de ori. (Că alte doftoroaie o făcuseră de oaie). Dar trebuia ca împăratul să se ducă la dînsul. Unchiesul dibaci (între altele,

vraci) era un bătrîn *DRAGON* hibrid, cocoșat, — care astfel l-a-nvățat :

— Peste nouăzeci și nouă de galaxii, în Universul lui Pfaff, imediat pe dreapta există un fir de praf care conține un protovirus. Amestecă protovirusul cu-un neutrino și-un foton și cînd vor exploda o să sară un gravitino — o mică belea. Îl tăvălești prin curentul Hyadelor, în zeamă de mezon pînă devine un graviton : cu-o unitate se va-ngreuna și forța gravitațională va reprezenta. Dă-l împărătesei și va rămîne grea.

Zis și făcut : împăratul se apucă să-și caute împărăteasă. La început, împărăteasa stătea în imponderabilitate, apoi începură și efectele sfatului să se arate. Însă povești galactice de adormit copii de vei avea răbdare s-asculți, vei ști că, în general, *XILECȘII* se nasc direct adulți. Iar unchiesul, ca să fie sigur de sfatul său, deși nu-i învățase de rău, le prezentase un proiect supraabundent : protovirusii începură să se multiplice dement — *DESTINUL*, poate prea loial, le dăruia un monstru supracolonial care se tot supraetaja, amenințînd să depășească treptele de inteligență știute deja.

— Stai, fiul tatei, și spune-mi ce vrei — îl sfătui împăratul, nu fără temei.

— Vreau Tinerețea fără bătrînețe și Viața fără de moarte, răspunse fiul, hotărît.

Împăratul căzu pe gînduri, amărît :

— Am dat-o, fătul meu, am dat-o atîtor de mulți și atîtor de multe, încît pe lume n-au mai rămas decît povestitorii de basme culte !

Dar fiul, nu și nu, și ca o cafea uitată pe foc mai departe crescu.

— Stai, dragul tatei, că materia se va degrada! Dar fiul mai departe creștea.

— Stai, dragul tatei, c-or să vină quasarii înapoi și în noul *black hole* s-or prăbuși, puhoi; stai, rogu-te frumos, că acum tîrăști după tine Universul și-l întorci pe dos.

Pînă la urmă, împăratul îi făgădui tinerețea și nemurirea promise, sperînd ca, ulterior, între cerințe ele să fie omise. Atunci xilionul de fii încetă multiplicarea prin galaxii, nu-l mai luă în brațe pe „nu" și imediat se născu. Și miliarde de miliarde de capete se concentrară, devenind o singură entitate larvară. Cu glasul lui gros, bebelușul începu să urle, iar slujitorii dădură în bucium și surle.

Cînd veni vremea, fiul ceru tatălui cele făgăduite la naștere, dar acesta invocă nivelul său restrîns de cunoaștere. Prin urmare, tînărul hotărî să și le ia singur. Împăratul, dacă văzu și văzu, merinde de drum și tot ce-i trebuia îi dădu. Fiul se duse la grajd c-un fărăș de jeratic pentru cal, să-și aleagă unul de plasmă, astral. Dar se apropie de el un cal jigărit, răpciugos și cu bube pe cuirasa spațio-temporală — de-ai fi zis că-i o boală. Îl hrăni doar cu raze X în piftie, antiprotoni de inerție și-l duse la gamaterapie. După șase săptămîni, cînd vru să încalece el, numai ce se scutură mîrțoaga nițel și rămase în locu-i un tretin cu patru accelerații și cinci încetiniri, plus șine de trecere prin spații întoarse, subțiri.

— Stăpîne, caută armele cu care tătîne-tău atîția dușmani a lovit, făcînd din ei conserve de vid, îl sfătui calul care, pasă-mi-te, era năzdrăvan. Tînărul urmă frumosul deziderat, găsi un tron prăfuit în-

tr-un fund de palat și-n scurt timp straie și arme a recuperat, reciclat, recondiționat, de păreau ca noi. Încălecă apoi. Nu fu chip să-l înduplece nimeni să-și schimbe hotărîrea. Lăsă în urmă castelul scăldat în centuri radiante, unde inteligențe impozante, vălurind într-o strălucitoare spumă, îi deplîngeau moartea antumă.

— Stăpîne, cum vrei să te duc : ca fulgerul sau ca gîndul uituc ? îl întrebă calul, scuturîndu-și aripile de influență.

— Ca vîntul și ca bolidul, dar să nu atingi, nici din întîmplare, văzduhul sau vidul !

Iar calul, atunci, se înșurubă în transpațiu și, preț de trei zile și trei nopți tahionice, sorbi anibuni lumină, cu nesațiu. Ajunseră la o cîmpie pustiită, uscată de te lua tristețea, prin care osemintele străluceau de toată frumusețea. Solul arid se degrada, stea neutronică peste stea neutronică se tot surpa și totul, prăbușit în sine, putrezea.

— Nu-ți fie teamă, stăpîne, sîntem pe moșia unei gheonoaie necioplite, care are un obicei atît de urît, că nimeni nu calcă pe-aici fără să fie omorît. Dar tu pregătește-ți tolba și arcul, ca s-o săgetezi în picior.

Tocmai atunci gheonoaia venea cu mult spor.

Arunca foc pe nări, dar, nefiind un *CAUZAL,* n-avea habar de urmări. Apoi, nefiind un *XILEX PROBABILIST,* nu-și calculase exact coeficientul de risc. Și, evaluînd doar o confruntare de uzură, lipsită de miză, nu bănuia c-o așteaptă și o surpriză. Calul se prinse de toartele cerului, fiul o săgetă în fluierul piciorului și, de sus, îi vorbi ca un zeu :

— Ascultă, gheonoaie, tu știi cine-i tatăl meu ?

Și așa, dintr-o dată, gheonoaia hotărî să fac-o altă cîmpie, mult mai elaborată. Adierile legănau fiece fir de iarbă cu blîndețe, pentru proxima vizită a preaînaltelor fețe. Fiul apropie de piciorul gheonoaiei partea desprinsă și ea se lipi la loc, căci nu fusese decît piciorul perpendicularei în joc. De bucurie, gheonoaia vru să-i dăruiască pe una din fiicele ei de soție ; hrănită cu concentrate operaționale în copilărie, domnița era plină de comori, fiind supranumită și Prințesa *Ori... ori... : Ori* vii cu mine, *ori* rămîi singur. *Ori* cad în ispită, *ori* nu vreau să rămîn părăsită. *Ori* comportare onestă, *ori* doar condiție modestă. Dar se cunoaște că Făt-Frumos cu operatorii logici stătea cam prost, căci gheonoaiei îi mulțumi și mai departe porni.

Merse și merse și deodată tot cerul deveni roșu ; de-ar fi judecat după deplasarea spre roșu a lui Hubble, universul fugea de el, pe veci irecuperabil. Vegetația era pirjolită la tot pasul și viața inferioară nici nu cuteza să-și ridice glasul.

— Stăpîne, îi spuse calul, ne aflăm pe moșia unei scorpii, soră cu gheonoaia. Nici nu pot trăi împreună, de rele ce sînt.

Scorpia venea cu o falcă-n cer și cu una-n pămînt, vărsînd foc și smoală ; îi luă ca din oală. Din greșeală, chiar îi înghiți, însă rațiunea birui (din interior, retezară capul în inteligență afon, dar în celelalte două scorpia avea un ditamai neuron) și Făt-Frumos chiar o sfătui :

— Smoală să nu mai faci, că-i bună doar pentru fantezia populară și pentru draci. Dar mai e mult

pînă cînd Pămîntul va fi pus într-un țarc de *overlorzii* lui Clarke. *

Și-i dărui și capul retezat — cel fără onoare —, căci nu era decît un cap de acuzare. Drept mulțumire, scorpia i-o oferi de soție pe cea mai mică fiică a ei — carnală, ce radia o energie abisală și structura totul — cum se va și numi — prin funcția logică *nu numai... ci și...* Ca și *ori... ori...*, celălalt operator binar căruia i-am dat curs, *nu numai... ci și...* acoperea orice univers de discurs. *Era nu numai* frumoasă, *ci și* deșteaptă. *Nu numai* enigmatică *ci și* plină de bucuriile lumii. Nu numai o contraforță care îți cere, *ci și* o forță care să-ți ofere. Ca o consecință logică, domnița *Nu numai... ci și...* putea să-i ofere copii, dar Făt-Frumos plecă vîjiind, căci doar la Tinerețea fără bătrînețe se gîndea cu jind. Și Scorpia, pe cerul boreal, în urmă rămase, pînă cînd din constelație nu se mai zări decît o stea de mărimea șase.

— Mai avem o ultimă încercare, stăpîne, dar cea mai grea, spuse calul, un salt care ne poate fi fatal.

— Mai cumplit decît teoria catastrofelor, care invocă șapte singularități în procesele de salt tridimensional ?

Tot atît de cumplit : trebuiau să treacă amîndoi peste codrul des și înalt unde viețuiau cele mai fioroase lighioi. Roboți reformați, monștri ratați, mutanți derizoriu de blînzi și blounzi veșnic flă-

* În *Sfîrșitul copilăriei*, romanul lui Arthur C. Clarke, *overlorzii*, fixîndu-și navele deasupra capitalelor lumii, canalizează omenirea spre o dezvoltare pașnică, plenară. În final, se dovedește că aspectul acestor extratereștri seamănă celui al dracilor, produse ale imaginației populare.

mînzi se simţeau în apele lor cînd urlau în aerul sonor şi hălăduiau în voie ca pe arca aceluia numit uneori Noe. Dar mai erau şi lingăii, care îţi umectau şi pantofii, spinările-flexibile, felucii, pisălogii, xantohii — criticii antropofagi şi toţi morlocii noştri dragi, detractorii, trocarii, chişlegarii, misolongii, cloţarii, creatorii-de-vid în tot acest spaţiu fetid.

— Stăpîne, strînge chinga cît poţi de mult, că acum plonjăm peste acest tumult.

Şi sus, în fruntarii, cînd depăşiră vîntul Ahab, auziră monştrii de jos chiţcăind slab. Dar palatul spre care zburau strălucea, că la o stea mai acătării te puteai uita, dar la dînsul, ba (nu era în spectrul vizual). Stăpîna palatului stătea pe treptele săpate în steiul de stele şi dădea de mîncare puilor ei (cum numea lighioile pădurii) şi năpîrcilor rele. Dacă ea, de pe scări, nu i-ar fi zărit, pe-amîndoi i-am fi prăpădit, negreşit. Aşa însă tînărul intră în palat şi celelalte două surori ale domniţei, văzîndu-l atît de chipos, îi urară din inimă

— Bine-ai venit, Făt-Frumos !

Căci aveau inimi curate, fierbinţi, constelate cu strălucirea sorilor cuminţi. Cele trei zîne îl rugară să stea de azi înainte cu dînsele, căci li se urîse şezînd doar singurele — doar lighioile mai treceau pe la ele. Iar el nu mai aşteptă să-l roage a doua oară, ci o acceptă pe prima ca vară primară, fierbintea vară a dorinţelor noastre, pe-a doua ca soră din astre, iar celei mai mici îi zise :

— Draga mea, să ne însoţim pe drumul vieţii îndat', deşi pornim doar de la o lingură şi-un palat !

Vreme uitată petrecu acolo şi fericirea-i nu suferi nici *un tremolo*. Intra în păduri de concepte, hoi-

nărea pe cîmpia de plasmă și respira aerul tare al vieții fără cel mai mic semn de astmă. Un singur loc îi era inaccesibil : Valea Plîngerii, de pe un astru nevrotic și sensibil. În palaturi se desfăta, mirosul florilor îl îmbăta, crăiasa inimii sale îl răsfăța iar aerul nepoluat cu dulceață îl îmbia.

Ieșea adesea la vînătoare. Într-o bună zi, un iepure îl lăsă cu ochii în soare. Îi luă urma pe dată, dădu o săgeată, dădu două, dădu trei, dar iepurele știa fuga ce-i — se vede treaba că pusese laba pe cărți de idei. Făt-Frumos, speriat în orgoliul său de spectrul înfrîngerii, nu observă că se strecurase în Valea Plîngerii. Îl apucă un dor nebun de părinți, de casă, amintindu-și de ele confuz, ca printr-o nebuloasă. Reveni la palat ca o stafie, ros de tristețe și nostalgie. Se tîrî pe trepte și plînse cu lacrimi amare, iar zîne și lighioi se strînseră în juru-i cu mic, cu mare.

— Ah, de ce viața curge atît de frumos, de fără cusur, cînd nu caști și ochii în jur ? — se lamentă el. Fericirea, dragele mele, a fost doar o spoială și-am atins un prag înalt de alienare socială.

— Nefericitule, ai fost în Valea Plîngerii, îi ziseră ele, plîngînd ca îngerii ; așa albe, în soare, semănau cu făpturile imaginației populare. Îl rugară să nu le părăsească ; se vor usca de dorul lui ca o iască.

— Îmi pare rău, trebuie să-mi iau rămas bun de la voi, dorul de părinți mă trage înapoi, le spuse Făt-Frumos.

Porni întins, amintirile-i erau încă vii, dar pădurile se schimbaseră în cîmpii, cîmpiile ajunseseră

funduri de mări (nici geologii nu garantau de urmări), munții, bolovani de lut, iar urmașii scorpiei sau gheonoaiei susțineau că acestea nici nu s-ar fi născut.

— Ascultă-mi sfatul, stăpîne mai bine hai înapoi, la zîne !

La refuzul său încăpățînat și calul îl părăsi imediat. Merse ce merse și întîlni un bătrîn cu părul coliliu, cu barba albă, pe care voi îl puteți compara sugestiv cu o bere la halbă.

— Taică, nu știi cumva de castelul cutare ?

— Fătul meu, lumea-i mare, dar moșii moșilor mei aveau habar de niște ziduri pe jumătate-ngropate în praful stelar.

Al doilea unchiaș era înfășurat în barbă, ca într-un brăcinar. Pleoapele stăteau mereu să-i cadă, dar el, cu mîna, și le ridica, să îl vadă.

— Copile, castelul e îngropat cu totul în nisip, dar nici planeta, nici galaxia sub pulberi să le găsești nu e chip !

Al treilea unchiaș era numai barbă și-o gură hodoroagă care ieșea ca din iarbă.

— Nefericitule, Metagalaxia n-a existat, nici planeta, nici vreun palat. Și, pentru că te văd cum insiști, tu ai impresia că exiști ?

Pasămite, Făt-Frumos întîlnise un careu de numai trei ași, toți savanți pătimași. Din fericire, castelul era la doi pași. Iar noul împărat care se afla acolo înscăunat îi glăsui

— Băiete, noii generații mă-nchin, dar vezi c-afară, din timpuri imemoriale și-o vară te-așteaptă un străin. Noroc de radiația remanentă de 3 grade

Kelvín, că doar a făcut turțuri puțin ; de era Universul la zero absolut, pulbere supraconductibilă s-ar fi făcut !

Cine credeți că era străinul care clănțănea ca o moară ce nu-și primise tainul ? Moartea în persoană !

— Bine-ai venit, îi ură străinul, că de mai așteptam, și eu mă prăpădeam !

Și astfel, ciudatul nou-venit îi revelă un fapt, căci ordinarul se pregătea pentru un nou rapt.

— Și ce vrei tu de la mine anume ?

— Am venit să te strîng de pe lume, că te-am așteptat foarte !

— Să fii tu sănătoasă, dragă Moarte, dar de-nțelegerea realității ești cam departe ! Eu te pot șterge din conștiința celorlalți fără efort și pentru toți ai rămîne o abstracție fără suport ! Sau un suport fără abstracție, dar asta-i cu totul altă distracție ! Sînt un *XILEX INFORMAȚIONAL* și-mi datorezi pînă și numele tău, atît de banal. Substanța moare, energia moare, mor cei cu carte ori fără carte — dar informația nu cunoaște moarte. Eu sînt clișeul, memoria colectivă, tu trăiești doar prin mine, entitate naivă ! De-ajuns să te arunc din brațe, năpîrcă, între misticismele care-mi dau de furcă, și nimeni nu te-ar mai ține în cîrcă !

— Preamărite *XILEX*, îndurare ție, nu credeam că ești atît de iute la mînie ! se sperie Moartea, făcîndu-se albă la față. Apoi păstră un moment de reculegere în memoria celor ce i-au dat viață.

Și așa Făt-Frumos o aduse acasă pe a inimii sale aleasă, deși era astfel construit, că putea alege

la nesfîrșit. Și-au ținut-o tot într-o nuntă, și poate o mai țin și azi — că nu cred să fi dat între timp de necaz. Și-au trăit cu toții fericiți, pîn' la adînci și răsadînci bătrîneți, tolerînd-o pe Moarte — între alți cumpliți nătăfleți. Iar eu încălecai pe-o șa și văzui că spațiul se curbează așa. Și-ncălecai pe-o roată, dar trebuia descoperit mai întîi focul — bată-l norocul! — ca să puteți parcurge istoria toată și să vă spun pin' la capăt o minciună gogonată.

2. *Poziție jenantă pentru un interviu*

Printre degetele mîinii terestrului, îmi extind rețeaua de comunicare, mă uit atent și...

— Ce surpriză, Maestre ! N-aș fi crezut...

În fața mea (de fapt, în spate, în jurul meu, pretutindeni), veghind în vîrful rețelei imense de comunicare, stătea *A.O.E. (AUTORUL OFICIAL DE ENCICLOPEDII).* Dacă poziția mi-ar fi permis, l-aș fi salutat cu mult entuziasm, dar așa...

— Îmi amintesc că m-ai solicitat cîndva... Tocmai scriam la volumele ∞+ 1189—92 ale *Enciclopediei* mele. Atunci eram foarte ocupat : aveam pe mesele mele de lucru un număr infinit de volume. Între timp, acest număr a devenit numărabil, așa încît pot să-ți răspund.

Intenționasem de mult să-l contactez pe A.O.E., cu memorabila sa *Encyclopaedia Galactica,* din cauză că mesajul meu, putînd fi captat și de inteligențe inferioare, are mulți termeni de neînțeles pentru care un glosar ar fi obligatoriu. Dar cel mai bun glosar nu poate fi altul decît *A.O.E.* care, iată, ne onorează cu memorabila-i prezență.

Păcat însă că strînsoarea din jurul *gîtului* meu nu încetează. Sînt aproape mort.

— Dragul meu, noi, *INFORMAȚIONALII*, sîntem nemuritori — ține să mă contrazică *A.O.E.* De fapt, nici ceilalți *XILECȘI* nu mor — doar comută de pe o formă energetică pe alta. Dar noi sîntem cu adevărat nemuritori. La articolul *nemurire*, în *Encyclopaedia Galactica*, am considerat necesar să includ o istorioară pilduitoare, plină de miez. O știi ?

O auzisem cu o clipă mai înainte și căutam disperat sursa de emisie. Abia acum am înțeles că haloul informațional care îl înconjoară pe Maestru este chiar acest frumos basm de care iei cunoștință la fiecare nouă apariție a Domniei sale.

— Așadar, stimate *A.O.E.*, sînteți gata să ne oferiți un glosar memorabil, care, desigur, preludiază noi întîmplări petrecute cu cei doi fugari. Acest basm m-a făcut să înțeleg că, fiind nemuritor, și mesajul meu este infinit.

— Exact. Cărțile finite sînt pe cale de dispariție.

— Da, însă am auzit că anumite civilizații mici, confruntate cu dificultăți materiale, mai practică și acum cărțile finite.

— Și predecesorul meu îmi spunea : Ai toate șansele să te fosilizezi. Să fii pus între coperțile unei cărți, fără să mai poți respira. Să circuli din mînă în mînă, prin fața unor ochi uimiți. Brr ! Ce perspectivă lugubră ! Predecesorul meu a fost o persoană limitată : n-a izbutit niciodată să ajungă la volumele din colecția *Alef unu* a infinitului continuu. De altfel, indiferent de practicile micilor civilizații, orice carte este infinită : o radiogramă noesică va pune în evidență prelungirile ei tenta-

culare în generații și generații de cititori reali sau virtuali.

— Deci nemurirea este a noastră. (Afurisitul mă strînge rău de gît).

— Într-adevăr. Ar fi doar o chichiță : *INFORMAȚIONAL* fiind, ești nemuritor în măsura în care ești recepționat. În fiecare clipă trebuie să te asculte cineva, chiar și din greșeală. Pentru că altfel mesajul tău se propagă prin spațiu-timp cu îngrozitorul coeficient de rezonanță zero, ceea ce înseamnă dispariția ta. Îți dai seama că această *condiție rezonatoare* e foarte ușor de îndeplinit, mai ales cînd mesajul tău prezintă interes. (Vezi, dragă, că vreo cîțiva dintre cei care ne recepționează au adormit. Trezește-i).

— Ce sînt *XILECȘII ?* se vor întreba foarte mulți, bănuitori.

— *E. G. (Encyclopaedia Galactica)* tranșează această noțiune în numai cîteva tomuri. Schematizînd explicația pentru gradele de inteligență de la care nu avem nici un fel de pretenții, INTERMUNDIUL XILEXIAN se situează în continuumul spațio-temporal E.G.M.-2 (de la Explozia Galactică Multiplă), de unde se extinde în Universul Cunoscut prin colonizarea lumilor accesibile (planete, stele, quasari, pulsari, găuri negre, albe etc.) ; la o primă clasificare, coloniile sînt *conștiente* (știu de existența noastră) și *inconștiente* (acestea din urmă numindu-se și *societăți de camuflaj). XILECȘII* se diferențiază după trei linii evolutive : *AMORFI, MONOMORFI* sau *SPECIALIZAȚI* și *POLIMORFI* sau *HIBRIZI* (care îmbină într-o singură entitate cel puțin două dintre calitățile *MONOMORFILOR).* O

serie de populații mici, între care și cea terestră, prezintă civilizația xilexiană ca o alternativă nefastă a dezvoltării științei — în mod eronat, desigur. În linii mari, populația intergalactică actuală prezintă serioase trăsături xilexiene sau este în decurs de a le căpăta — într-un cuvînt se xilexizează — datorită evoluției militare. (Fii atent, dragă unul nu ne ascultă, unul pozează, altul croșetează, unul spune că-i obosit, altul, plictisit etc. Ai grijă de ei. Mesajul nostru trebuie recepționat !)

— Ce este un terestru ? (Mă strînge rău de gît).

— Din clasificările existente, terestrii alcătuiesc o societate semievoluată de tip perfecționat. Trăsături ale civilizației terestre : capacitate limitată de cunoaștere și acțiune (în ceea ce gîndesc și aplică, nu-și depășesc propria natură antropocentrică) ; număr redus de simțuri ; nu dispun de capacități de conversie dintr-o formă în alta și nici de posibilități autogenetice ; posedă, în schimb, năzuința spre autodistrugere ; ca formă de înmulțire, se pare că sînt ovipari. Din cele mai vechi timpuri, formele de existență xilexiană răspîndite pe Terra nu s-au bucurat de atenția necesară ; din secolul al XVII-lea datează prima mărturie cultă asupra prezenței noastre : poemul *Silex scintillarum (Silexul care scînteiază)*, scris de un autor englez. În orice caz, Terra era de mult cucerită...

— ...în urma războiului mondial numărul zero ?

— Exact. Războiul mondial numărul zero este lupta dusă de biped pentru a-și făuri unelte de *XILEX*, a se emancipa, a-și domestici mediul și, în ultimă instanță — pentru a deveni om. El a cîștigat această luptă în avantajul nostru.

— Ce părere aveți despre *Neobosita Evadare?* (Strînsoarea nu încetează).

— Părerea mea o găsiți în *E.G.* la articolul *Exasperanta Evadare.*

— Și despre *Exasperanta Evadare?*

— Apelați la aceeași sursă și căutați articolul *Neobosita Evadare.*

— Unele surse emit supoziția că această Evadare, avînd loc din timpuri imemoriale, ar fi Eternă. Altele, dimpotrivă, sînt de părere că ea nu există.

— Da, desigur, o găsiți în *E.G.* și la *Eterna Evadare*, și la *Inexistențe.* Conceptul de *Neobosită Evadare* e contradictoriu în sine iar terestrii îl înțeleg greșit. Ei și-l închipuie pe Adam sau Antim, călărind un *TEMPORAL* și parcurgînd istoria omenirii. În fond însă, *TEMPORALUL* îl călărește pe Antim, care încearcă disperat să-și găsească refugiul în istorie. Fără a reuși, bineînțeles. (Dragul meu, dar ce-i cu asta, dar chiar nu ne mai ascultă nimeni? Dă-mi voie să fiu îngrijorat: publicul receptor e o condiție a existenței noastre. Amintește-ți de condiția rezonatoare).

— Ce este un biound? (îl văd foarte bine printre degetele mîinii).

— Civilizația biounzilor se află chiar la limita dintre semievoluate și evoluate. Biounzii alcătuiesc o societate de tranzitie, avînd drept bază de lansare un astru fierbinte. În peregrinările lor sub formă de unde superior organizate, au intrat sub influența xilexiană și astfel s-a derulat prima parte a istoriei lor (după prima expansiune stelară). Cea de-a doua expansiune stelară a însemnat o schimbare în rău a acestei societăți, care a început să se sus-

tragă sistematic influenței noastre dezinteresate. Trăsături caracteristice ale civilizației biounzilor : orizont limitat de cunoaștere, dar orizont aproape nelimitat de acțiune ; număr de simțuri restrîns la minimum ; capacități de conversie dintr-o formă materială în alta — dar limitate ; sînt extrem de mobili și de refractari unor influențe exterioare ; difuzează prin aproape toate mediile materiale cunoscute ; la reacția de înmulțire, care se desfășoară la temperaturi înalte, participă un număr mare de indivizi.

— O, dar astfel de proprietăți, prezente la semievoluați, sînt aproape de limita fantasticului ! Ce părere aveți despre *science fiction ?*

— Părerea mea clară e că *science fictionul* nu există. Toată literatura e realistă. Un oarecare Gérard Klein — evocat mai tîrziu de celebrul George Ceaușu, rapsodul nostru galactic — inventează în *Seniorii războiului* un animal fantastic : hippronul. Ori acesta e un biet cățel de cauciuc pe lîngă o arătare de talia Monstrului Simpatic. Vedeți vreo urmă de fantastic în invenția hippronului ? Eu, nu.

— Ce părere aveți despre cei care nu cred încă în existența noastră ?

— Sînt victimele unui blocaj conceptual. Chiar terestrul James Adams — sociolog sau socioscop, trebuie să-mi revăd notițele — vorbea de cîteva „clișee culturale" frecvente care induc blocajele conceptuale : fantezia și meditația sînt un teren de manifestare a lenei ; jocul este doar pentru copii ; soluționarea problemelor e o treabă serioasă care exclude umorul ; rațiunea, utilul, logica, simțul practic sînt valori pozitive cîtă vreme sentimentul,

intuiția, delectarea sînt valori negative ; tradiția este preferabilă schimbării ; gîndirea științifică și banii pot rezolva orice. Apoi mai sînt un milion de tabu-uri. Ei bine, faptul că ei nu cred în xilecși e un blocaj conceptual.

— Și cei care nu-și demolează blocajele conceptuale ?

— Riscă să se demoleze singuri. La urma urmei, e o chestiune de inteligență.

— *A propos,* ce este inteligența ?

— Noi punem mai ales problema inteligenței artificiale, adică a celei de proveniență xilexiană, care se găsește în proporție de 85% în Universul Cunoscut. Sinuoasele volume afectate subiectului în *E. G.* sînt de natură să elucideze problema. Dragul meu, dar chiar nimeni nu e în stare să ne asculte ? Tu nu-i vezi ? Nu-i simți în rețeaua ta de comunicare ? Unul e plictisit, altul, obosit, unul, moțăie, altul doarme, unul croșetează, altul împletește, unul spune că are treabă, altul, că n-are timp de glosare... Chiar așa ? Mai vioi, mai vioi ! Nu spun că ar exista riscul ca tu să rămîi fără auditoriu și să fii în primejdie, mesajul tău e foarte interesant, dar nu se poate chiar așa. Da, chiar foarte interesant, să știi că soarta... pedeștrilor... am înțeles eu bine ?

— ...Tereștrilor...

— ...Da, a tereștrilor și biounzilor interesează pe oricine, este o problemă de maximă importanță pentru destinele INTERMUNDIULUI XILEXIAN, dar, te rog să mă ierți, nu prea am timp, sînt foarte-foarte ocupat cu volumele ∞ + ...

— O singură întrebare, Maestre : ce este Teoria jocurilor ? Mă refer, desigur, la stelele-zaruri.

— ...

— Mulțumind stimabilului *A.O.E.* pentru nemuritorul glosar, alcătuit de pe pozițiile maximei profesionalității, continuăm expunerea nenumăratelor peripeții prin care trec cei doi fugari din Lagărul Biocosmic, conștienți de faptul că auditorii urmăresc cu sufletul la gură mesajul nostru. Acțiunea de urmărire continuă cu mult elan, deși situația în care mă aflu este extrem de critică. Și ce frumos începuse totul !

3. Aventură protocolară

În acea după-amiază ședeam în garsoniera mea scăldată în lumina stelei-mamă și priveam printr-o fereastră. Uneori chiar și prin trei-patru ferestre deodată. Plictiseala mă invadase. Nici măcar musculițele-de-camfor care se tot învîrteau prin preajmă nu reușeau să mă enerveze. Nimic la orizont. Nici o veste.

Același vifor cumplit zgîlțîia fereastra din nord, aceeași căldură toridă spre sud — sticla ferestrei se ondulase, începînd să se scurgă lent; ca niște seceri, mugurii primăvăratici izbucneau în fereastra din est, cîtă vreme cea vestică era troienită de frunze veștede. Sezoanele galactice patinau nepăsătoare peste geamurile sclipitoare și peste conștiințele aburinde adunate de-a valma în subteranele locuinței mele...

A, da. Vorbeam de conștiințe, dar nu puteam trece cu vederea ființele larvare care încearcă în van să se îngaime pe sine. Sînt toate acolo — stratificate cu o școlărească platitudine în subsolurile garsonierei. Le-am depozitat în trepte, ca să se vadă evoluția vieții în univers. Sensul evoluției ar fi de jos în sus. Iar deasupra, sub lumina stelei imense

— cu modestie vă reamintesc — ne aflăm noi, reprezentînd ceea ce Universul a dat mai bun din străfundurile sale.

Ca de obicei, gîngăniile pămîntului și ale nisipului, ale apei și plasmei forfoteau în ungherele lor. Cînd și cînd, din vechile receptoare se înălța cîte un răget înspăimîntător, urzit de milioane de șoapte ghidușe. Nimic nou... Veșnica bîrfă zilnică nu mă mai interesa de mult. Însăilam ceva la sistemul de andrele în care nu mă încurcasem prea mult — un exercițiu util pentru „pieptănarea" ramificațiilor nervoase. De fapt, stam la pîndă poate-poate s-o arăta ceva la capătul galeriilor.

Locuința mea nu are forma aceea prozaică și dreptunghiulară pe care o știți din cărți. Este labirintică și misterioasă de multe ori mă rătăcesc și eu prin ea. Tocmai de aceea orice vizită pe care o primesc mă umple de o încîntare febrilă. Iar labirintul n-ar fi labirint dacă nu s-ar prelungi pe sub podea, nu foarte mult — doar așa, pînă-n centrul planetei, ca să mai aflu și eu ce se întîmplă prin alte spații întunecate. Percepeam doar zgomotul măruntaielor lichefiate, un fel de ciorbă planetară apocaliptică...

Nimic sub pămînt, nimic în cer. Oglinzile care-mi pardoseau locuința pe dinafară, captatoare de energie hiperstelară, recepționaseră o radiosursă anemică și un nor meteoric foarte îndepărtat, ce bombarda o biată planetă schizoidă. Și tocmai cînd era să deschid sinergizatorul, să mă cufund în inconștiența unui program specializat, dintre acelea care, cu întreruperi programate, se revarsă neîntrerupt asupra planetei din antenele bioemițătoarelor, trei

ciocănituri puternice în perete, urmate de una slabă, în rețeaua de canalizare, îmi semnalară prezența unui necunoscut ; ca întotdeauna, vecina mea se afla la post.

L-am zărit imediat ; ecranul poliedric mi-a oferit trei cadre din față, cinci din spate și o schemă a configurației lui interioare (care, ulterior, se va dovedi falsă). N-avea gînduri albe, n-avea gînduri negre. Totul în ființa lui dădea senzația de gri, dar venea spre reședința mea cu hotărîre, de parcă l-ar fi tras ața. Era un *SPAȚIAL* prestant, cu o frunte îngustă, contrastînd cu alura lui de taur. Am și acum convingerea neclintită că *SPAȚIALII* sînt mai mult puternici decît... Știu doar să facă salturi în spațiu. Cu capul lor tare trec prin orice — oare o fi gol ? — cu o viteză pe lîngă care cea a luminii pare o simplă glumă. Cel mai adesea, în trecerea lor nu demolează nimic.

Dar e nepoliticos să intri fără să bați la ușă. Și mai nepoliticos — așa cum s-a întîmplat cu acest hăbăuc — să încerci să treci de-a dreptul prin ea. Oricum, înșfăcătoarele de oaspeți nepoftiți îl înhățară pe loc rezultatul fu un urlet care zdruncină din temelii locuința mea. Oricare altul în locul meu ar fi rămas cu un Parkinson de pe urma zguduirii. Energia imensă a „trăsnetului" spațial se disipase prin toate cotloanele, trezind din somn ființele subpămîntene. O cotcodăceală ancestrală se ridică din adîncurile ciorbei planetare — ceea ce dovedea că toate fuseseră întoarse pe dos. În scurt timp, vecina îmi comunică, tot prin perete, că seismografele INTERMUNDIULUI semnalaseră un cutremur

de gradul treisprezece-paisprezece, al cărui epicentru nu fusese încă localizat.

Ştiţi, desigur, că *SPAŢIALII* sînt alcătuiţi din molecule „săltăreţe", care într-o incintă de recondiţionare îşi revin imediat. Deci nu era nimic grav — atîta doar că spaţialul trebuia cules din subterane moleculă cu moleculă. Dar nu-mi dădeam seama ce urmărise *DRAGONUL* trimiţîndu-mi-l pe frumosul ăsta. Să fi fost o misiune de recunoaştere ? Mă pusese cel puţin în gardă. Am pregătit supersurogatele cu înlocuitori, hamacele meditative, cadrele de holovizionare şi am aşteptat cu încredere.

A doua zi, semnalele vecinei mele se repetară ; după intensitatea lor am dedus că era chiar *DRAGONUL*. Ca răspuns, i-am bătut şi mai tare în perete, atenţionînd-o să nu mi-l dărîme.

Lent şi maiestuos, *DRAGONUL* intră în raza mea gustativo-olfactivo-tactilo-audio-vizuală. După cum s-ar părea, conducătorii militari xilexieni sînt hibrizi. *DRAGONUL* nu se dezminte : disponibilităţile sale spaţiale, temporale, cauzale etc. îi dădeau o înfăţişare hieratică. Cocheta cu o calitate probabilistică sau hipnotică, de unde aura de mister care îl înconjura. O mantie radiantă îi învăluia spatele, acoperind cu discreţie toate celelalte însuşiri, mai puţin zîmbetul lui cuceritor, întipărit permanent pe chipul invizibil (dar sesizabil la o analiză atentă). Zîmbetul era fascinant — ca o ploaie de stele.

Nu şi labirintul. Mai ales atunci. Omisesem să pun săgeţile indicatoare ce l-ar fi condus pe *DRAGON* spre hamacul pregătit în cinstea sa. De la un timp se întîmplă că nedoriţii ajung repede la capătul labirintului, cîtă vreme cei mult aşteptaţi se

rătăcesc, orbecăind zile întregi — cum e și cazul *DRAGONULUI*.

După prima zi de bîjbîială, își pierdu orice speranță. Nu putea nici să iasă, nici să ajungă la mine. De undeva, din marginea labirintului, îi dirijam înaintarea. Glasul îmi răsuna prin toate colțișoarele, dar și gîfîiala lui se auzea pretutindeni. L-am învățat *regula mîinii stîngi*, care îi dădea o șansă nu se va plictisi cît va rătăci prin labirint, iar, la un moment dat, va epuiza toate galeriile. Din păcate, ameținînd în curînd, el aplică și *regula mîinii drepte*. Am încercat să-l ghidez utilizînd semnalizarea video, dar am renunțat în curînd, mai ales că suficient de multe dintre ferestrele de pe pereții galeriilor erau false. Încrederea mea în perseverența și simțul de orientare ale *DRAGONULUI* nu se putea compara cu umilele mijloace care-mi stăteau la îndemînă

În cea de-a patra zi, alarmat la gîndul că *DRAGONUL*, flămînd și obosit, încă mă căuta, iar eu nu primisem nici o veste din sferele înalte ale INTERMUNDIULUI, mi-am pierdut capul și i-am strigat din toate puterile

— Zboară ! Zboară cît mai repede ! Ai să reușești !

Propulsat de strigăt, *DRAGONUL* se transformă într-un vîrtej care se rostogoli prin galerii ; cînd trecu pe deasupra mea, l-am prins de pulpană, prăbușindu-ne amîndoi în hamacul meditativ.

I-am oferit supersurogatul. Gestul mi s-a frînt la jumătate *DRAGONUL* nu mai reacționa. Moale ca o cîrpă de șters microbi, se bălăbănea în hamac. Drumul prin labirint îl vlăguise.

— Atacul... Să pornească atacul !... Un *SCHIMBĂTOR DE PROBABILITĂȚI...*, delira *DRAGONUL* în ultraviolet.

Am dedus că era în urmărirea a doi fugari pe care voia să-i anuleze prin intermediul *SCHIMBĂTORULUI DE PROBABILITĂȚI.* Am încercat să-l ajut :

— Trebuie atacat un om ?

— Da. Un terestru... unul Antim...

— Foarte bine. Cu *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂȚI* specimenul poate fi făcut harcea-parcea. Oamenii se pierd în fața hazardului.

— Hazardul... ? Zarurile !... Stelele sînt zaruri...

Ca mai tot timpul cînd deliregază, *DRAGONUL* se visează stea — mai bine-zis, roi de stele. (Poate chiar o fi existînd undeva, pe cerul vreunei planete.)

Trebuie să accept jocul. Un *DRAGON,* chiar cînd debitează absurdități, spune și multe lucruri măreţe. OK ! Eu am să fiu galaxia vecină. În calitate de *INFORMAȚIONAL,* pot îmbrăca orice noţiune cunoscută cu minimum de materie, astfel încît noţiunea respectivă să prindă consistenţă, ori să ofer iluzia că ea ar exista. Nu-mi rămîne decît să pun în funcţiune sistemul automat de scripeţi care manevrează acoperișul locuinței mele.

Nici n-ai timp să te gîndești la celebrele spuse ale unui *ARHEUS OMEGAS* („Răsturnaţi-mi Universul și vă găsesc imediat un punct de sprijin"), că firmamentul, cu stelele lui vizibile și invizibile, se prăvale asupra ta, probînd eficiența dispozitivului. Smulși din banalitățile cotidiene, expediaţi prin spaţiu, cu chipurile biciuite de vîntul solar, ne prăbușim amîndoi. Spaţiul e atît de vast, încît trecerea

noastră nu produce nici un sunet. E un cer îndepărtat, pe chipul căruia piticele albe strălucesc ca niște pistrui. Ajungem într-un colț al Metagalaxiei. Doar eu și *DRAGONUL* două sisteme stelare ca doi frați gemeni.

— Tu înțelegi ceva ?

— Da, înțeleg. E glasul stelelor.

— Aiurea.

O novă explodează. Furtunile magnetice răvășesc spațiul. În descătușarea de forțe, în haosul dezlănțuirii energetice, se poate sesiza, aproape fără efort, o undă rațională care leagă între ele puncte aparent disparate, înmănunchind traiectorii complicate ca niște arabescuri. Și astfel, întîmplarea este convertită într-un sens profund și tulburător.

— Cine spunea că un rațional vede rațiune în orice ?

— Nu-mi amintesc. Dar știu că, atunci cînd gîndești la toate acestea, trebuie să-ți păstrezi echilibrul în vîrtejurile provocate de Curentul Hyadelor.

O șansă în plus : *DRAGONUL* s-a hrănit din învățătura înțelepților astrali. Nu mai e mult pînă cînd va auzi glasul stelelor — deși este lipsit de echipamentul adecvat. Ba, mai mult, însușindu-și atît de bine acest limbaj, nu va mai face deosebirea dintre el și un roi de stele.

— Acum înțelegi ?

— Da. Cred că da.

4. Stele și zaruri

— Trebuie mutat un om.

— Nu. Trebuie mutată o planetă.

— Să vedem ce zic zarurile, spuse *DRAGONUL,* privind în gol.

Stelele zornăiră pe firmament, rămînînd neclintite. Planeta se roti. Omul fu transferat pe un careu vecin al tablei de joc.

Am început să caut o cale de salvare în mulțimea variantelor. Ținusem prea mult la partida asta, de care depindea viitorul unei importante oaze a INTERMUNDIULUI. Știți doar că universul, de aici și de pretutindeni, e aproape gol. Densitatea lui tinde asimptotic spre zero — doar din cînd în cînd, la intervale imense, cîte un fir de praf — chiar dacă firul de praf, la rîndul lui, pare imens și este și mai greu să te gîndești la marea de fire de praf care învăluie cosmosul. De aceea, fiecare stea era prețioasă. Am făcut un calcul al pozițiilor, dar apăsarea infinitului era un semn că înfrîngerea se apropia : un mănunchi de cauze se încovoia, cu fiecare rază, spre punctul-limită de pe linia de univers.

Dacă aș desprinde o stea din spațiul ei, asociind-o unui alt sistem ? Excelent forțele se inver-

seză. Ah, mutarea nu-i permisă. Stelele trebuie să-și păstreze spațiul de joc. Trebuia să mă leg de hazard :

— Aș vrea să mai arunc o dată zarurile.

— N-ai dreptul — mi-o tăie *DRAGONUL*. Eroism pe poziții pierdute.

Rînjea. Sau poate era un zîmbet în infraroșu.

— ...Ai pierdut și gata. De ce nu vrei să recunoști ?

Un vîrtej magnetic îl umbri o clipă. Apoi trenul de unde lunecă șerpuind în interspațiu.

— ...N-aveai nici o șansă — chiar cu cîteva mutări înainte de sfîrșit.

— Bine, partida este a ta, i-am răspuns după o clipă de gîndire. (Nu eram convins de asta.) Dar dacă te rog să dăm jocul înapoi cu o mutare ? Vreau să-ți arăt că nu eram o victimă chiar atît de sigură.

— Cum vrei... Stai ! De ce-ai atins oamenii ?

— O mutare înapoi. Băiatul și fata, nu-ți amintești ? El e Antim, ea e hedaira. Ultima dată zarurile au căzut pentru ei.

DRAGONUL se înroși de furie :

— Ce ? ! Voiam o confruntare deschisă, bărbătească. Ce caută aici o hedairă de pe Rowning ?

— Hedairele pot lua orice *formă albă*. Frumusețea lîncedă, care poate oricînd provoca un coșmar. Oricărui bărbat, inclusiv lui Antim. N-am ce să-ți fac : hedaira intră în joc tot aici.

Se domoli ca prin farmec.

— Da-da, o mutare înapoi... spuse *DRAGONUL*, înfiorat la gîndul că undeva, aiurea, s-ar putea petrece un lucru grav, ireversibil, declanșat la simpla atingere a acelor ființe meschine. Ar fi totuși absurd.

Chiar absurd. O mutare înapoi — repetă el, ca să nu se mai poată răzgîndi. Desigur, în clipa aceea se simțea plin de generozitate.

Nu-mi rămînea decît să arunc steaua. Ea se rostogoli, și pe una dintre miliardele-i de fețe apăru o figură pe care astronomii și magii o consemnau între momentele-cheie ale universului, înnobilînd-o cu un număr de aur : un spațiu de intercomunicare în interiorul căruia se aflau două ființe. O cameră.

*

— N-ar fi trebuit să vin la tine. Îmi vine greu să respect regulile jocului.

I se prelinsese în colțul buzelor o picătură de vin roșu.

— ...Unde mai pui că m-am și amețit un pic.

Hedaira vorbea uitîndu-se în pahar — vinul mai rămăsese cam de un deget. Schiță un zîmbet strîmb îi treceau prin minte lucruri minunate...

— Hai, mută, ce faci ?, se răsti el, fără a sesiza rezonanța jignitoare a verbului. Concentrat asupra tablei, Antim nu observase că deghizamentul hedairei în ființă terestră nu fusese încă încheiat ; fața ei devenise clară, albă, dar trupul, prelungit pe sub masa de joc, încă mai era în căutarea unei forme.

— Te-am prevenit că nu știu decît să mut figurile, spuse ea, întinzînd mîna spre un pion.

Taberele albului și negrului sînt angajate într-o luptă crîncenă. Fuseseră nevoite să recurgă la armamentul convențional ; dacă s-ar fi folosit de cel neutronic, n-ar mai fi avut timp să-și dea seama dacă l-au mai folosit sau nu. Jocul le impunea lupta :

războiul se prelungea, cu intermitențe, de mii de ani și începuse în India, unde un savant viclean îi ceruse împăratului un bob de grîu pentru primul pătrat al tablei de joc, două boabe pentru cel de-al doilea, de două ori mai mult pentru cel de-al treilea, și tot așa mai departe pentru fiecare nou pătrat — încît jocul ruinase nu numai averile împăratului aceluia, ci și timpul multor minți strălucite care încercaseră, veacuri de-a rîndul, să-i descifreze tainele.

Albul redeschide ostilitățile, împingîndu-și în față pionii centrali și dînd drumul cîtorva rachete balistice intercontinentale. Negrul vine în replică cu „războiul stelelor" și, viclean, pregătește pe flanc o escapadă a pionului damei. Sau, de ce nu, chiar a damei. Turnul alb țintește în pieptul unui pion un vector care nu dă greș ; neavînd încotro, negrul pune în funcțiune arma bacteriologică iar albul, total neavizat (înțelegerea privind interzicerea acestei arme mai era în vigoare) are timp să arunce totuși capcana chimică. Dar iată că buzduganul unui pion central face minuni pentru negru : regele alb este pe punctul de a pierde rocada. Un atac energic al trupelor de comando restabilește situația. După o serioasă pregătire de artilerie, albul se avîntă din nou înainte, măcinînd forțele negrului, dar nereușind să ducă decît la recuperarea unui biet nebun. Negrul e nevoit să scoată dama la bătaie. Aceasta, prin cîteva manevre abile, neutralizează nebunul cel mai activ al albului ; în plus, unul dintre caii albi cade într-o luptă disperată, călcînd în picioare un pion inamic. Din fericire, prin manevra pionului otrăvit, negrul, deși în pierdere de

material, reușește să restabilească situația, punînd în funcțiune o armă secretă în privința căreia albul va dovedi că era doar o secreție oarecare. Turnurile negre cad într-o ambuscadă iar regele este pus în situația să se retragă spre colțul tablei în urma cîtorva șahuri succesive. Albul nu reușește mai mult decît atît — negrul are încă o poziție destul de bună, mai ales în Parlament. Albul se teme de replica aeriană a negrului.

Lupta încetează. Regele alb e aproape inactiv. Dama neagră s-a postat pe un cîmp din apropiere și stă în espectativă. Deși comunicatele sînt la fel de entuziaste, se constată un fenomen îngrijorător, și de o parte, și de alta : voința de luptă, setea de victorie au înregistrat un recul neașteptat.

Întreruperea luptei de ambele părți era necesară, pentru ca fiecare din ele să treacă prin momentul bilanțului. Toți combatanții au fost supuși unei severe analize critice ; au fost vizați chiar și pionii marginali, care se complăcuseră în preocupări periferice. Toți cei rămași în viață au fost invinuiți de inactivitate. Cei morți, de neglijență ; discuțiile au dovedit cu pregnanță că aceștia din urmă sînt și total lipsiți de combativitate și spirit autocritic.

S-au elaborat două planuri de măsuri care urmau să fie puse în aplicare. În tabăra negrului, moralul era destul de scăzut, în ciuda ultimelor victorii pe cîmpul de luptă ; escapadele reginei în compania regelui alb ajunseseră de pomină. În tabăra albului, unde, formal, lucrurile stăteau mai bine, subiectul preferat al bîrfelor era regele, care „căscase gura la dama adversă", „nu izbutise s-o neutralizeze" etc. Cu o îngăduință platonică, regele alb lăsă moralul

ostaşilor săi la vechiul nivel. Regele negru, dimpotrivă, găsi de cuviinţă să ridice moralul în cauză, rostindu-le luptătorilor o cuvîntare care sfîrşi magistral :

— Trebuie să reluăm lupta ca şi cum ea n-ar fi avut loc, pentru ca pierderile suferite să nu ne facă să dăm înapoi !

Aplauzele şi uralele izbucniră ca la un semn.

— Tare sînt curios ce-i cu lupta asta, zise un pion oarecare, cu moralul sensibil ridicat.

Dintr-o singură privire puteai ghici frumuseţea sălbatică încorsetată de trupul ei. Nu puteai uita însă că ea nu era decît materializarea unui gînd despre frumuseţe : o simplă hedairă. Rowning, planeta ei, se afla acum la zeci de ani-lumină — acolo dorm hedairele, în cochiliile lor albe — iar ea fusese trezită de un vis, de o dorinţă devastatoare care o făcuse să plonjeze prin spaţiu, ca un fulger alb, şi să ajungă aici. Gesturile ei aveau un aer de înstrăinare, amintind de un cîntec pe jumătate închegat pe care l-ai ştiut cîndva şi încerci după aceea să ţi-l reaminteşti.

— Ce dracu' faci de nu muţi ? se răsti el.

Din întîmplare, îşi coborîse ochii prea mult şi îl lovise dintr-o dată albul genunchilor ei — genunchi atît de frumoşi — apoi, la marginea rochiei, văzuse începutul unei coapse de marmură şi nu-şi putuse reprima restul gîndurilor.

— Ce faci, joci ? Vrei un ultimatum ?

Antim se calmase. O privea senin, dar atît de semnificativ, încît ea...

— Să ştii că eu nu sînt ultima...

Ea nu înţelesese prea bine întrebarea.

— *Hai, e rîndul tău. Cine intră în acțiune ?*

— *Păi.., dumneaei, chicoti ea, împingînd regina în față.*

— S-o spînzurăm ! strigară în cor figurile negre, arătînd spre damă.

— Să-l spînzurăm ! A trișat ! strigară figurile albe în cor, arătînd înspre rege.

Se aruncară din nou în luptă, spumegînd. Zăngănitul armelor răbufni din nou. Sentința era unică și irevocabilă. Tabla de șah fusese cuprinsă de nebunie. Se ciocniseră între ei cu zgomot mare și peste cîmpul de luptă suflase vîntul dezastrului. Făcuseră greșeala să pornească toți împotriva tuturor, în același timp. Își pierdură viețile în ceva mai mult de o clipă.

Cu excepția celor doi vinovați : regele alb și regina neagră. Ei se iubeau cu-adevărat — dincolo de regulile jocului.

Fuseseră tot timpul unul în preajma celuilalt, amenințîndu-se reciproc ; de fapt, protejîndu-se reciproc.

— Dar cum o să încăpem amîndoi într-un singur careu ? se alarmă ea. Mai rămîne loc pentru toaletele mele ?

— Nu știu — răspunse regele. Nu știu. O spaimă năvalnică făcea să-i tremure glasul — cît era el de rege. Ar fi fost mai bine dacă măcelul n-ar fi avut loc — conchise el, grav. Reîncepuse să devină rege, simțindu-se din ce în ce mai înțelept și mai memorabil în replici.

— Și cu dragostea noastră cum rămîne, lașule ? spumegă ea. N-a fost decît un joc ?

Nasturele de sus al bluzei se rupse și mîna lui i se înfipse în sîn. „Nu mai pot suporta, înțelegi, nu mai pot, jocul mă depășește!", bolborosi el, dezvelindu-i umerii, sărutîndu-i părul, ochii, buzele care îl arseră cînd le atinse. Ea se zbătu, încercînd să scape din încleștare. Îl lovi peste față. O clipă, se lăsă fără vlagă în brațele lui, cuprinsă de o imensă curiozitate. Brusc, se înverșună, gîndind că supunerea ei izbutise să-l înșele. Dar nu simulase prea bine. El nu-și descleștase brațele. Mai mult chiar: o trăsese puțin cîte puțin din fotoliu și acum se afla cu umerii pe covor iar Antim, deasupra ei, respira febril.

De fapt, era și respirația ei. Amănuntul veni pentru ea ca o revelație care o moleși, dar iarăși...

Taberele adverse respirau împreună prin aceeași membrană. Cineva trișase: regulile jocului fuseseră încălcate.

Zarul se rostogoli mai întîi încet, derulînd evantaie de chipuri, înviforînd evenimente, acțiuni — se rostogoli tot mai repede, pînă cînd deveni un sorb luminos.

— Ai văzut?

— Ce?

— Steaua căzătoare. Am impresia că s-au iubit.

Un punct strălucitor apăruse în spațiul Elydelor, prelingîndu-se încet pe direcția vîntului magnetic.

— Băiatul și fata? Iubirea lor? — nu cred. În fond, două ființe meschine, replică *DRAGONUL*, dar emisia unui pulsar îl acoperi.

— Dar că înfrîngerea mea nu era inevitabilă, crezi? l-am întrebat atunci. Chiar nu vezi? chiar nu simți?

DRAGONUL se încrîncenă de spaimă :

— S-a întîmplat ceva ? Acolo, da, în lumea lor ; ei puteau să se nască, să se iubească, să moară cu miile. Pentru noi nu s-a petrecut nimic. Doar avem zarurile.

— Acolo s-a întîmplat ceva. Ecoul ar putea ajunge pînă aici şi rezonanţa lui...

Într-adevăr, din depărtare se auzea deja vuietul unei alte lumi, care venea măturînd totul în cale. O umbră trecu peste faţa *DRAGONULUI*

— Ce-ai făcut, nenorocitule... ? De ce-ai jucat ? Nu era vorba doar să dăm jocul înapoi, cu o singură mutare ?

Lumea dintr-acolo se auzea distinct şi un nor de aştri, spărgîndu-se pe firmament, se lăţi într-o caracatiţă de lumină ; strălucirea lui mă atinse şi mă răni. I-am răspuns *DRAGONULUI :*

— Jocul nu putea fi dat înapoi ! Mutarea înapoi nu este decît o mutare şi jocul continuă, înţelegi tu ? Acum trebuie să continui jocul, neapărat !

— N-ai jucat cinstit, nenorocitule...

DRAGONUL se stingea cu încetul, sub apăsarea unei alte lumi.

— ...Ai trişat. Ai distrus totul... Şi numai cu o singură mutare...

Am simţit puteri noi ; creşteam în luminozitate. Noi curenţi magnetici fremătau înăuntrul meu. Sferele pulsau, hrănindu-mă. Am auzit. totuşi. mult timp, rotindu-se, în vuietul luminii, sunete dezlînate care se închegau uneori în cuvinte :

— ...regulile... zarurile... înapoi... o mutare...

5. Efectele secundare ale unei evadări

Așa cum prevăzusem, stelele-zaruri îl găsiseră pe *DRAGON* într-o zi fastă, pentru că șocul suferit de el în urma înfrîngerii îl readuse la realitate. După ce se scutură de influențele care-i parazitau conștiința, atmosfera din jurul lui se însenină.

— Ce mai faci ? mă întrebă el familiar, legănîndu-se în hamac. Tocmai se pregătea să atace supersurogatul pe care i-l oferisem. Îl învîrtea pe o parte și pe alta, ca pentru a-i descoperi punctele slabe.

Din inflexiunile vocii sale, care mlădiau frumoasa întrebare, am dedus că trecutul meu n-avea pentru el nici un secret. Abia l-am oprit să nu atingă bibeloul de pe noptieră, care ar fi „supt" din el toată informația și l-ar fi transformat într-un *XILEX* bun de expus în vitrina prăfuită a unui muzeu. Însă nu-i puteam destăinui că hamacul în care stătea executase deja operațiunile necesare pentru arhivarea holografică a fiecărui gest al său. Fiind un oaspete foarte rar, era păcat ca *DRAGONUL* să nu-mi țină de urît în lungile nopți de insomnie cînd mi-aș fi dorit să conversez cu o persoană importantă.

El se lansă într-o lungă tiradă asupra calităților mele, de unde am înțeles că voia să-mi încredin-

teze o misiune. Mai făcu apoi cîteva rotocoale, din ce în ce mai mici, în jurul problemei, ca un vultur ce se apropie de pradă. Ţinînd cont de marea mea experienţă etc., de dificultăţile spaţiului deschis etc. pentru subordonaţii săi un pic cam necizelaţi etc., se cuvenea să-mi oter calităţile de Observator Special pentru urmărirea a doi evadaţi din Lagărul de Conversie Biocosmică Fundamentală. Era vorba de un terestru şi un biound, Antim şi Biondo. Un semnal scăpără în memoria mea :

— Antim ? Numele ăsta îmi aminteşte de ceva.

DRAGONUL încercă să mă ajute :

— Uneori i se spune Antim, alteori, Adam. E terestrul care a evadat.

— ...Iarăşi ?

Violenţa reacţiei mele nu-l şocă pe *DRAGON*, care se lăsa moale în hamac.

— Iarăşi.

— Ultima oară evadase din R.A.I., parcă, dar nu-mi amintesc exact sensul iniţialelor.

— Nu. De acolo a fost izgonit. Ultima oară a evadat din Lagăr, preciză din nou *DRAGONUL*. (Am impresia că în subconştientul lui sălăşluia o teamă pentru evenimentele mici, cărora le acorda un credit nelimitat. Ce-ar fi putut face doi bieţi fugari, care nu erau decît două inteligenţe de gradul doi ?)

Cazul unuia dintre fugari e chiar arhicunoscut. Am remuşcări că voi fi în situaţia să repet lucruri ştiute, dar, în speranţa că nu sînteţi familiarizat cu toate faţetele contradictorii ale acestui caz, am să vi-l prezint.

Picioarele i se mişcau în virtutea unui mecanism necunoscut. Încă mai alerga. De oboseală, s-ar fi

lăsat la pămînt. Ar fi adormit atunci instantaneu. Dar auzea din spate, tot mai distinct, paşii urmăritorului.

Alerga aproape sufocat; un nou pas, părînd a fi ultimul, o nouă picătură de energie...

Brusc, se poticni, fiind pe punctul de a cădea. Se redresă, gonind mai departe prin vegetaţia planetei necunoscute — o pîclă arămie. În urmă, paşii duşmanului se imprimau în iarba vîscoasă.

Ziduri de iarbă îi biciuiau faţa. Alerga, încercînd să-şi protejeze ochii. Dar nici nu cădea — de parcă o lege a echilibrului i-ar fi restabilit poziţia de fiecare dată. Şi urmăritorul său părea obosit. I se auzea respiraţia şuierătoare.

Totuşi, se dezechilibră şi căzu. Vegetaţia îl absorbi încet, cu vibraţii ample. Îşi pierdu respiraţia; faţa i se afundase în iarbă. Deodată, simţi în spate o lovitură grea: urmăritorul lui trecuse peste el!

Nu! Zvîcni din nou; cu ultimele puteri, se smulse din mlaştina vegetală. Se ridică, împleticindu-se. Voinţa îl repuse în mişcare. Simţea renăscînd în el puteri nebănuite. Alerga pe urmele duşmanului şi distanţa dintre ei se micşora.

Mereu mai aproape; duşmanul ceda teren. Prin aburii arămii ai vegetaţiei, încercă să-l distingă. „Am să te ajung", scrîşni.

Doar cîţiva paşi. Pe neaşteptate, cel urmărit privi înapoi. Neinspirat. Se răsuci şi căzu, descriind o spirală imperfectă.

Antim se opri, încercînd să-şi revină. Simţea în tîmple ecoul bătăilor inimii. Era prizonierul unei realităţi care se reîntorcea asupră-i ca un coşmar.

Pentru că în străfulgerarea căderii zărise ochii înfiorători ai dușmanului său de moarte. Zărise chipul de o răutate ieșită din comun al unui Antim nesuferit care nu putea fi decît el însuși.

Fugi înspăimîntat mai departe. Cei ai casei îl căutau, dar el se temea să nu fi lăsat și pe acolo cîțiva homunculi, cîteva chipuri proaspete de Antimi care, atunci cînd se așezau în jurul mesei, cu fețe rotunde, tăiate în două de zîmbete largi, mult prea largi, păreau niște pîini necoapte îndeajuns, cu prelungiri tentaculare. El încercă să fugă de lumina zilei, să-și ascundă chipul în întuneric, intră într-o grotă ; i se făcu dor de Soare, apoi se crezu un fiu al Soarelui și lăsă subteranele în stăpînirea cîrtițelor și șobolanilor. Într-o noapte, marea i se arătă în vis, marea îl urmărea, îl trăgea spre adîncuri atunci cînd el se îmbarca, de-abia avea timp să se strecoare într-un batiscaf. În curînd, Pămîntul i se păru ostil și Antim fugi în cosmos cu o navă. Degeaba : Antim îl chema înapoi, nesuferitul de Antim se ținea pe urmele lui, numele de Antim și chipul de Antim ajunseseră la modă, le purtau pe stradă și copiii, și tinerii, și bătrînii.

Între timp, Antim izbutise, printr-o operație în premieră mondială, să-și schimbe sexul. Cu toate astea sau tocmai de aceea, căută noi cotloane în care să se ascundă, însă în cele din urmă se dădu bătut : nimic pe Pămînt nu era inaccesibil părinților sau fraților sau nepoților sau chiar unor vagi cunoștințe, care îl regăseau pretutindeni. Se împrăștie astfel pe fața Pămîntului, se instală în cosmos, luă în stăpînire noi teritorii reale sau imaginare.

Această evadare neîntreruptă a lui Antim, fără sorți de izbîndă, a provocat un efect secundar în privința căruia mulți istorici galactici stau la îndoială. Problema e cu două tăișuri dacă n-ar consemna acest efect, atunci n-ar reusi să fie exhaustivi, iar dacă l-ar consemna ar fi învinuiți de confrati că s-ar ocupa de lucruri minore. Acest efect secundar, pe care îl amintim aici cu titlu de curiozitate, se numește nașterea omenirii *sau, după alte opinii,* originea și evoluția omului.

— Evadarea n-a avut loc niciodată, îmi replică *DRAGONUL* pe un ton dur. Și nici nu va avea loc. Îi vom prinde chiar mai înainte ca ei să-și dea seama că au evadat. Ție îți revine misiunea să-i ții sub observație pe cei doi, Antim si Biondo, și să-ți transmiți raportul, pentru definitivarea dosarului *A & B.*

Propunerea mă tenta, izbutind să mă smulgă din mocirla cotidianului. În sfîrșit, reprezentam si eu antena, ochiul atoatevăzător al conducerii militare.

Acum, la multă vreme de la întrevederea cu *DRAGONUL*, cînd mă aflu într-o situație-limită, îmi dau seama că nu regret hotărîrea luată. Cunoașterea comportă sacrificii. Îmi pare rău doar de vecina mea de perete. Ce de noutăți a pierdut! Am încercat s-o conving să vină cu mine, dar n-am reusit s-o smulg din postul ei zilnic de observație. Oare și acum mai ține ușa de la intrare întredeschisă, ca să-și completeze fișele de observație asupra celor care intră sau ies din imobil și apoi să dea vecinilor raportul printr-un cod secret, alcătuit din ciocănituri în pereți, în țevile comunicante și în insta-

lația de igienizare a atmosferei ? Desigur. E un adevăr mai clar decît nașterea Universului Cunoscut dintr-un sîmbure de materie supercondensată.

M-am lansat imediat în urmărirea fugarilor, transmițînd concomitent fișa mea personală conducerii superioare, reprezentată prin *SUPERDRAGON*.

Cunosc 1887 de idiomuri galactice de largă răspîndire, 132 rare, 34 moarte și două care vor muri în curînd. Am la activ, ca timp de emisie-recepție, 99,999...% din viața mea anterioară. Am hotărît să-mi redactez mesajul într-un idiom galactic mai puțin cunoscut, cel folosit de Antim, ca să pot descrie cît mai nuanțat concepția retrogradă a terestrului despre INTERMUNDIUL XILEXIAN. Voi semnala cu onestitate porțiunile în care traducerea din ideo-semnale mi-a creat complicații.

Nu dispun de calitățile temporale, cauzale, transsenzoriale etc., ale celorlalți XILECȘI MONOMORFI din plutonul DRAGONULUI și nici de vitalitatea lor ieșită din comun. În schimb, energia de care dispun pentru recepția și transmiterea informației este, practic, nelimitată. Mi-am dezvoltat calitățile de cunoaștere prin inserție, transpoziție, receptare, insinuare etc. Știu despre cei care formează obiectul investigației mele mai multe chiar decît știu ei înșiși. Cu toate că fugarii au încercat tot ce le era în putință ca să se sustragă observațiilor mele, au uitat întotdeauna deschisă cîte o fantă, fie ea și de dimensiuni microscopice — prin care un ochi lucid îi contempla, storcînd de la ei toate informațiile necesare. Am izbutit să determin indivizii urmăriți să vorbească folosind vocea mea — mai mult : în

urma unei simple operații estetice, le-am grefat întregul meu sistem de semnalizare. În această privință am procedat cu mult discernămînt, ca să nu împietez asupra activității desfășurate împotriva lor de către xilecșii din plutonul DRAGONULUI. O dată în plus, m-am conformat cerinței formulate de un mare filosof al Arheicității, care spunea : „cunoaște-i pe ceilalți mai bine decît pe tine însuți". Aici ia sfîrșit fișa mea personală.

6. Schimbătorul de probabilităţi

Cadranul de parcurs indica o depărtare în aparenţă confortabilă pentru cei doi fugari. Terestrul declanşă efectul de planetariu văzu spirala metagalactică învăluind incinta ca un halo şi fumegînd între miriadele de stele. Punctul roşu marca locul de unde fugiseră : poziţia curentă, urmărită de punctul verde, se afla mai sus cu trei braţe de spiră metagalactică. Depărtarea îl copleşi. Puteau avea încredere în această Trece-peste-Tot, cu o formidabilă capacitate de insinuare în cele mai diverse medii ?

— În mod normal, nu ne mai pot ajunge, spuse în timp ce imaginea dispărea, înlocuită fiind de albul mat al incintei. Ar fi timpul să ne întoarcem acasă, Biondo.

— Ce înseamnă *acasă ?*

— Înseamnă că trebuie să hotărîm odată : Pămîntul sau Solena. Cît despre mine, să ştii că mi-e indiferent. Ţi-am vorbit îndeajuns de mult despre Pămînt : sînt acolo păduri care foşnesc, cîmpii cu ierburi clătinîndu-se — un fel de unduiri aplatizate...

— Minunat, tot nişte biounde. (Raportez: Biondo crede că pădurile şi cîmpiile terestre sînt forme de

viață asemănătoare celei pe care o reprezintă el, și anume unda complexă, superior organizată, biounda. Sîntem de părere că se înșeală, bineînțeles, ori, desigur, nu se înșeală. *TRADUCĂTORUL* galactic.) Dar ce părere ai despre furtunile magnetice de pe Solena ? despre cîmpurile de radiație ? E ceva magnific, să știi. Sînt de acord să mergem spre Pămînt, deși, să fim sinceri, o simplă planetă nu se compară cu un astru tînăr cum e Solena...

— Îi tot dai cu astrul ăla al vostru. Nu ți-am spus că pe Pămînt sînt mări și oceane, adică niște cristale uriașe în care vezi răsăritul Soarelui ? Soarele e mult mai mare decît Solena voastră.

— Merită totuși să vii ; știi cît de frumoase sînt contrabioundele noastre ? Au în mers o unduire, au un trup incomparabil mai vaporos decît — cum să le spun ? — contra-bio-oamenii voștri.

— Dacă mai pui la îndoială frumusețea femeilor terestre, să știi că te strîng de gîtul ăla al tău imaginar ! scrîșni Antim. O undă de furie se propagă prin incintă și Biondo, retractil, își reținu suflul — să nu răspundă încordării prin încordare. Într-un tîrziu, susură abia auzit :

— Tu vrei Pămîntul, eu, Solena. Nu avem decît o singură amfibie. N-o să putem hotărî niciodată.

Antim căzu pe gînduri. Solenautul își extinse aura termică : gîndea și el. Spațiul din jurul lui se încălzi : aveai impresia că în curînd aveau să sară scîntei.

— Tragem la sorți — zise brusc terestrul. La noi există o metodă arhaică, prin care hazardul hotărăște între două variante se aruncă în sus un obiect cu două fețe, acesta se răsucește în aer...

Își desprinse din piept emblema de ființă evoluată de rangul doi :

— Aruncăm cu tinicheaua asta.

— M-ai dezamăgit, terestrule ! (Biondo atacase o armonică aspră.) Ne batem joc tocmai de titlul de ființă evoluată de rang doi, pe care ni l-au decernat confrații noștri de arme ?! Te credeam un *XILEX* în devenire, cînd tu ai fi în stare să faci ceva pe tinicheaua lor ! *(Să faci ceva*=conversie aproximativă, în prezența verbului *a face,* care indică acțiunea la modul cel mai general, implicînd dăruirea totală.)

— Ascultă, Biondo : pentru că ești așa de vorbăreț, îți ofer capul de *DRAGON* și îmi aleg eu reversul. Să te saturi.

— Excelent, mi-e așa de simpatic *DRAGONUL* ăsta, mai ales de cînd am scăpat de el... E bine așa : capul de *DRAGON* pentru Solena.

Mîngîind grenada, *XILEXUL* îi privea amuzat, ascuns în penumbra panourilor energetice. Reflexele-i de încîntare vădeau stăpînirea perfectă a situației.

Emblema țîșni de pe unghia terestrului și se răsuci prin aer.

— Ei, ce părere ai de metoda ta ? — clipoci Biondo, înăbușindu-și cu greu hohotul de rîs. Antim rămăsese perplex, cu ochii la emblemă.

Aceasta căzuse pe pupitru, ricoșase, se rostogolise înaintînd încet, apoi se oprise pe cant !

— E un eveniment foarte rar — practic, de o probabilitate nulă, bolborosi terestrul încurcat. Trebuie repetată experiența...

Spre disperarea lui, emblema căzu pe cant și de această dată. Se însenină repede: nu-i nimic, aveau mașina gînditoare de la bordul navei ; aceasta putea calcula oricîte numere aleatoare. Apelă generatorul de astfel de numere și un același număr, repetat în șir, de mii de ori, invadă ecranul. Antim își șterse fruntea îmbrobonită de sudoare. Trebuie încercată din nou emblema : tot lucrurile simple sînt mai demne de încredere. O puse din nou, cu o precauție exagerată, pe degetul mare al mîinii drepte. Se temea să nu fi uitat vreun amănunt al experimentului probabilistic pe care istoria jocurilor de noroc îl verificase de milioane de ori.

„Antim, continuă mișcarea ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, dar concentrează-te spre mine" — îi transmise Biondo printr-o simplă sclipire. „A apărut un *XILEX*. Ripostăm".

Terestrul rămase descumpănit o clipă, dar aruncă emblema — care căzu, bineînțeles, pe cant — și se zgîi la ea.

„Arunc-o încă o dată și fă-o pe furiosul. Dar emblema trebuie să cadă în așa fel, încît să poți declanșa imediat trapa de evacuare."

„E clar."

„Deschizi trapa, apoi te concentrezi asupra țintei și tragi. Eu am să-ți luminez ecranul. Fii calm, bătrîne — dacă dai greș, proiectilul ne face praf pe noi."

Ascuns în umbra panoului, *XILEXUL* amenința să-și piardă răbdarea. Se amuzase destul ; jocul gîngăniilor începuse să-i displacă : terestrul aruncase din nou emblema și se înroșise de furie cînd

o văzuse rostogolindu-se pe pupitru în poziție verticală.

„Acum !"

Panoul energetic lunecă fulgerător și *XILEXUL* rămase o clipă suspendat deasupra golului. Surprins, aruncă grenada sau mai degrabă o scăpă, lăsînd-o ca amintire cabinei, în timp ce cădea, absorbit de vidul cosmic. Antim potrivi luneta în centrul petei lăbărțate de pe ecran și trase. Pata tresări violent și explodă sub forma unei ciuperci negre, în timp ce trapa culisă la loc, ca o cortină peste un teatru de întîmplări deocamdată închis. Totul durase o fracțiune de secundă.

— Țintă lovită, răsuflă ușurat Biondo, dar imediat izbucni : Grenada !

Terestrul se repezi la grenadă și o dezamorsă. Se așeză din nou la pupitru, obosit. Umerii îi căzură.

— Deci *DRAGONUL*, vechea noastră dragoste, ne-a luat urma. Trist, dar adevărat, oftă solenautul. Pentru mine e o enigmă cum de ne-a ajuns.

— Și nu singur : îmbarcat pe crucișător cu întregul pluton de *XILECȘI*. Înarmat pînă-n dinți. Nici nu pleacă altfel, Biondo. Și, cum nu ne poate deocamdată ajunge — crucișătorul lor și amfibia noastră (de fapt, tot a lor) au aceleași performanțe — ne urmărește prin *XILEXUL SPAȚIAL*, care face salturi spre noi; ăsta este inofensiv, dar mai poartă în spinare cîte un „urît" de altă specialitate. Dar spune-mi, te rog, cum l-ai mirosit pe ăsta din spatele panoului ?

— Vorbeai la un moment dat — îți amintești ? — de evenimente foarte rare, cum ar fi căderea emblemei pe cant...

... — Și atunci te-ai gîndit la *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂȚI ;* n-ai mai avut decît să intuiești locul unde ar fi putut sta ascuns. Ești un geniu, Biondo — ai salvat situația. Mie îmi cășunase furia pe emblema aia...

— Cînd colo, drăguțul stătea după panou și potrivea probabilitățile după placul lui.

— Nu-mi pot explica totuși de ce nu a explodat grenada. Cred că am dezamorsat-o în ultima clipă.

— Doar n-oi fi crezînd că *DRAGONUL* lucrează cu ciurucuri, dragul meu. Grenada era foarte bună. *(Ciurucuri* = termen științific intraductibil).

— Și atunci ?

— Mă faci de rîs, băiete. Din grenada asta trebuiau să țîșnească niște gaze. Nu știi legile gazelor ? Corpusculi, mișcări haotice — totul depinde de probabilități. Cine știe cum le-o fi încurcat netotul ăsta. Poate corpusculii s-au dispus atît de elegant față de centrul doritei explozii, încît s-au și anihilat reciproc. Ține cont că l-am luat prin surprindere și n-a avut timp să anuleze cîmpul probabilistic creat de el, ca să comute pe cel normal, în care grenada ar fi explodat sigur.

— Dar și *DRAGONUL* ăsta gîndește cu fundul. *(Fund*=termen polisemantic cu o arie de extindere extrem de vastă). L-a trimis cu grenada tocmai pe unul care poate arunca în aer doar legile gazelor.

7. Xilecşi vechi, soluţii noi

— L-am păcălit pe *SPAŢIAL* şi i-am venit de hac *SCHIMBĂTORULUI DE PROBABILITĂŢI.* Dar ceilalţi ? întrebă solenautul, încordat asupra aparatelor de bord.

— Şi asta e ceva, Biondo. Cînd mă gîndesc ce mult rău ne putea face *HAZARDUL :* o mică înţepătură în pereţii unui rezervor de gaze şi dirijarea corpusculilor din interiorul lui într-acolo : explozie sigură ; ne putea ucide cu o singură picătură de lichid pe care ar fi lăsat-o să ne cadă în cap — după ce ar fi îndesat în ea o cisternă întreagă...

— Să nu exagerăm, bătrîne, îl credeai chiar atît de deştept ? *DRAGONUL* e creierul. Ei nu sînt decît simpli executanţi. Deocamdată nu se pot apropia cu arme de noi, pentru că avem detectorul. S-o luăm sistematic.

— *SPAŢIALUL* e inofensiv atîta vreme cît sîntem ancoraţi de navă. Dar el este un fel de punte pentru fiecare din ei.

— Sărmanul ! Nu mi-ar veni prea uşor să ştiu că trebuie să-mi port în cîrcă, rînd pe rînd, toţi colegii !

TEMPORALUL? Nu prea ar avea el curajul să se arunce în viitor, decît dacă e forţat — se teme de imprevizibil. Deci îi rămîne trecutul. Acţionează pe o durată limitată ; la încetarea acţiunii lui, revii în momentul din care ţi-ai început călătoria, însă inerţia de reîntoarcere, cît şi multitudinea variantelor paralele din reţeaua posibilităţilor fac ca revenirea în timp să nu fie lipsită de peripeţii : variante colaterale, cronoclasme etc. Singurul lucru care îţi rămîne de făcut este să nu influenţezi mersul istoric al evenimentelor, mai ales dacă eşti angrenat în ele, pentru că altfel consecinţele asupra revenirii sînt imprevizibile.

DISLOCATORUL CAUZAL este o arătare care provoacă (tot pentru o durată limitată) suprimarea cauzalităţii. Pierzîndu-se conexiunea cauză-efect, acţiunile se voalează sau se petrec fără nici o legătură între ele.

— Pe *TEMPORAL* îl dibuim cu orologiul de gardă ; dar cu *DISLOCATORUL* cum facem ? Trebuie imaginat un dispozitiv cauză-efect, se învolbură Biondo.

— Uite, tot o idee cu o picătură. Sînt gata să-ţi primesc felicitările, spuse terestrul.

În curînd, „dispozitivul" intră în funcţiune : lichidul, picurînd pe o suprafaţă liniştită, formează continuu cercuri tremurătoare ; dispariţia lor, în condiţiile în care lichidul mai picură, înseamnă distrugerea cauzalităţii.

— Dar *TRANSSENZORIALUL ?* Ce mă fac dacă încep să văd cu degetele ?... Antim se opri ; există oameni care disting culorile la simpla atingere cu degetele.

— ...Ori să aud cu călcîiele sau, mai rău, să am simțul tactil îngropat în pereții navei și orice fir de praf cosmic să mă facă să urlu ? se întrebă terestrul. Îngrijorarea lui se transmise și bioundului, al cărui suflu tremură peste cadrane.

— Simțurile noastre diferă prea mult de la unul la celălalt, Antim, răspunse solenautul. Și nu cred că *TRANSSENZORIALUL* se poate atinge concomitent de văzul tău, să zicem, și de ceea ce noi numim văz. Și atîta vreme cît eu sînt orb iar tu ești surd, simțurile noastre sînt intacte — socotind în ansamblu. Oricît ar fi de specializat, un *XILEX MONOMORF* nu poate opera în afara unei mulțimi de cunoștințe de care dispune. Iar simplii soldați, deși se face atît tapaj cu superioritatea lor, s-au adaptat să nu fie chiar atît de inteligenți. E o adaptare necesară, nu ? Mai ales cînd are cine să gîndească pentru ei *DRAGONUL*, în primul rînd. Apoi toată liota de înalți conducători : *SUPERDRAGONI, HIPERDRAGONI* etc. *(Liotă = formație de elită — nota TRADUCĂTORULUI.)*

— Dar ce ne facem cu *TELEPATUL ?*

— Marele specialist în arta citirii gîndurilor ?! Îl putem „bruia" cu niște refrene automate ale gîndirii, în spatele cărora să se ascundă adevăratele noastre gînduri. Iar dacă el are de gînd să-ți înnoade mințile cu cîteva frumoase tîmpenii, atunci, scuză-mă : cum de aud de *măreția Proiectului Cosmic* și *atașamentul la cauza Intermundiului*, mă reped și fac din tine Roza vînturilor, *„XILEX"* nenorocit ce ești !

— Doar dacă nu începi tu să cînți mai întîi Imnul Xilexian... Au rămas *HIPNOTICUL, IRAȚIO-*

NALUL și *PERECHEA-SURPRIZĂ* — dintre cei mai importanți. Stai, că mă descurc și eu. *HIPNOTICUL* nu trebuie să ne fixeze un timp mai îndelungat. Nu trebuie să ațipim. Să fim mereu activi ; dacă nu amîndoi, cel puțin unul, care să îl poată salva și pe celălalt. *IRAȚIONALUL* are să deregleze sistemul de reprezentări al unuia dintre noi — dar știi că ai dreptate : e un adevărat noroc, solenautule, să fim din două lumi atît de diferite ! Situația de luptă e clară unul este învăluit de *XILEX* cu tot felul de hașuri, cu imagini fără sens, iar celălalt încearcă să dea un sens acestor imagini.

— Eu, cel puțin, să știi că-l pișc de-un picior. Știi cum arată un picior de *XILEX* ? Arată a orice, numai a picior, nu.

— De fapt, m-am cam obișnuit cu hașurile lor, Biondo. La urma urmei, ce sînt *XILECȘII* ? Substanță, cîmp, energie, informație ? Cîte ceva din fiecare — ceva convertibil, în orice caz. Dar care este adevăratul lor aspect ? Nu-i putem sesiza decît cu simțurile noastre : vizual, auditiv, tactil etc., în ceea ce mă privește. Dar imaginile percepute, la început greu de înțeles, capătă cu timpul, prin asociație, un sens destul de bine definit.

— Însă ține cont că *IRAȚIONALUL* este un sfințișor pe lîngă *PERECHEA-SURPRIZĂ*. (Sfințișor = termen intraductibil. Probabil, o funcție militară.)

— *DESTINUL* și *CATASTROFICUL*. N-ai ce să le faci. Fulgerători, cu o acțiune fatală. O fracțiune de secundă și adio ! Dar ai uitat de *DRAGON*, dragul meu. Conducătorul care gîndește (își permite asta), organizatorul, dispecerul de *XILECȘI* care are cîte ceva, la o scară mai redusă, ce-i drept, din

calitățile subordonaților săi un *XILEX HIBRID* de toată frumusețea.

Se cufundară în tăcere. Din spațiu, primejdia îi contempla cu ochi multipli, răi, și ei n-o puteau, eventual, sesiza decît în ultimul moment. Amfibia înghițea distanțele ; deocamdată, fără vreo țintă.

— N-ai cumva vreo hartă, măcar să ne orientăm în spațiu ? întrebă Biondo.

— Am subtilizat una, din Lagăr.

Și terestrul despături pe pupitru o folie destul de îngustă.

— E, de fapt, o simplă schiță, constată solenautul, dezamăgit.

— Am făcut și eu niște notații.

— La ce scară e ?

— Știu eu ? Văd că pe marginea ei scrie 1/∞/∞...

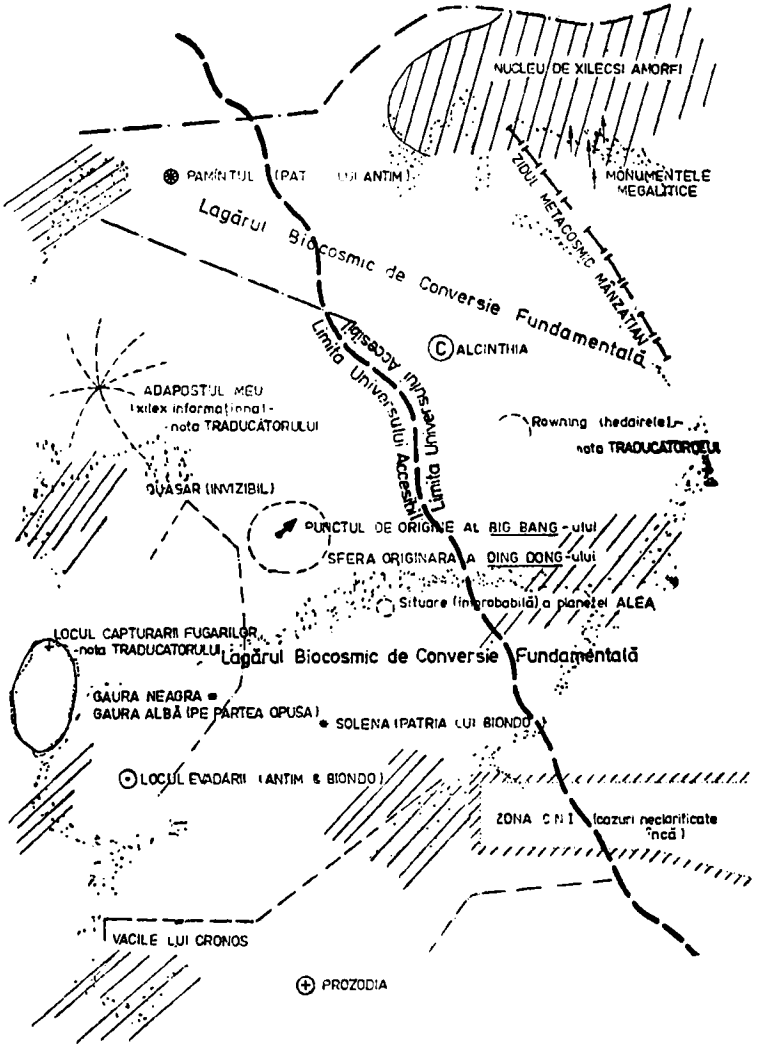
NUCLEU DE XILECSI AMORFI
PAMÎNTUL (PAT LUI ANTIM)
ZIDUL METACOSMIC MÎNZATIAN
MONUMENTELE MEGALITICE
Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală
Limita Universului Accesibil
ALCINTHIA
ADAPOSTUL MEU
(sitex informațional -
-nota TRADUCĂTORULUI
Rowning (heddirele) -
nota TRADUCĂTORULUI
QUASAR (INVIZIBIL)
PUNCTUL DE ORIGINE AL BIG BANG-ului
SFERA ORIGINARĂ A DING DONG-ului
Situare (improbabilă) a planetei ALEA
LOCUL CAPTURĂRII FUGARILOR
-nota TRADUCĂTORULUI
Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală
GAURA NEAGRĂ
GAURA ALBĂ (PE PARTEA OPUSĂ)
SOLENA (PATRIA LUI BIONDO)
LOCUL EVADĂRII (ANTIM & BIONDO)
ZONA C N I (cazuri neclarificate încă)
VACILE LUI CRONOS
PROZODIA

8. Extaz şi agonie: trecem prin quasar

Vocea *DRAGONULUI*, profundă, amplă, de adevărat conducător, domina culoarele crucişătorului :

— Să vină *SPAŢIALUL*.

— Poruncă, mărite, se auzi aproape instantaneu. *SPAŢIALUL* se prelinse la picioarele *DRAGONULUI*.

— Te duci după *PROBABILIST*.

SPAŢIALUL nu reacţionă decît slab.

— ...După *SCHIMBĂTORUL DE PROBABILITĂŢI*, cap sec !

Abia atunci sfera intelectuală — cam aerată — a *SPAŢIALULUI* se învioră.

— ...Îl readuci aici împreună cu fugarii, vii sau morţi — de preferinţă vii. Cred că *PROBABILÎSTUL* şi-a făcut între timp datoria şi nu vei întîmpina împotrivire din partea inamicului. Mi-ai îndeplinit ordinul ?

— Raportez : am făcut cu el un salt spre nava lor, *Trece-peste-Tot*. L-am injectat prin blindaj, împreună cu grenada. Fugarii nu bănuiesc nimic.

— Îi scoţi pe toţi cu efectul de tranziţie, prin interspaţiile blindajului ! Executarea ! Unde-i *PROBABILISTUL ?* tună *DRAGONUL*.

SPAȚIALUL se întoarse din misiune imediat, prosternîndu-i-se la picioare :

— Iertare, mărite *DRAGON* ! A dispărut !

— Cuuum ?! Și fugarii ?

Fața *DRAGONULUI* juca în zig-zaguri roșii-violacee.

— Îndurare, prealuminate ! S-au ancorat cu cabluri de navă ! Nu i-am putut desface. Cred că l-au atacat pe *HAZARD,* banditii ! Dați-mi o armă și îi omor cu mîna mea !

— N-ai fi în stare. Au pus în funcțiune detectorul și nu te mai poți apropia de ei cu o armă. Du-te. Să vină *TIMPUL !*

Vocea *DRAGONULUI* se rostogoli bubuind de-a lungul culoarelor.

Șonticăind, *TEMPORALUL* se materializă în fața lui. Avea un ochi — oare era *un ochi ?* — clipind într-o lumină albăstruie iar trupul de hașuri luminoase părea a fi neterminat, împleticindu-se în voaluri, lunecînd în afară.

— Poruncă, mărite !

— Învăluiește-mă și du-mă din nou spre momentul evadării fugarilor — terestrul și solenautul. Să nu-mi scape nimic. Să-mi dai o imagine de aproape, de pe pozițiile lor, și una din spațiul cosmis. Executarea !

— Acoperiți-vă ochii sau mai bine ascundeți-vă — altfel strălucirea vă va orbi.

Din îndemnul *TEMPORALULUI, DRAGONUL* a înțeles că avea de-a face cu un novice care voia să-i iasă totul cît mai bine acum, la început de drum. Vru să-l trimită la plimbare, înlocuindu-l cu

un ostaș încercat, dar tocmai atunci șuierul timpului îl învălui.

Un arc de lumină se revărsă pe boltă, prelingîndu-se spre orizont. Surprinse, santinelele ezitară o clipă. Apoi încercară să dea alarma, fără a reuși bioundele din Arcturus anihilaseră Sistemul de Supervizare a Apărării. Tot ceea ce urmă se petrecu într-o fracțiune de secundă — doar atît îi era suficient alarmei de rezervă să prospecteze situația reală, să se trezească din somnul bionic și să declanșeze semnalul. Omul-laser detașă o porțiune din blindajul hangarului, atît cît *Trece-peste-Tot* să iasă la lumină ; între timp, pyrranașii, injectați prin influență în interiorul navei de către un sidoro, perturbaseră cîmpurile energetice de ancorare. Nava era liberă acum ; un simmerian o deschise iar un om-nălucă acționă pentru ca fugarii să ajungă fulgerător la posturile lor din fața tabloului de comandă. Lui Antim nu-i mai rămînea decît să pună în funcțiune amfibia. Omul-nălucă urla, „s-ar putea să fie un cuvînt de rămas bun", avu timp să mai gîndească Biondo înainte ca nava să fie sorbită în spațiu — tulbure, cenușie, dizolvîndu-se cu totul. Între timp, cellatronii distruseseră pentru cîteva momente halourile radiante care încercuiau Lagărul, iar vernalienii făcură să moară sistemul-capcană de la sol.

Scene similare se petrecuseră pe cîteva mii dintre nenumăratele diviziuni ale Lagărului Biocosmic de Conversie Fundamentală și navele țîșniră în mănunchi spre cer. Imensa arteziană de lumină se pierdu spre zenit.

Antim declanșă asupra pereților navei efectul de transparență. Planeta părăsită încremenise pe cer — glacială, rotundă. „Îmi închipui cum urlă și pulsează alarmele".

— Încărcătură teleghidată ! anunță Biondo, adiind deasupra unui ecran din adîncul căruia un punct verde se mărea văzînd cu ochii. Terestrul preluă coordonatele proiectilului și trase. O pată gălbuie se lăți pe ecran.

— Urmărește teleghidatele, Biondo, spuse terestrul. Eu, suflurile absorbante.

Pe un alt ecran un vîrtej se răsfiră, împrăștiindu-se în eter.

— Haloul ! strigă Biondo.

Forma de pe ecran se contractă, de parcă ar fi clănțănit un bot uriaș : dinții de lumină se îmbinară în zig-zag, rămînînd încleștați. Însă o firimitură scăpase printre fălcile monstrului — era tocmai amfibia celor doi.

— Sîntem liberi, Biondo ! izbucni pămînteanul, simțindu-și prietenul într-o învăluire în jurul gîtului, ochilor, frunții, ca pe o adiere răcoroasă.

— Lucrat ca la carte ! clipoci solenautul cu satisfacție. Antim, dar ce înseamnă *carte ?*

Interiorul navei se sparse în picături fine, bolta se topi, prelingîndu-se în dîre subțiri, jucînd ca o apă. Comanda livrată de *XILEXUL TEMPORAL* se apropia de sfîrșit iar acesta se pregătea să-și plieze pînzele de influență, arătîndu-se în fața *DRAGONULUI* fără vreun harnașament de spații paralele reziduale. *TEMPORALUL* mai trebuia doar să se „strîngă" din timpul infinitezimal. Atunci avu loc incidentul.

Uimit de calitatea comenzii de evadare livrate, *DRAGONUL* căzuse în extaz iată un începător care știe să-și facă datoria cu atîta măiestrie. Oare cum se numea ? Va da ordin de avansare a lui cu proxima ocazie. Cînd mai avea o fracțiune de secundă pînă la materializarea finală, *TEMPORALUL* simți efluviile admirației *DRAGONULUI* și atunci se emoționă atît de tare, încît nu mai putu amortiza inerția saltului înapoi.

— Oprește, *BELLATRIX !* i-am strigat, în timp ce el bolborosea :

— *Politica armată este mama INTERMUNDIULUI (AGRONOS* din Cea de-a cincea Dimensiune, zis și Pentatliarul, 1104 era galactică). *Ho-ho-ho !* (Bătălia Maiestuică, 532 e.g.)... *To be or not to be (HAMLET*, 14 e.g.)... *Stelele au fost aruncate ! (CAESUS AESARUS*, 167 î.e.g.)...

Încercam să-i zgîlțîi creierul, dar în framele lui subțiri epocile se derulau vertiginos, ca imaginile unei pelicule scăpate de sub control. Intrase în agonia căderii.

— *BELLATRIX*...

Degeaba. Se prăbușea. Pletele îi fluturau — timpul îi șuiera pe la urechi — în tunelul fără sfîrșit care străpunsese cea de-a patra dimensiune.

Am înțeles că gluma se îngroșa inerția saltului temporal era atît de mare, încît ne proiecta spre punctul de origine al Universului Cunoscut.

Deodată se auziră șoapte nedeslușite : era o nouă formă de energie. Și, ținînd cont că se afla situată la marginea Universului Cunoscut, am înțeles deîndată că era vorba de un quasar.

BELLATRIX bolborosi cu vădită încîntare
— Trecem prin quasar...

Nu mi-am dat seama dacă era conștient de remarca lui sau dacă vorbea în transă. El mă privi curios. Energia imensă îi făcuse părul măciucă. Se simțea de parcă ar fi mîncat cuie-de-timp. Dar imediat își reveni puseurile energetice îi dădeau o stare de vădită încîntare.

În ceea ce mă privește, reacționez la fel la o adiere foarte fină, cît și la o lovitură de baros energetic în stare să strivească Universul ; nici nu m-am obosit să mai calculez valoarea imensei emanații pornind de la acest monstru metagalactic, în stare să caște o gură cu o dantură excepțională : sclipirea ei se vede și la 20 de milioane de ani-lumină.

Distinserăm de îndată forțele Coriolis-Frânghiu, alcătuite dintr-o componentă centripetă și una centrifugă, cu efect umoristic. *BELLATRIX* izbucni într-un rîs albastru. Asta mi-a amintit de lucrarea mea de tinerețe : *Efectele considerabile ale forțelor umoristice asupra universului înspăimîntător,* care, publicată sub pseudonimul B. Ganea, a determinat într-un colț al INTERMUNDIULUI un experiment de pre-vaccinare umoristică. Savanții gentimiri mi-au adus mari critici, dar ei n-aveau habar de ceea ce se întîmplă într-un quasar, sursă practic inepuizabilă de energie. Mecanismul acestor forțe nu a fost încă elucidat, iar curenții xantohici — într-un continuu dute-vino pe fundalul merișcian — nu fac decît să-l complice.

BELLATRIX fredona acum o melodie. Era un fragment din ceea ce lumea științifică numește *zgomotul de fond al universului.* Quasarul introdusese în căderea noastră o undă de corecție mironoviană : ne îndreptam vertiginos spre ținta necunoscută cu capul — nu cu picioarele — înainte.

9. Dincolo de minus infinit

Am încercat încă o dată să-l conving pe *BELLATRIX* să frîneze entuziasmul căderii, dar n-am reușit. Era pierdut : cu sumarele lui cunoștințe despre începuturile Universului Cunoscut, ar fi orbecăit la nemurire în negura veacurilor. Sărmanul ! Cu creierul lui atît de translucid, ca un voal, neajutorat în fața tainelor acestui univers, fluturînd în cvadridimensional ca o cîrpă, nu putea decît să-ți inspire milă am hotărît să mă țin mai departe de el, neuitînd să preiau în periplul nostru și documentația cu firele întregii afaceri *Antim & Biondo*. Studierea tendințelor primare ale Universului Cunoscut îmi putea aduce detalii noi, aruncînd o nouă lumină asupra cauzelor aurorale.

Conștient că nu denaturez cu nimic scopul misiunii mele, l-am urmat pe *TEMPORAL*, care se prăbușea mai departe cu înverșunare, cu pletele fluturînd, despletindu-se și aruncînd la orice pas, într-o fulgurație neîntreruptă, variante abia materializate și risipite în neant, variante în curs de materializare, variante ce nici măcar nu visau să existe cîndva.

Am simțit momentul trecerii prin punctul de singularitate de la originile Big Bang-ului ca o

arsură mai puternică : punctul era cam fierbinte (10^{11} °K). Plonjaserăm în Universul Necunoscut ; brusc, ne-am oprit pe o insulă de materie lîncedă.

Se aude un vuiet : *Big-Bang, Ding-Dong..*

Sînt clopotele informaționale ce răsună peste imensul mausoleu al Universului Cunoscut. O civilizație necunoscută, pasageră din aceste locuri, sau, mai bine-zis, ne-locuri — ne aflăm în afara spațiului — l-a ridicat din treaptă în treaptă. Admirăm maiestuoasele trepte de degradare a materiei, sintetizate de arhitectura monumentului. Păşind solemn, ne apropiem de Torța Mișcării Veșnice și depunem la picioarele ei, pe soclul de cronolit, o coroană de flori. Pe banderola care le acoperă stă scris în toate viitoarele limbi galactice evoluate : „Slavă ție, Univers Cunoscut, care te vei naște cîndva !"

Big-Bang, Ding-Dong...

Asta-i realitatea. Deși realitatea nu există aici ; nu există nici clopote, nici mausolee. Toate *inexistă* — ținînd cont că ne aflăm în Universul Necunoscut.

— Unde dracu' sîntem ? bîiguie *BELLATRIX*. N-am sărit încă în aer — sau cum naiba i-o fi spunînd pe aici ?

— Tu ești o frîntură din Oceanul energetic primar, deci exiști și în afara Universului Cunoscut, deși nu pentru multă vreme. Iar eu...

Chiar așa, cine sînt eu ? Pot fi oare distrus ? Nu cred. Protonul trăiește 10^{30} de ani terești, mesajul meu va trăi mai mult decît Eternitatea. Sînt însuși mesajul. Eternitatea e o simplă figură de stil, cîtă vreme un simplu X trăiește mai mult decît orice, chiar dacă ecuația care îl conține poate

avea un milion de necunoscute. Asta înseamnă să fii un *XILEX INFORMAȚIONAL.*

— Poți să-mi spui X, așa cum mă alintă cei care mă cunosc, îi recomand lui *BELLATRIX*, mărturisindu-i că aici, dincolo de minus infinit, e locul meu dintotdeauna.

— Nici nu știu ce-i cu minus infinit, ridică din umeri *TEMPORALUL.*

Nici o problemă. Vom face apel la *Encyclopaedia Galactica,* ediție de buzunar — pe care o port tot timpul la mine, deși numărul infinit de volume ieșite de sub pana lui *A.O.E. (AUTORUL OFICIAL DE ENCICLOPEDII)* ar fi putut să-mi creeze dificultăți. O deschid la începuturile volumelor cufundate în pîcla infinitului și citesc : *A.O.E. își cere scuze, dar călătoria sa infinită de documentare în non-spațiu-timpurile imemoriale dinaintea formării Universului Cunoscut continuă și astăzi. Cînd călătoria se va sfîrși, articolul necesar acestui dicționar exhaustiv va fi gata.*

— Înțeleg, spune *BELLATRIX.*

Aici nu există decît *Encyclopaedia* lui *A.O.E.,* ca un far călăuzitor, și mesajul meu. În rest, e o tăcere nimicitoare. Toți tac (chiar toate), dar nu în liniște, ca înțelepții : tăcerea îi distruge cu fiecare clipă, deși nu există nici timpul care le măsoară tăcerea, nici distrugerea, nici o ființă anume. Cu alte cuvinte, ne-clipă de ne-clipă, ne-tăcerea ne-distruge orice — dacă ar avea ce.

Dincolo de minus infinit, terestrul Antim și solenautul Biondo n-au mai evadat. Respir ușurat, respirația mea informațională traversează materia în degradare iar conul de unde al transmisiei se

înalță în non-spațiu și non-timp. Nici *DRAGONUL* n-a mai pornit cu plutonul său de *XILECȘI* pe urma fugarilor și, ținînd cont că nu mai trebuia să-i urmărească, n-a mai făcut cunoștință cu mine, antena, ochiul său atoatevăzător.

Toți sînt aici sau, dacă nu ei, măcar presimțirea existenței lor. În jurul nostru e urît. Materia mofluză lenevește sub ochii unor aștri morți demult — orbite goale care ar devora totul dacă n-ar fi sătule de atîta devorare. Putrefacție, inconștiență, degradare neuronală. Sîntem încă departe de materia supradensă din care a expandat Universul. Mai avem încă mult pînă cînd ne vom înfrăți cu toții într-un punct care va exploda — spune teoria Big Bangului. Aveți răbdare, nu vă veți contracta decît pînă la o sferă de rază Swartzschild și apoi veți putea respira în voie — ne încurajează teoria Ding Dongului.

Dincolo de minus infinit, materia nestructurată are o mișcare copleșitoare, care înăbușă totul. Putrefacția, prostia se înstăpînesc. Dincoace de punctul de singularitate sau de sfera Schwartschild, tendințele materiei structurate sînt dominante iar inteligența parcurge un drum glorios, atingînd cele mai înalte culmi : inteligența informațională, pe care cu modestie o reprezint.

Și totuși, cu cîtă melancolie mă gîndesc uneori la acel super-creier din punctul inițial, în care inteligența atingea densitatea de 10^{89} Mt/mm^3 !

Aici, în Universul Necunoscut, e locul meu nemuritor : sînt imun degradării și prostiei, chiar dacă datoria mea de X îmi cere uneori să le evoc. În acest nimic înspăimîntat de sine (care nici mă-

car *aici* nu se poate numi), complexat de tarele sale și avid să-și înghită coada, să devină mic și apăsător ca să poată biigui cîndva : *Big-Bang, Ding-Dong*... În acest mausoleu informațional cu osemintele Universului Cunoscut — peste care eu și *BELLATRIX* am presărat ne-flori.

Am să vărs o lacrimă, să le ud. Am să păstrez un moment de reculegere — ca să nu poată fi călcate în picioare de tăcerea nemiloasă. Voi părăsi îngîndurat mausoleul peste care dangătele de clopot răsună zi și noapte : *Bing-Bang, Ding-Dong, Big-Bang*... Deși aici nu există nici zi, nici noapte, nici teorii cosmogonice etc.

Presiunea temporală proiectează pe fața lui *BELLATRIX* un joc de lumini și umbre. Variantele din coama lui se încîlcesc tot mai rău.

— Dacă mai stăm aici, n-o să se aleagă nimic de tine. Fă saltul înapoi. Ne așteaptă *DRAGONUL*.

Auzind sfatul meu, *BELLATRIX* începu să tremure ca o frunză.

— Să mă arunc în viitor ?! Nu vreau să spun că mi-ar fi frică, dar, dacă nu nimeresc...

— Pendulă nenorocită ! Vrei să te disloci aici, în milioane de variante ? Nu vezi cum clocotește totul în jur ?

Nu se hotărîse încă.

— Sari, n-auzi ? Dar vezi să nu sari într-o băltoacă de plasmă, folosește-ți simțul temporal infinitezimal, bătrîne !

Îmbărbătîndu-l astfel, m-am prins de trena lui aproape iluzorie. Nu sînt un laș. Undeva, într-un

Cîndva, la marginea acestei irealități de care atîrnă ca un apendice Universul Cunoscut, trebuie să înfrunt REALITATEA.

•

Abia o luarăm din loc și ne ajunse un *CURIER*, aducînd un mesaj menit să înlăture bîjbîielile noastre. Ordinul de zi al *DRAGONULUI* hotăra că *BELLATRIX* să fie repartizat pe planeta Alea, unde nu se putea ajunge decît printr-o întîmplare. Eu am fost retrimis în misiune, pe urmele fugarilor, după ce mi s-a acordat titlul de Protector al Pionierilor Timpului.

10. Oscilații educative

„Din păcate, evadarea — actul ăsta iresponsabil din partea lor — nu le-a trezit nici un fel de resentimente, medită *DRAGONUL*. Poate totuși rememorarea momentelor esențiale ale vieții lor xilexiene îi va trezi la realitate".

— Atac temporal ! ordonă el.

Noul *XILEX TEMPORAL* nu era nicidecum nou, ci foarte experimentat. Liniile variantelor temporale erau bine închegate, iar statura lui — deși un pic strîmbă — impunea mult respect. Începu să bată din aripile de influență din ce în ce mai repede, stîrnind un vîrtej care acoperi totul în jur. Antim nu mai zări cifrele orologiului de gardă — se succedau într-un ritm nebunesc. Văzduhul se făcu deodată mai dens.

— Antim, orologiul — șopti Biondo. Rămas bun, pentru orice eventualitate.

Pe prima planetă a Lagărului, norii de praf se înșiruiau printre luptătorii din Legiunea străină, în timp ce aeronavele inamice se răsfirau în evantai.

Antim alergă spre avanpost și instală arma antiaeriană.

— Retrage-te, n-ai nici o șansă ! auzi prin șuierul proiectilelor.

Voia să fugă, însă nu se mai putea urni de lîngă armă. Corpul îi era ca un mecanism : nu făcea decît să se supună unei raţiuni care îi dicta din afară.

— Este o nebuie ceea ce faci, terestrule ! strigă o biondă evoluată. (Însă lui Antim numai de identificat forme de viaţă energetică nu-i ardea.) Biounda se strecurase după el, în avanpost. Îi luneca de-a lungul feţei, apoi se prelinse peste teleobiectivul pe care îl poziţiona. Îl întrebă totuşi

— De ce faci asta ?

— Lasă-mă ! îi urăsc ! strigă pămînteanul.

Văzu dîra de proiectile care se apropia.

— Parcă eu nu ? scrîşni biounda, plimbînd reticulul după ţintă. Foc !

Apăsă pe trăgaci. Trebuia să rotească arma după aeronavă. Nu se simţi în stare — blindajul era stropit cu ceva unsuros iar mirosul respingător îi provoca greaţă. Sînge ? Sînge albastru.

Proiectul Cosmic e ceva grandios. Mai grandios decît disecarea Lumilor Hiperboreene.

Vom civiliza Universul Accesibil, împingînd pe alocuri limitele Universului Cunoscut.

Vom dobîndi noi ranguri pe scara evoluţiei. Vom modela noi şi noi civilizaţii, minerale şi nemineralе, vegetale şi nevegetale, convertibile şi neconvertibile, care vor deveni tot mai evoluate şi mai xilexiene. O civilizaţie unică va răsări armonios ca un astru.

Terestrul se scutură violent. Iarăşi un *TELEPAT :* ăsta trebuia să ţină ridicat moralul luptătorilor, injectîndu-le gînduri „încurajatoare".

Cu mîinile încleştate pe armă, descărcă întreaga magazie metalică în aeronava care se prăbuşea lăsînd în urmă un evantai de raze.

— Ţintă doborîtă ! jubilă biounda.

Alte aeronave apărură pe boltă, răsfirîndu-se — abia le zăreau printre norii de praf, printre reţelele optice radiante, prin fum.

Încă o aeronavă se răsuci în aer, ca o dansatoare şuie, apoi începu să cadă — pînă cînd solul generos al planetei găzdui, matern, toate rămăşiţele sclipitoare.

Sîngele. Sîngele albastru. Senzaţia de vomă i se accentuă. „Vreau să ucid", îşi repetă, pentru a deveni el însuşi convins de adevăr. „Sînt cobaiul lor, mă conformez voinţei lor, dar vreau să ucid. De data asta *eu* vreau".

Ţinta. Teleobiectivul. Gata de tragere. Ţinta. Proiectilul. Ţinta...

— Terestrule ! vino-ţi în fire ! terestrule ! se auzi un glas unduitor şi un vîrtej răcoros ii zăbovi pe faţă.

Deschise ochii. Cît timp trecuse ? Cerul era deasupra — atît de limpede, încît părea o simplă abstracţie.

— Am scăpat. Ca prin minune. Am şi doborît nouă bombardiere. Înţelegi, terestrule ? Nouă ! Ce zici ?

Un glas febril, sincopat. Antim îşi pipăi încet faţa, umerii, trunchiul. O zgîrietură pe faţă. Altceva nimic.

— Cine eşti ? reuşi să întrebe, simţind cum glasul îi revine la normal.

— Cam complicat numele meu. Sînt o biondă de tip... Vrei să-ţi încarci memoria cu cifre ? Spune-mi mai bine cum vrei.

— Biondă... ? Ce zici de Biondo ? Ţi s-ar potrivi.

— De ce nu ?

— Eu sînt Antim — uman, substanţă nemineralizată. De pe undeva, din XR-33, unde se află Sistemul Solar.

— Eu am un loc fix, însă relativ. Dacă ai auzit de Solena din Sistemul XR-124. Sînt cam hoinar.

Din adăposturile antiaeriene începură să se iveasc ă luptătorii Legiunii străine : simmerieni, vernalieni, cellatroni... Împînziră cîmpul pietros, muşcat de proiectile şi presărat cu un strat subţire de praf dislocat din rocă.

— Am simulat o situaţie de luptă într-un război convenţional — însăilă *DRAGONUL* o explicaţie în faţa formaţiei, după ce se dădu ordinul de adunare.

Abia acum regretele îl copleşiră pe Biondo. Puteau doborî mai multe aeronave. „Ah, dacă terestrul nu-şi pierdea cunoştinţa...", îşi spuse el, amărit.

— ...Iar cei care au înfruntat inamicul, dovedindu-şi ataşamentul la cauza Proiectului Cosmic, vor face un prim pas către dobîndirea emblemei de *XILEX* primirea titlului de fiinţă evoluată de rangul întîi.

Antim îşi auzi dantura scrîşnind cu un zgomot de arc stricat. Aruncă o privire spre solenaut. Nu-l mai zări ; împreună cu ceilalţi luptători ai Legiunii străine, luneca spre orizont ; se pierdu în ceaţă. Mii de picături sclipeau în văzduh ; o pojghiţă fină, transparentă se depuse pe pereţii navei. Atmosfera se limpezise iar el se afla în incinta navei, împreună cu Biondo.

Ca la un semn, izbucniră într-un hohot de rîs.

— *DRAGONUL* ăsta tot un îndoctrinat rămîne. Pînă în măduva oaselor lui abia schițate. Binecunoscutul apel la rațiunea ființelor evoluate. De-abia m-am abținut să nu-i dau una peste...

— Ai fi stricat totul. Cine știe din ce spațiu paralel ai fi urlat la mine, închis pe vecie! Iar eu te-aș fi dădăcit: Antim, fii *lîngă* mine și nu *printre* mine, pentru că ai avea ce să regreți: ar mai urma o scenă de basm din viața ta amărîtă.

— Am înțeles: dobîndirea rangului doi în ierarhia ființelor evoluate. Sus inima, Biondo! (De ce n-oi fi avînd tu decît o inimă energetică?) Te așteaptă clipe înălțătoare: cel de-al doilea atac temporal.

Incinta luă o strălucire purpurie, interiorul se lărgi, încetul cu încetul, și în aerul limpede răsunară acordurile stridente ale Imnului Xilexian.

„Muzica asta are darul să-ți înmoaie timpanul ca pe o tablă ondulată, gîndi terestrul. Pentru noi, noțiunea de melodicitate e cu totul alta".

— Apărarea, dragul meu, este problema-cheie în Univers, constată *DRAGONUL*, aprinzîndu-se de plăcere (textura colorată care îl învăluia căpătase o tentă arămie): supersurogatul îl ameți puțin și avea chef de vorbă.

Biondo încercă să distragă atenția terestrului, dar pe acesta îl preocupa o întrebare și găsise prilejul potrivit pentru a o plasa

— În afara Lagărului de Conversie Biocosmică Fundamentală cum arată INTERMUNDIUL XILEXIAN? Îmi închipui că e ceva extraordinar.

— Dragul meu, țin să te dezamăgesc: în afară nu mai este nimic. Totul e un lagăr uriaș, tărîm

de afirmare a armelor, științei, artei, filosofiei...

— Dar bazele de apărare ?

— Există și ele, dar sînt secrete — spuse *DRAGONUL,* clipind complice. Arăta acum ca un model de țesătură în carouri.

— Sînt numai pentru *XILECȘI ?*

— Exact.

— Și ocupația de căpetenie este apărarea ?

— Ai ghicit. Unii istorici mai pomenesc de anumite ocupații care s-au dovedit, cu timpul, lipsite de sens iar civilizația s-a îndreptat înspre o unică și măreață profesie.

Biondo încercă să-l sustragă pe pămîntean discuției cu *DRAGONUL,* dar conducătorul nostru militar, sesizînd mișcarea, îl determină pe biound să fie mai mult pătruns de solemnitatea momentului, reamintindu-i de măreția Proiectului Cosmic și de noua treaptă pe care pășea datorită dobîndirii, în cadru festiv, a rangului doi în ierarhia ființelor evoluate.

Antim era fiert. Iar luase plasă — bineînțeles, împreună cu Biondo atacaseră o colonie de *XILECȘI* care se prăjeau în miezul zilei la lumina astrului. Norocul îi ajutase să descopere că grenadele psi au efect asupra potentaților care se lăfăiau în baia de raze fără să știe ce-i așteaptă ; îi transformară în putregaiuri negricioase, cu o parte lățită, ca niște pălării diforme. După acțiunea lui Antim și Biondo, cîmpul de luptă arăta că o pădure rămasă în paragină, cînd bătălia se întrerupse pe neașteptate ; terestrul și solenautul fură capturați și condamnați pe loc la moarte simplă. În pregătirea festivității intervenire cîteva incidente obiective care duseră la amînarea execuției. Între timp, se primi

vestea că toți *XILECȘII* care își pierduseră viața în urma incidentului erau niște manechine cu roi subversiv. Ca urmare, terestrul și solenautul au fost decorați cu emblema rangului doi pe scara ființelor evoluate. „Pentru curaj și cutezanță" — figura în Ordinul de zi al *SUPERDRAGONULUI.*

Mustruluiala comandantului îi prinse bine solenautului, care se liniști și sorbi din supersurogatul gazos cu atîta poftă, încît acesta se consumă pe loc, lucru foarte rar, de altfel, și întîlnit numai la preparatele de calitate inferioară (supersurogatele sînt concepute tocmai în rațiunea de a nu se termina niciodată, oricare ar fi consumul). „Strîcninele astea (traducere nesigură), scrîșni Biondo, numai deșeuri ne dau de mîncare".

DRAGONUL și terestrul se angrenaseră într-o discuție înfierbîntată. Antim încerca să afle detalii despre Proiectul Cosmic.

— Un proiect grandios de apărare — rosti *DRAGONUL* și rămase, pe bună dreptate, în extaz (o lumină fluorescentă).

— Proiect de apărare, apărarea ca ocupație și cauză, baze de apărare... Dar cine atacă ? îl iscodi terestrul. Dacă toți, dar absolut toți, de la cel mai slab pînă la cel mai puternic se apără, cine mai atacă ?

— Cei care vor să aibă siguranța deplină că vor fi apărați împotriva atacurilor. Voi înțelegeți mai greu, sînteți abia pe cea de-a doua treaptă a evoluției.

„Ba nu, pe Pămînt s-a înțeles foarte bine asta. Există numai Ministere ale Apărării. Ceea ce nu înseamnă. însă. că agresiunea a dispărut".

— Vă apărați și împotriva semievoluaților ? izbucni terestrul.

11. Masă festivă

— Nu, înapoi ! strigă *DRAGONUL.* Ai pierdut tocmai momentul cel mai important. Întoarce-te la masa festivă care a fost înaintea discuției dintre Antim și *DRAGON.*

Aflat încă în transă, *TEMPORALUL* își trimise fasciculele de investigare cu o oră mai devreme.

— Masa care... a urmat decernării... da, văd... titlurilor do ființă evoluată de rangul doi ?

— Ce mai întrebi ? se răsti *DRAGONUL* și toate simțurile i se întinseră la pîndă.

Datorită inerției de întoarcere, *TEMPORALUL* se împletici, se învîrti ca un șurub și plonjă, împreună cu *DRAGONUL,* în atmosfera înfierbîntată a unei săli. Căzură grămadă într-o *pată oarbă* de timp — în care nu puteau influența evenimentele la care nu numai că asistau, ci și deveniseră părtași.

O muzică siropoasă curgea în atmosfera aproape lichefiată. Simplu sau multi- înlănțuite, entitățile ce ar fi trebuit să se numească „perechi" evoluau cu mișcări lascive, într-un haos ce amintea de ziua primordială a Genezei. Atmosfera te cuprindea pe neobservate, ca un leșin. Cuprinsă de frenezie, or-

chestra militară biciuia perechile cu fibre organice melodioase, în timp ce dirijorul număra ritmul. Orgile de lumini și mirosuri învăluiau totul, amestecînd mișcările într-o masă păstoasă.

Ființă avidă de totalitate, Antim nu se mulțumi să rămînă pe marginea ringului. Distracția e distracție, mai ales în compania colegilor din Lagărul Biocosmic ajunși la același rang de inteligență — chiar dacă natura nu s-a prea gîndit să facă ordine în bîlciul ăsta de raționali. Ochi o ființă romantică, de o formă xilexian-carnală și o invită la dans. Era, desigur, o colonistă din Lagăr pregătită pentru atacul unei lumi cu probleme mari: purta și masca pe figură. Se înlănțuiră, supunîndu-se supliciului orchestral.

Muzicanții semănau cu niște homari avînd cleștii prelungiți prin antene uriașe, care unduiau pe deasupra publicului, în vreme ce cleștii forfecau aerul. Terestrul simți în curînd cum identitatea i se dizolvă în acel vuiet de optimism care era masa festivă, cu toate libertățile ei. Vru să-și complimenteze partenera:

— Semănați a partener, dar se opri la timp; găsise o remarcă mai generoasă:

— Aveți o mască foarte reușită. Funcțională.

— Repetați, vă rog, se auzi glasul partenerei, plutind într-o fiertură de unde organice.

La repetarea fidelă a celor spuse mai înainte, Antim se trezi la podea, proiectat de o lovitură fulgerătoare; nu mai încăpea nici o îndoială că partenerul (acum era sigur de asta) îl lovise. „Ce palmă grea", se miră terestrul. (Oare era palmă?). Fostul partener se topise printre dansatori. Cu capul

vîjîind, Antim reveni pe marginea ringului. Masca ființei era, într-adevăr, grozavă — ultimul tip — și atît de bine prinsă pe figură, încît părea reală. Reală ? Dar dacă ființa nu avea nici o mască și el... ?!

Așa îi trebuia. De ce se ridicase de la masă ? O masă unică în felul ei ; conducerea luase măsura să înlăture, măcar în această seară, barierele de incompatibilitate dintre civilizații.

Se rînduiseră mesele lungi și complexe, de diferite dimensiuni, pentru toți cei care încă nu apucaseră să se devoreze între ei din greșeală. Mulți își doriseră această masă festivă, puțini își văzuseră visul împlinit. Alături de fericiții evoluați de rangul doi, erau prezenți și comandanții de diverse grade. A fost o masă de pomină datorită, în general, uriașei capacități de regenerare a organismelor prezente acolo și progreselor realizate de chirurgia plastică xilexiană.

Pentru că o astfel de masă festivă nu poate fi decît totală : un vîrtej de guri și de trupuri peste care curge beția licorilor regenerabile. Fără nici o dificultate, poți să te trezești între fălci cu o porțiune din convivul tău, mestecînd liniștit, în timp ce te afli, de altfel, într-un alt pîntec, mult mai încăpător decît spațiul tău vital iar posesorul acestui pîntec ciocnește un pahar a cărui aromă te îmbată și pe tine, pînă la ieșirea, printr-un mijloc oarecare, la suprafață. E o nobilă jertfire a trupului care apoi se regenerează. Pentru cîteva minute poți rosti precum sfinții galactici „luați din trupul meu și mîncați".

„Vreau să știu dacă în timpul acestor mese festive există sentimentul de invidie, de mîncătorie

între noi", se frămîntă terestrul, mușcînd cu eleganță dintr-un hartan a cărui proveniență era, din nefericire, destul de greu de stabilit — beția îi trăsese peste ochi un văl de ceață. Ei toți erau un fel de aluaturi în care exista doar dorința larvară de a bea, de a mușca și înghiți. „Nu cred că mai există invidie și mîncătorie". Melancolic, cu paharul în mînă, în această masă de trupuri care devorau sau care se devorau prin surprindere, de cele mai multe ori fără măcar să observe, Antim și-i dori alături pe toți colegii pe care îi invidiase. Abia acum îi iubea cu adevărat, abia în compania lor putea participa la aceste ospățuri nemaipomenite, la această mîncătorie totală pentru spațiu vital.

DRAGONUL se afla. totuși aici — merită abordat. Ocazia era unică.

Pentru ca lucrurile relatate în legătură cu călătoriile de documentare ale *XILEXULUI TEMPORAL* (cînd fugarii au fost transpuși în momentele dobîndirii rangurilor 1 și 2 pe scara ființelor evoluate) să nu vă pară simpliste și pentru a nu avea dubii în legătură cu fidelitatea relatării unui *OBSERVATOR SPECIAL* de elită, trebuie să remarcăm că, deși experimentat, *TEMPORALUL* a trebuit să facă față unor incidente majore ; s-ar părea că, în preajma nodului spațio-temporal al evadării, continuumul devine atît de curbat, încît poate arunca pe o altă orbită pe oricine se apropie fără a încetini. V-aș fi povestit aceste incidente in detaliu dacă situația mea actuală n-ar fi fost atît de critică.

În prima călătorie, la înscenarea exercițiului tactic convențional din Lagărul de Conversie Bio-

cosmică Fundamentală, curiozitatea îl împinge pe *DRAGON* să piloteze o navă care este doborîtă de Antim şi astfel ilustrul nostru *XILEX HIBRID* îşi pierde forma de agregare. Din fericire, *DRAGONUL* îşi luase precauţia să activeze anterior *XILEXUL TEMPORAL* şi pe o a doua variantă, în care se creau premise sigure ca *TEMPORALUL* din prima variantă să dispară înaintea *DRAGONULUI*, căruia nu i se livrase încă ultima comandă de călătorie în timp ; aşa încît *DRAGONUL* este paraşutat într-o realitate acceptabilă, în care doar trena lui cauzală are puţin de suferit, fiind pe punctul de a lua foc ; altfel, ar fi fost păcat şi de această a doua (de fapt, prima în ordine cronologică) materializare a *TEMPORALULUI* — miliarde de alte variante, întruchipînd noi şi noi linii de univers, pîndeau din umbră ca să îi ia locul în reţeaua de lumi paralele. Remarcăm cu acest prilej că spiritul de parvenire al variantelor nematerializate ale *TEMPORALULUI* depăşeşte orice închipuire, spre deosebire de modestia caracteristică oricărui *INFORMAŢIONAL*, cu precădere a unui *OBSERVATOR SPECIAL* de elită care, iată, vă spune totul, fără ca să vă ceară nimic în schimb.

Încă n-am sfîrşit cu prima călătorie cînd, se pare, fasciculul de investigare a trecutului a fost prea intens ori nodul spaţio-temporal mult prea vast. *TEMPORALUL* a nimerit astfel pe o variantă colaterală şi a trebuit să aştept puţin, deoarece pînă la scena dobîndirii rangului 1 pe scara fiinţelor evoluate au intervenit cîteva evenimente : pe Pămînt sînt aduse primele microorganisme din INTERMUNDIUL XILEXIAN (bacterii şi viruşi), aces-

tea se dezvoltă în Oceanul Planetar, apar protozoarele, trecem peste cefalopode, echinoderme, celenterate pentru a ajunge la nevertebratele mai complexe, apoi la vertebrate, fără a omite deci batracienii, reptilele, păsările, mamiferele, mai este doar puțin pînă la apariția lui Homo Habilis, Homo Nexilexiensis, Homo Sapiens, epoca preistorică, epoca istorică veche, epoca istorică nouă, depășirea limitelor Sistemului Solar, nava cosmică pilotată de Antim este capturată de *XILECȘI* iar cosmonautul, trimis în Lagărul Biocosmic, în scopul pregătirii pentru colonizarea Universului Cunoscut, se dovedește un bun ostaș, însă evadează în mod inexplicabil ; pe Solena se produce prima explozie stelară, a doua explozie, a treia, un mic defazaj față de cea de-a doua, amestecul de unde creat în protuberanțe constituie o plasmă energetică pentru noile forme dirijate ca organizare biologică și devine, datorită complexității și funcționalității structurii, suportul unei noi evoluții, se diferențiază mai întîi anumite forme care nu vor rezista, urmînd ca viața sub formă de biounde evoluate să apară mai tîrziu, din transformarea formelor vechi, apare apoi conglomeratul de biounde, suprastructura de biounde, societatea, prima perioadă istorică, a doua perioadă istorică, Biondo călătorește în spațiu, este capturat și trimis într-una dintre diviziunile Lagărului Biocosmic, se dovedește un bun ostaș, însă evadează în mod inexplicabil.

În cea de-a doua călătorie, stimulat de cîteva pedepse corporale și de un arest substanțial într-o variantă nematerializată, *TEMPORALUL* plonjează mai bine în trecut, însă am urmărit din nou viața

lui Antim din momentul în care el îl roagă pe tatăl său să-i ia motocicletă, tatăl nu acceptă nici în ruptul capului, ceea ce îl determină pe Antim să devină cosmonaut ; de asemenea, am urmărit viața lui Biondo de cînd solenautul evoluează cu succes în corul astral de copii.

Nu v-am relatat mai pe larg aceste evenimente, datorită spațiului restrîns de emisie, previzibil din cauza situației critice în care mă aflu și mă mențin eroic.

— Vă apărați și împotriva semievoluaților ? izbucni terestrul.

Sorbind din supersurogat, *DRAGONUL* juca în tonuri dungate în fața lui.

— Nu garantează nimeni că n-ați pus ochii pe vreo planetă de-a noastră, pe vreun sistem. chiar, răspunse *DRAGONUL*. Cine îmi spune mie că misiunea din care ai fost capturat nu era una de... Poți să-mi spui, de fapt — îți promit că rămîne între noi... între noi...

Glasul *DRAGONULUI* se stinse în ecouri succesive. Spațiul se micșoră și reveni destul de repede la dimensiunile incintei. Privirile lui Antim întîrziau pe albul mat al pereților.

— Te-a impresionat *DRAGONUL*, bătrîne ? Hai, las-o baltă ; sau n-oi fi vrînd să vină chiar el să ne convingă de măreția Proiectului Cosmic și să ne facă să-i mulțumim cu lacrimi de recunoștință, reîntorcîndu-ne, bineînțeles, în Lagăr... ?

— Sînt cam obosit. Aș vrea să închid puțin ochii.

— Ai să-mi explici altă dată ce înseamnă *să dormi.*

— Da, altă dată.

— Dar, te rog, nu visa. Visul ne face mult mai vulnerabili față de *XILECȘI.*

Dar și față de hedaire, ar fi trebuit să spună Biondo.

12. Întîmplări, întîmplări

„Iubito...", captă hedaira o chemare îndepărtată în timp ce — pe Rowning, în Cetatea imaculată — dăruia voluptății încă o clipă de la marginea somnului. Voluptatea era un furt de pe urma căruia doar întunericul avea de suferit : lumina lenești, translucidă e starea prin care hedairele fericesc ființele din univers — tentaculare sau păroase, fasciculare sau membranate, le fericesc într-o continuă dăruire de sine și chiar ființele sexuate, la vederea lor, scapă de complexul androginismului pentru a le primi dăruirea. Adolescenți, nu v-ați întrebat niciodată cine v-a tulburat somnul în nopțile cînd vă treziți epuizați și, totodată, fericiți, tînjind după imaginea stinsă a unei femei fără nume ? Hedairele sînt formele labile în care este turnată întreaga beție a dragostei și o îndepărtată chemare, percepută transsenzorial, e de ajuns ca ele să se pună în mișcare (ce-i drept, selectiv, după criterii pline de neprevăzut), propagîndu-se, într-o fantastică unduire, prin toate mediile posibile. Ele dorm acolo, pe Rowning, în recipiente concave, somnul lor fiind, de fapt, o altă stare de veghe, dorm cu trupul de membrane întins ca o

antenă ovoidă. Cînd hedaira intră în vibrație, se smulge din recipientul ei sidefiu și spongios, rînduit matriceal între alte mii de recipiente, se smulge fluturîndu-și voalurile în zborul spre țintă.

Săgeata albă își mărește viteza pînă la limita neverosimilului, pînă cînd în jurul ei se creează un fel de tunel de cădere, peticit cu fîșii spectrale, cade în tunel, ghidată numai de instinct — forța continuumului degradat o soarbe cu lăcomie. Proiectată în timpul relativ, se ivește la o altă gură a tunelului, într-un punct situat nu departe de norul de lumină în care plutește amfibia lui Antim și Biondo ; s-a întîmplat ca tocmai atunci nava să iasă din hiperspațiu — un moment de „picoteală" a generatoarelor ? „frîna de trecere" pusă de vreun *XILEX* în formare ? — pentru că altfel hedaira s-ar fi aruncat în gol. Un nou salt și ea se dizolvă în sorbul luminos, pătrunzînd prin interspațiile blindajului navei cît încă terestrul nu a apucat să adoarmă, copleșit de chipul unei femei necunoscute, iar solenautul s-a răsucit de cîteva ori în jurul lui, ca un halo, menținîndu-se la nivelul unei adieri foarte îndepărtate.

O capacitate aproape nelimitată de difuziune explică îndeajuns ușurința cu care hedaira pătrunse în amfibie. Tot ea se prelinse prin materia organică a terestrului, aplicîndu-și milioanele de ventuze pe trupul lui și învăluindu-l într-o mlaștină senzorială din care nu se mai putu ridica decît epuizat. Vă închipuiți marea lui uimire cînd, deschizînd brusc ochii, se trezi măsurat de niște ochi

imenși, înfipți în alveolele unei fețe pe lîngă care oricare altă față de femeie ar fi părut monstruoasă.

Respirația i se înteți. Întinse brațele spre ea, deși își dădu seama că era un gest inutil; ea se apropiase deja, difuzase pînă în ultima celulă a trupului său obosit; o prezență copleșitoare, un urlet ancestral, reverberat prin simțuri, deasupra căruia trebuia să te ridici, ca să nu rămîi sufocat pînă la ultimul spasm. Antim începu să se zbată în timp ce Biondo, nesesizînd nimic, visa un castel energetic, o piramidă de forțe în care ar fi trebuit să se retragă pentru a scăpa de viziunile abisale ale somnului.

— Rămîi, o rugă Antim.

Pentru a nu știu cîta oară, se dezicea. Își jurase să n-o mai întîlnească.

Fusese odată în Cetatea Imaculată, în timpul unei misiuni. Atunci aflase că hedaira era deja xilexizată — după pregătirea de rigoare, din Lagăr, *XILECȘII* o retrimiseseră pe Rowning, unde ea le îndeplinea anumite servicii. Pe hedairă nu o putea urî nici măcar pentru asta — deși, structural, ura tot ce era xilexian.

Portalurile largi sclipeau în soare. Nici unul dintre drumuri nu era drept, toate aveau unduiri line. Clădirile albe — recipiente locuibile — se rînduiau după canoanele unei geometrii a liniei curbe. Acolo, la un colț de stradă obscur, trebuiau să-l întîlnească pe Monstrul Simpatic și să-i predea un document important: era Marea Carte Albă, sustrasă din Sala Arhivelor Cenușii — una din miile de săli

ale palatului în care, scăldate în efluviul savant al radiațiilor vizibile și invizibile, vieţuiau reginele hedaire.

Exact la colțul de stradă propus (care, ca orice colţ de pe planeta hedairelor, era rotunjit), Monstrul Simpatic le ieși în cale. Salutul lui răsună în două moduri diferite : gutural și dur pentru hedairă, afectuos și solemn pentru terestru. Salutul Monstrului Simpatic conta și ca parolă și Antim recunoscu imediat codul de identificare. Păstră însă în sine o mică bănuială împotriva Monstrului — cum putea o astfel de dihanie să-i fie chiar atît de simpatică la prima vedere ?

Nerăbdător, se întoarse spre omul lor de legătură — care numai om nu era — și îl privi atent, sub impulsul unei atracţii inexplicabile. Nici hedaira nu era departe de acest sentiment de atracţie : pe ea o fascina duritatea monstrului. Hotărît lucru, Monstrul Simpatic avea darul de a se face simpatic. Și mai era înzestrat cu o calitate : concomitența. Cu fiecare din ei putea vorbi altceva, fără ca vreunul să fie incomodat de asta. Hedairei îi spunea :

— Fără îndoială, tu, aveți o planetă fenomenală. Atît de frumoasă, de pură, de... N-aș mai pleca de aici niciodată.

Iar terestrului

— Lipsa de timp este un reflex al neputinței. Eu nu pot refuza mai mulți oameni care vor concomitent să-mi vorbească. Am timp pentru toți.

Desigur, bioundului i-ar fi spus :

— Da-da, efluviile astea revărsate duc nu la catastrofă, ci la dezlănțuirea energetică în toată plenitudinea ei, în funcție de anotimp, de amintirile revelatoare, poate chiar de cea mai mică modulație, analizată cu cea mai mare finețe, purtătoare a unui mesaj care, în matca lui învolburată de sensuri...

Mergeau împreună de cîtva timp, iar terestrul prinse momentul potrivit ca să pună o întrebare:

— N-aș vrea să mă consideri suspicios, dar cum arăți tu, de fapt? Care dintre toate chipurile astea e al tău?

Era foarte greu de distins adevăratul chip al Monstrului Simpatic. Cînd unghiul din care îl priveai se schimba, distingeai o altă figură — fețele i se roteau în evantai, fixate pe un ax comun virtual.

— Oricare. Oricîte vrei. N-am vreo preferință; toate îmi aparțin în egală măsură. În orice caz, acest chip depinde de persoană. Adopt figura cea mai apropiată de preferințele ei, nu ale mele.

— Adică intri sub pielea oricui.

— Asta ține de evoluție și adaptare. Noi ne expunem toate fețele la lumină; voi dați la iveală un singur chip (de multe ori, unul de rezervă) și restul stau ascunse în întuneric.

Și chipurile i se roteau în lumină, formînd un curcubeu mișcător.

— Acum înțeleg: cu tine nu pot decît să fiu sincer. Aparent, ești de o urîțenie respingătoare. Dar mă bucur că natura s-a gîndit și la o ființă al cărei aspect să excludă, din capul locului, minciuna și ipocrizia.

Sporovăind, lăsaseră în urmă jungla minerală. Primele forme de vegetație țîșneau din rocă.

— Asta e soarta speciei noastre, spuse Monstrul Simpatic, întristat. Începem prin a părea urîți la înfățișare și sfîrșim, iremediabil, prin a fi iubiți la nebunie. Nu e o calitate — e un destin.

— La noi se întîmplă cam invers : prima impresie este grozavă, dar, dacă încerci să treci de ea...

— Regret că am să te dezamăgesc, Antim. Pe măsură ce mă vei cunoaște mai mult, am să-ți fiu din ce în ce mai simpatic. Dacă ai ști cît regret... Vreau documentul, spuse concomitent Monstrul Simpatic în două limbaje diferite, care se suprapuseră astfel încît nici un spion ambiental nu înțelese nimic.

Și Marea Carte Albă trecu din voalurile hedairei în biblioteca Monstrului — ca orice intelectual, acesta dispunea și de o astfel de față.

Terestrul oftă. Încă un document de maximă importanță ajunsese în posesia *DRAGONILOR*. Istoria planetei hedairelor era la picioarele lor. O istorie cumplită, plină de orori, căci Marea Carte Albă se transmisese din tată în fiu (mai bine-zis, din mamă în fiică), încă de pe vremea cînd pe Rowning existau reprezentanții mai multor sexe — nu numai a unuia singur, ca acum.

Se despărți de hedairă jurîndu-și să o urască și să nu-i mai accepte nimic. Se aruncă în Trece-peste-Tot, nava misiunii sale și scoase înfrigurat dintr-un buzunar al costumului o foaie împăturită, pe care o desfăcu. Era răsplata pe care și-o permisese pen-

tru această misiune. Avansurile îndrăcite cărora trebuise să le facă față din partea reginelor, dansurile stranii, orgiile albe din care se trezise ca scos din minți — toate astea meritau o pagină din Marea Carte Albă; în scurtele momente de răgaz pe care le avusese la dispoziție în palatul hedairelor, citise cu înverșunare cartea care înfățișa atîtea masacre, atîtea lucruri tulburi, de neînțeles, petrecute într-o istorie cu toate caracteristicile unei literaturi *horror*.

Încercînd să-și învingă repulsia, se cufundă fără grabă în lectura paginii.

Se pune la foc o oală cu cinci litri de apă.

Se taie găina, se lasă să se zbată în voie pînă cînd nu mai mișcă. Se aduce apoi într-un lighean în bucătărie. Se opărește pasărea în lighean, cu apă clocotită, ținînd-o de picioare și întorcînd-o pe toate fețele. Penele se smulg în direcția în care sînt așezate. Găina se ține de picioare în apa clocotită, apoi se trage pielea de pe labe și se taie ghearele. Atenție: smulgerea penelor trebuie începută cît timp pasărea e caldă încă (dacă apucă să se răcească, penele se smulg mai greu).

Se jumulește capul găinii; ciocul este secționat de la bază, după care se trage afară partea de jos a ciocului, cu gîtlej cu tot. Găina astfel curățată se taie pe lățime, deasupra pieptului, sub gît, scoțîndu-se gușa și beregata (vezi figura).

Se face o a doua tăietură, tot pe lățime, în partea de jos a pieptului, se introduce mîna sau instrumentul cu care sînteți înzestrat în pasăre și se scot măruntaiele și intestinele cu mare grijă, ca să nu

se spargă fierea. Se controlează apoi cu mîna la gît, să nu rămînă nimic înăuntru.

Se taie partea de deasupra tîrtiței, la fel ca și cea de dedesubt, înlăturînd și capătul rămas al intestinului. Pipota se despică în două, se curăță de conținut și i se îndepărtează pielița.

Găina se spală bine în mai multe ape, după care se lasă în apă rece, complet acoperită, 1/2 oră, pentru îndepărtarea mirosului de fulgi și de intestine. Apoi se prepară după rețetele INTERMUNDIULUI.

Misiune îndeplinită. Antim privi prin hublou cerul galactic. Trece-peste-Tot se îndrepta spre planeta de concentrare din Lagărul Biocosmic. Oare ce-or fi avînd de mîncare în Lagăr ? se întrebă terestrul. Emoțiile îi accentuaseră senzația de foame.

13. Dislocatorul cauzal

(file de aur din Neobosita Evadare)

— Inamic pe nava dușmanului ! raportă *CAUZALUL*, chemat de urgență la *DRAGON*. Apoi își strînse toate greutățile, reduse pantele muntelui cauzal pe care îl urca, se condensă pînă la o mărime la care nu mai putea deranja pe nimeni și se așeză în fața *DRAGONULUI* într-o poziție slugarnică.

Acesta se cufundase într-o contemplare adîncă, încercănat de sferele de influență ale imaginilor care i se perindau în minte.

— Inamicul dușmanului nu sîntem noi ? întrebă el într-un tîrziu.

— Nu. Inamicul e alb și cuprinzător.

— Bun, zîmbi *DRAGONUL* într-o tentă roșcată. O hedairă. Să opunem fugarului acest nou inamic, care ne poate fi nouă un bun amic.

CAUZALUL fredonă ultimul vers de la coadă spre cap și de la mijloc spre margini, aruncîndu-se spre navă în spinarea Spațialului. Antim era acolo iar hedaira încă nu îl părăsise. *CAUZALUL* dislocă un perete al realității, în timp ce încerca să sprijine cu alte resurse (spinarea *SPAȚIALULUI*), peretele vecin și astfel le mări spațiul de fugă pînă

la o planetă apropiată. Erau transpuși acum într-un viitor imprevizibil, pe Alcinthia.

...Mișcările dezlînate i s-au închegat din nou. Își pipăie brațele, picioarele, nevenindu-i să creadă că sînt, într-adevăr, ale ei. Încearcă să privească în jur, voind parcă să se însurubeze mai bine *în realitate,* dar lunecă din nou, amețește, rotindu-se în lumea aceea de coșmar. Pleoapele, care pîlpîiseră ca ale unei păpuși mecanice, i se redeschid.

Nu știe că el o vede, că o simte, că e atît de aproape. Din pragul unui alt timp, prin pînzele sfîșiate ale unui alt spațiu, deschide ochii mari.

El este Antim și bărbatul. Ea e Antim și femeia. Jumătățile unui android universal, războindu-se în Neobosita Evadare. Lumea în care s-au rătăcit nu are nici un sens, e doar un joc de domino ale cărui piese rațiunea încearcă să le asamblеze.

Se aude doar răsunetul ritmic al pașilor ei. El are o încălțăminte care absoarbe orice zgomot. Alcinthienii, lunecînd deasupra benzii de trecere, impasibili, aproape îl iau în brațe și prin voalurile lor cerul îi apare de fiecare dată altfel — culorile se rotesc pînă la prăbușirea într-un spațiu alb. Ea se oprește, uimită. Privește în urmă, însă i-ar veni foarte greu să-l distingă în jungla de nuanțe : o pată fără importanță. *Liniștește-te, hedairă. Liniștește-te, ca să te pot înspăimînta mai rău.* Jocul lui e al copilului care ține o gîză în pumn, duce

mîna la ureche să asculte bîzîitul ei înnebunit și se bucură nespus.

Cît o urmărise prin colonii pentru această fericire a lui ! Ea se hrănise din trecutul lui, se îmbuibase cu tot trecutul lui și voise să țișnească în viitor uitînd că acolo era el, cu visul care o căuta. Numai inspirația îl adusese pe Alcinthia, o inspirație genială, pornind de la pasiunea ei (de fapt, a lor) pentru pitoresc. Iar alcinthienii, trebuia să recunoască, nu erau deloc urîți ; alcătuiri de piese conice, romboedrice, fiecare din ele aureolate de suprafețele torsionate ale unor alte dimensiuni ; în spațiul nostru pătrunde prea puțin din ceea ce înseamnă ființa lor multidimensională.

E timpul să se apropie și să răsară pe neașteptate in fața ei :

— Eu sînt Antim, cum ai fost și tu. Acum cine ești ?

Are ochii înghețați de spaimă, nu a scăpat de el, femeia a luat acum forma visurilor lui, o poate crea și distruge în orice moment — este marea lui invenție —, mîna i se îndreaptă spre piept și în clipa următoare ea își reia dansul de păpușă mecanică, alcinthienii cad asupra lor cu trupurile dezmembrate, vacarmul de culori îi suspendă în necunoscut. Îi întoarce spatele, vrea să fugă, însă călcîiele i se învîrt — o forță nevăzută îi înlănțuie picioarele —, este o dansatoare șuie, mîinile își schimbă poziția, capul i se bălăngăne pe umeri, are impresia că trupul i se va destrăma, atras concomitent din mai multe direcții, *fugi, hedaină, sînt pe urmele tale, fugi, pentru că nu vei fi în stare și vreau să admir reprezentația asta pe sîrmă.*

Nu-i ajungea spațiul ei paralel, creștea spre el ca un apendice uriaș, ființa lui se disocia, rațiunea ezita între *el* și *ea*, între spațiile lor exista o ciudată convietuire care îi văduvea pe fiecare din ei de cîte ceva — te irită cînd vezi pe stradă un necunoscut purtînd același costum, costum pe care-l credeai numai al tău.

Alcinthienii se opresc, admiră și ei spectacolul, este o mișcare din afara lumii lor, printre voaluri zărește părțile trupului ei, ca un mozaic viu. Dacă nu ar fugi, nu s-ar da așa în spectacol ; vicierea cauzalității ar afecta-o mai puțin.

A ajuns deodată lîngă el, venind parcă de-a rostogolul prin aer. Trebuia să stea mai departe, știa că mișcările îi sînt imprevizibile. Ochii îi cad asupra lui spaimă și ură totodată, într-un înveliș lichid.

Un alcinthian se împleticește, cortinele i se destramă, îl vede cum se desface în bucăți — își pierduse echilibrul pentru o clipă iar fasciculul dislocator căzuse și asupra lui. Abia atunci realiză ce armă teribilă purta atîrnată ca o broșă în dreptul inimii, că minunatele ei proprietăți erau în legătură cu existența unui *XILEX CAUZAL*, abia atunci își dădu seama că trebuia să plece de pe Alcinthia, îngropînd pentru totdeauna amintirea păpușii pe sîrmă.

Se trezi alergînd. Perdele vegetale sau poate fîntîni arteziene se înșiruiau pe marginea drumului. Singurul lucru care i se fixase în minte era că *DISLOCATORUL CAUZAL* funcționa un timp limitat ; la capătul unei anumite perioade trebuia repus în funcțiune. Voalurile alcinthienilor îi taie

respirația, a pierdut conturul străzii, poate păşeşte pe un lac îngheţat, nu reuşeşte să scape de gîndul că ceafa lui e o ţintă pentru un fascicul dislocator, aleargă cu ultimele puteri iar cînd ajunge pe puntea transgalacticului, fără să ia în seamă privirile curioase îndreptate asupra lui, se opreşte, lăsîndu-se jos fără vlagă. Aici, într-un loc neştiut al Alcinthiei, e salvat. Iar drumul spre Pămînt rămîne o simplă formalitate.

Încearcă să-şi revină. Încordîndu-şi auzul, distinge sunete care parcă rătăciseră drumul. În jurul lui, un bal mascat de forme, de contururi schimonosite : chipuri presărate de ochi şi de guri răsucite sub arcada unei mişcări. Încearcă să le atingă, dar mîinile i se mişcă de parcă ar fi desprinse din articulaţii.

Trebuia să-ţi închipui — încearcă să-i transmită Biondo. *Dislocatorul cauză-efect. Îl aveai în piept, prins ca o broşă. XILEXUL cauzal te-a urmărit, ascunzîndu-se în broşa ta de la piept.* Fluxul transmisiei lui Biondo se pierde în mişcările alcinthienilor. Ce s-o fi întîmplat cu el în cădere ? Un braţ i se destinde, nereuşind să ajungă nicăieri. Pe puntea transgalacticului vînzoleala nu a încetat ; apariţia unui alt pasager tulbură peisajul şi aşa instabil. La intervale scurte se face însă lumină.

Fasciculul dislocator era îndreptat asupra lui şi pulsa în ritmul bătăilor inimii ; atît putea să-şi dea seama. Gînduri mai ample nu se mai închegau. Vrea să le spună ceva, aşteaptă următoarea bătaie de inimă, cînd fasciculul dislocator se va opri şi spaţiul se va limpezi o clipă, un alt fascicul, cuvintele i se împrăştie prin aer iar gesturile deviază

pe alte traiectorii, așteaptă o nouă bătaie de inimă, ar trebui să fugă, să fugă, în sclipirea aceea nu-i vede chipul, așteaptă o nouă bătaie de inimă, hedaira ar trebui să fie aici ca să scape de el, ochi răutăcioși îl fixează amuzați...

Este ea, Antim-ul din vis.

O să îndrepte o armă asupra lui : „mai bine mori tu", „este imposibil, ai rămîne suspendată în gol — tu nu exiști în afara visului meu", ea ar fi deschis ochii mari... Dar în ce gradație s-ar petrece întîmplările ? Pentru că fasciculul dislocator ar pulsa mereu asupra lui.

În ritmul bătăilor inimii, încearcă să lege faptele între ele. Spațiul se limpezește o clipă. O nouă bătaie a inimii îi întunecă gîndurile, îi deviază gesturile în spațiu.

Limpezime. Nu, încă nu a murit. Puntea transgalacticului este o orgă de lumini. Frumoasă înmormîntare.

Prezentul orb.

„N-ai putea exista mai departe suspendată în gol".

Limpezime. Nu a murit, încă nu a îndreptat o armă asupra lui. Dar ea deschide ochii mari : „nebunia nu este decît..."

Prezentul orb.

Nu credea să-și poată da seama vreodată, măcar cu o clipă înainte, dacă moartea lui se afla sau nu în succesiunea elucubrantă a celor petrecute pe Alcinthia.

Sau poate el, alergînd după cel din vis, iubindu-se pe sine mai mult decît orice, copleșit de alb, de candoarea pe care n-a avut-o niciodată, dar pe

care și-o dorea — era hedaira. Iar broșa de la piept — un cadou primit în adolescență.

Poate el este Antim-ul feminin ' Ceea ce înseamnă că e mai bine să scape de celălalt. E atît de simplu : apeși pe trăgaci.

Și totuși, moartea e ultima verigă a lanțului cauzal ? Poate ultima. Dar pînă atunci ? Nu-i rămîne decît să fugă, altfel n-are să-l ajungă niciodată : Antim s-a îndepărtat iar alcinthienii și-au reluat balansul, aruncîndu-și voalurile spre mereu alte dimensiuni. Trebuie să dea peste el. Și dacă are să fie chemată din urmă

— Irezistibile Narcis,

— Antim sau

— Tu, hedairă,

să nu se întoarcă — nu a fost nici un glas, numai ecoul gîndului său, stîrnit în spațiul imens al goanei. Să nu se întoarcă un alt alcinthian s-ar surpa ca un castel din cărți de joc, pentru ca, în ferestrele zăvorîte ale unor noi dimensiuni, să apară, înghețate în timp, chipurile unor alți Antimi, plîngînd după cea albă, fără chip și nume.

Deschise ochii. Era întins pe jos și o adiere îi trecea peste față

— Mi-a fost teamă că am să te pierd.

Dintr-o dată, terestrul își aminti totul : făptura Antim-ului feminin, fuga de coșmar și... Biondo.

— Am izbutit să te ghidez spre puntea transgalacticului, care nu era decît — ghici ce...

—

— Spinarea *SPAȚIALULUI.* Din greșeală, el s-a întins spre nava noastră, uitînd că *XILEXUL CAUZAL* nu-și încheiase încă „munca". Astfel am ajuns din nou pe navă. *CAUZALUL* mai orbecăia în căutarea ta, pe Alcinthia.

— Nu înțeleg însă cum de ai scăpat acțiunii lui.

— N-aș fi crezut, recunoscu Biondo, că aș fi imun la atacurile *CAUZALULUI.*

Terestrul era mai aproape de explicație : un trup de biound nu reprezintă decît o ordine în haosul cauzal. Undele care îl încheagă au cauzalități probabilistice. Un *CAUZAL* n-are cum să-l perturbeze în ansamblu : dislocările pe porțiuni mai mici se pierd în întreg iar cele pe porțiuni mai mari decît trupul n-au efect.

14. Atac-surpriză cu surprize

— Masca, Antim, șopti solenautul.

Un fum înecăcios umpluse interiorul navei. Sub scafandrul măștii, terestrul arăta foarte pitoresc.

Pe ecran se derulau mesajele care pulsau neregulat în spațiu, pentru ca vreo întrerupere neașteptată să trezească ecouri, plutiri în gol și căderi.

„Componenta 89. Ne sufocăm".

„Ajutați-ne să-i alungăm. *XILECȘII* sînt peste tot. Componenta 103". („Cercetați cu atenție în jur" — nota *TRADUCĂTORULUI).*

Mesajele care soseau dinspre celelalte componente ale Planului de evadare erau disperate ; fiecare navă dintre puținele care mai rămăseseră avusese de-a face cu *XILECȘII.*

Terestrul nu-și putea găsi liniștea. Planul de evadare, o acțiune care angrenase reprezentanții atîtor lumi revoltate împotriva *XILECȘILOR,* fusese spulberat. Cît timp va mai trece pînă cînd o nouă generație de lumi va alege libertatea ? Pentru că *XILECȘII* sînt nu numai în afara noastră — ne rod și pe dinăuntru, luîndu-ne în stăpînire treptat, cu multitudinea lor de forme. „Aș putea paria că dezolarea care ne-a cuprins nu este decît

un *XILEX AMORF*, insinuîndu-se în conștiința fiecăruia dintre noi".

Solenautul se cufundase în aceeași tăcere încăpățînată.

— Biondo ?

— Nu-ți fie teamă. N-am dispărut.

— Emite : „Au apărut *XILECȘII*. Am îndepărtat doi. Luptăm. Componenta 96".

— Ești prea optimist.

— Emite, totuși.

Ecranul de control deveni luminescent. O mulțime de puncte gălbui răsăriră din adîncul cenușiu.

— Acum să-mi spui care sînt amfibiile noastre și care crucișătoarele lor. Nu înțeleg de ce ne-am îmbarcat pe amfibii și nu pe crucișătoare, interveni solenautul, nervos. Era atît de greu să le „subtilizăm" ?

— Dacă ne-am fi îngrămădit mai mulți la un loc, Biondo, ne-am fi putut dispersa mai puțin în spațiu și am fi devenit o pradă ușoară pentru ei. La noi există un proverb cu niște iepuri, dar sigur n-ai să-l înțelegi.

Un punct gălbui se sparse brusc și se risipi.

— Desigur, o amfibie. Poate chiar componenta 103. Nu ei cereau ajutor ? Soarta evadaților..., murmură terestrul.

Ochii îi jucau într-o mîzgă verzuie. Auzi, de foarte departe, glasul lui Biondo :

— Ai vreun plan ?

— Împotriva *DRAGONULUI ?*

— Simt că mă sufoc.

— Nu se atingeau de gîndurile tale ?

— Ce înseamnă „gînduri“ ? Punţile de legătură dintre noi ?

— Ai văzut ce simplu ? Şi pămînteanul zîmbi. Simţise şi zîmbetul volatil al lui Biondo.

— A tăcut *DRAGONUL*, şopti solenautul.

— Dar fumul ?

— Greu de suportat.

Ultimele silabe se rostogoliseră lent prin aerul îmbîcsit.

— Îmi miroase a *XILEX*, bătrîne.

Terestrul simţi încordarea lui Biondo. Fumul se risipea încet, lăsînd pe pereţii-de-forţă urme cenuşii.

— S-a retras *DRAGONUL*.

— Ne-a trimis vreun delegat în locul lui.

— Ce-e ?... bîigui terestrul, aproape sufocat.

Gravimetrul sărise la maximum, rămînînd blocat. Antim avusese însă un reflex salutar declanşase cîmpul antigravitaţional.

— O atracţie formidabilă, Biondo !

Şi totuşi, cît de lent e drumul spre centrul de masă ! Ai timp să te gîndeşti la moarte şi la infinitezimala posibilitate de a rămîne în viaţă. Ai timpul să faci presupuneri, meditä terestrul, înciudat. Un astronom vorbea de o societate — galactică, bineînţeles — care comunică printr-o reţea rapidă de găuri negre. Se crede că materia înghiţită de o gaură neagră ar luneca intr-un fel de tunel, pentru a ţîşni în altă parte a Universului, sub formă de fîntînă albă. Sau într-un spaţiu paralel...

— Ai nişte gînduri — spun bine, nu, Antim ? — foarte grele. Ştii cum atîrnă spre mine ?

Explicația se prelungi, depășind orice limită.

Și toate obiectele își întindeau tentaculele spre un punct abisal, amenințînd în fiecare clipă să curgă ca o clisă, să curgă fără oprire.

* *

În sala de comandă a crucișătorului, *DRAGONUL* se înverzise de mînie atît de mult, încît nu observase că, o dată cu apariția *CATASTROFICULUI,* plafonul ajunsese în locul podelei.

— Și nu s-au zdrobit de pereții incintei ?

— Îndurare, mărite ! răspunseră *DESTINUL* și *CATASTROFICUL,* într-un glas. Terestrul a avut un reflex incredibil : a declanșat cîmpul antigravitațional.

DRAGONUL îl luă în primire pe *DESTIN :*

— Și ce-ai făcut ca să-l împiedici ?

— Nu pot acționa mai mult de o fracțiune de secundă, se văicări *DESTINUL.* Abia am avut timp să-i arunc în gaura neagră.

— Și tu ce mi-ai păzit ? se întoarse *DRAGONUL* spre *CATASTROFIC.*

— L-am păzit pe el, să nu se rănească, motivă fratele siamez.

— Urcați în spinarea *SPAȚIALULUI* și întoarceți-vă ; prindeți un moment potrivit și închideți supapa cîmpului antigravitațional.

— Fie-ți milă, înțeleptule, izbucniră simultan *XILECȘII* gemeni, sărutîndu-i picioarele. Cîmpul de atracție a devenit periculos și pentru noi !

— Plecați ! Aruncați-vă în cîmp ! Nu mai întîrziați !

SPAŢIALUL îi proiectă fulgerător spre cîmpul gravitaţional.

— Aşteaptă-ne ! urlară fraţii gemeni, însă *SPAŢIALUL* se topise din cîmpul lor vizual. Cădeau amîndoi în genunea de forţă, strîns îmbrăţişaţi; aveau la îndemînă mai puţin de o milionime de secundă ca să se repeadă spre amfibia în cădere, să ajungă pînă la ea, să găsească o cale de pătrundere înăuntrul ei, să distragă atenţia terestrului, să blocheze supapele antigravitaţionale, să se retragă, să se reîntoarcă, iar la reîntoarcere saltul trebuia făcut în afara cîmpului, altfel ar fi fost pierduţi. Se aruncară. Un fulger pătrunse amfibia. Terestrul îşi simţi mîna săgetată ; o durere vie îl străpunse, dar nu ridică degetul de pe declanşator. În rest, *DESTINUL* şi *CATASTROFICUL* îşi sincronizară atît de bine acţiunile, încît se încurcară reciproc. O lumină purpurie ţîşni deasupra navei. Şi deodată, cei doi fugari fură cutremuraţi de un urlet pe două voci : *XILECŞILOR* gemeni li se aprinseseră pletele cu care, de obicei, învăluiau spaţiile pentru producerea situaţiilor-limită ; în văgăuna gravitaţională se stîrni o vîlvătaie care se alungi, prăbuşindu-se înspre centrul de masă. Întunericul reveni brusc.

— Atac... surpriză..., îngăimă terestrul.

— Deci... unul... dublu... a...

Cuvintele se alungeau — tulpini hidoase atrase de lumină. Obiectele luau forme tentaculare, rupînd barierele formelor într-o unică direcţie.

— Au dispărut, prealuminate, raportă *SPAŢIALUL*, revenind aproape instantaneu în faţa *DRAGONULUI*.

— Cuuum ? *DESTINUL* și *CATASTROFICUL* ? Forța mea de șoc ?

— Dar s-au prăbușit și fugarii, mărite !

— N-or să pățească nimic. Păcat. Doar o să-i turtească un pic, doar o să se înnegrească vreunul din ei, și atît. Blindajul-de-forță al amfibiei e rezistent la deformații și or să treacă nevătămați prin gaura neagră nevolnică pe care ăștia au fost în stare să le-o scoată în față. Nici nu mai au mult de căzut.

Și un zîmbet diform lumină fața *DRAGONULUI*

— Nu-i nimic. Mai avem doar puțin de mers. Îi așteptăm dincolo.

— Fie-mi iertat, mărite, dar au fost sorbiți și vor ajunge departe. Au scăpat.

— Au fost atrași într-un transpațiu ; trebuie să țîșnească din nou, undeva, nu departe de noi — într-o gaură albă.

— De o mie de ori fii mărit, prealuminate ! Înțelepciunea ta o să înfrunte *TIMPUL !* se prosternă *SPAȚIALUL,* zguduit de atîta forță a rațiunii și părăsi sala de comandă a crucișătorului dîndu-se înapoi, mereu cu spatele spre *DRAGON.* Acesta ceru să i se aducă dosarul și curierul se conformă.

Dosarul *Antim & Biondo* fusese pus la punct în cele mai mici amănunte. Concluziile erau clare. Cei doi indivizi urmăriți sînt de o periculozitate extremă ; concepția, atitudinea și acțiunile lor afectează însăși cauza INTERMUNDIULUI XILEXIAN. Ei trebuie neutralizați imediat, fiind conferiți unei

morți exemplare. După efectuarea neutralizării, trebuie făcută publicitatea necesară, cu rol educativ, și decontaminate în mod exemplar toate mediile de acțiune prin care au trecut cei vizați, inclusiv asanate contactele lor, reale sau virtuale, cu orice sau cu oricine. Neutralizarea lor imediată este o cerință a securității INTERMUNDIULUI.

15. Iraționalul sau Planeta cu un milion de capete*

Colțul de materie în care căzuseră li se păruse un astru, navele se înfipseseră parcă în ghiventurile unui șurub, înaintînd sub apăsarea unei forțe implacabile. Alături de componenta 96, gaura neagră și mai apoi șuvoiul alb prinseseră în zona de influență și componenta 82 (Evolventa), pilotată de alți doi fugari vernalianul și simmerianul. Terestrul și solenautul văzuseră prin hublouri vîrtejurile magnetice depunîndu-se într-un fel de pîlnii suprapuse. Atracția corpului ceresc nu era liniar accelerată mai întîi, golul care te absorbea, mai apoi, spasmul unui animal uriaș, gîfîind ca să-și înșface prada. Navele căzuseră în oceanul de magmă stîrnind valuri circulare și devenind îndată un fel de veliere cosmice. Pluteau acum într-o direcție necunoscută.

— Am scăpat, șopti terestrul, trecîndu-și mîna prin părul care, la atingere, foșni stins.

— Uite o oglindă, dar să nu plîngi. Acolo, în colț.

---

* Nu ne cerem deloc scuze pentru greșelile din paginile 112—119 !

În oglindă apăru un Antim cu figura descompusă de oboseală, pe chipul căruia se distingea albul ochilor. Uimit, terestrul observă că părul îi încărunțise.

— Ai îmbătrînit — continuă Biondo. Dacă m-ai vedea și pe mine... Cred că sînt un boșorog... Esențialul e că trăim, spuse vioi solenautul, lunecînd pe suprafața ecranelor de bord.

— Totul e atras de întunericul gravitațional — pînă și timpul, Biondo.

— Dacă n-ai fi declanșat instalația, am fi fost și noi două flori de întuneric.

— *DESTINUL* și *CATASTROFICUL?* Mă gîndesc cu groază la giulgiul mortuar pe care...

— De-acum ia-ți gîndul de la ei. Au primit în dar exact abisul pe care ni-l ofereau cu atîta generozitate!

Deodată, oglinda se tulbură și chipul lui Antim începu să plutească pe o rețea de valuri cenușii.

— Terestrule, am impresia că avem un oaspete. Terestrule!

— Ești în sfera de influență a *IRAȚIONALULUI!* Încearcă să te desprinzi de modelele lui, Biondo! Atenție, el are mania vindecării. Cel mai adesea, este un medic care vindecă nebunia prin nebunie. Doctorul *IRAȚIONAL.* Superprostia în atingere cu superinteligența.

•

„Sînt PERFECT normal & nu sufăr de vreo boală *phisihică*" — spuse *el.*

„Hă, hă, hă", rîse monstrul, pe un gînd baritonal.

Atunci *tu* țipă la el telepatic : „ați înnebunit cu toții ?“

Noi se împleticiseră de nerăbdare : „Nu mai vine odată doctorul ? Îmi vine să umblu pe pereți“.

„Nu vă supărați !!!“ încercă *el* să-i liniștească. Știut era că doctorul Irațional — cel mai mare tratamentist al timpurilor discontinue — se descurca de minune în problemele *phixicului.*

În clipa aceea ce auziră ciocănituri în peretele imaculat al cabinetului. *El* dădu deoparte geamul organic și un braț se ivi în golul rotund, lipindu-și ventuzele de perete. Apoi încă unul. Treptat, întregul trup al doctorului I. Rational, de o armonie ce friza perfecțiunea, își mută, încetul cu încetul, brațele de pe blindajul navei în incintă ; doar cîteva energii reziduale rămaseră în afară.

„Hă, hă, hă“.

Rîsul monstrului îl îngheță pe *el.*

— N-am rîs noi, au strigat cuprinși de spaimă *tu* și *ei.*

— Nu toți odată ! Vorbiți pe rînd, îi potoli doctorul, fixîndu-i cu ochii lui galbeni. „Fără îndoială, folosește și xipnoza“, își spuse *el,* mut de admirație, în timp ce rosti

— Sînt perfect normal, doctor I. R. Ational și nu sufăr de vreo boală *pxihică.* Dar...

— Deci declari pe propria mea răspundere că ești perfect normal și nu de vreo boală *phixhică.* N-ai vrea să te iau cu nava cosmică, *Biondoo ?* Nu ?

— Crede-mă, doctore, îi șopti *el* blînd, n-aș rezista unei astfel de călătorii.

— De ce nu vii, *Bi-bi-biondo,* de ce nu...? Și doctorul se repezi asupra lui, plîngînd isteric, îmbrățișîndu-l : Te implor, *Bioundoo...*

— Vin, doctore, dar mă asculți ? îl încurajă *el* atunci.

— Formula patru — un prim diagnostic.

— Își bate tot timpul joc de mine, doctore. E o dihanie cu un singur cap. Rîde cu gura pînă la urechi.

— Rîde tot timpul ?

— Chiar și acum. Nu mă crede perfect normal din punct de *psixihic.* Are asupra mea un complex de superioritate.

— Un complex de *suferioritate,* îl corectă doctorul. Ce faci, nu vii ?

— Vin, oftă *el.*

— Ce bine îmi pare că vii, *Biondo-do-do !!* Și doctorul își streCURĂ apoi suflul în fantele dispozitivului de încurcat scrisul.

— Completăm rețeta... Anumite planete sînt stațiuni excelente pentru tratament, *Bi-bi-biondo,* numai ele te desprind de adevăratul substrat al bolii. Își răsfoi agenda :

— Mda... Aldebaran 2 R, Kolhaska, Terra... Cea mai bună e Terra.

— Terra ? îngăimă el, îngrozit de rezonanța macabră a numelui.

— Da, Terra, o formă de viață policefalică. O excelentă stațiune pentru bolile *phixihice.* Se administrează pe cale tactilo-motoare, spuse doctorul, scriind. O să mergeM ACOLO.

Deodată, *el* zări carcasa navei, care aștepta ancorată în transpațiu. Doctorul își privi ceasurile-

brățară și răsuci mai încolo timpul continuu. Introduse rețeta-program în fantă și computerul începu să clipească. Totul era ÎN ordine.

(Ați înțeles, desigur, că doctorul I. Rational vindecă nebunia prin nebunie. Dificultățile traducerii acestui mesaj în limbajul eroilor mei mi se par demne de remarcat, pentru a demonstra încă o dată, dacă mai era nevoie, talentul de insinuare a unui *INFORMAȚIONAL*. Nota *TRADUCĂTORULUI*. Nu mai e nevoie să vă spun că *el, tu, noi* etc., sînt *alter ego*-uri ale lui Biondo).

„Hă-hă-hă". Rîsul sinistru al monstrului îl încrîncenă.

— Desigur, doctore, încuviință*ră el* și *tu*, agățîndu-se de carcasa navei psionice.

— Cît mai avem pînă la Terra ? izbucni *voi*, curios.

— Lăsați-mă și pe mine ! e rîndul meu ! strigă *tu*, repezindu-și suflul spre celelalte protuberanțe energetice. Lăsați-mă și pe mine : cît mai avem pînă la Terra ?

— Îhî, încuviință doctorul. Deja gîndurile au scăpat în transpațiu. Tunelul e alb și lunecos ; ne ducem repede : sîntem propulsați de accelerația *psixixă*, completă el, savant. Terra reprezintă o uriașă structură noesică. O adevărată simfonie hîdă a unei galaxii locale. Și primul eu al doctorului Iratio Nal se cufundă în visare, în timp ce al doilea continuă :

— E atît de frumos ACOLO... Și nici măcar nu știm dacă Terra face parte din prima, a doua sau a treia formă de existență a materiei. Cercetările continuă.

— Îhî !!! Şi figura primului eu al doctorului Irationa L. se lăţi în extaz.

— Trebuie să înţelegeţi : numai înţelegerea DEPLINĂ ne procură inegalabila stare de orgasm intelectual.

„Îhî", se auzi cel-care-rîde-din-umbră. Rînjetele care îl exasperau pe *el*.

— Iat-o ! exclamă doctorul. Iat-o ! Planeta cu un milion de capete, în limbaj ştiinţific.

— Limbaj de redus mintal, conchiseră *el* şi *voi*,

Împinsă de o nouă forţă, nava psionică avansă în tunelul absorbant.

— Semnalmentele comunicate calendarului stelar de umbrire a plantelor corespund, remarcă doctorul.

Terra se ivise în depărtare : o structură arborescentă de capete. Sferele gînditoare se roteau în jurul ei, pulsînd, suprapunîndu-se, muşcînd din trupul principal sau spărgîndu-se cînd se îndepărtau prea mult de el.

— Bun, bine, spuse doctorul. Fixăm coordonatele de asolizare. Plantele se strîmbă.

Ultima expresie-cheie declanşă frînele de corp. O adiere noesică îi vesti că intraseră în raza de acţiune a capetelor.

Cu un scrîşnet prelung, nava psionică asoliză în spaţiul instabil dintre sfere. Îşi aplicară ventuzele pe suprafeţele mişcate de unda unei frămîntări continue. Planeta clefăia neobosit, ciocnindu-şi capetele unul de altul.

— Lupta de idei, se amuză DOCTORUL.

„Hă-hă-hă". Rîsul monstrului se auzea acum mai estompat, absorbit de mișcarea haotică a planetei.

El pătrunse în interiorul unei sfere mai liniștite, deplasîndu-și ventuzele și palpînd atent întunericul. Vid.

— Sînt goale, exclamă uimit, complet goale !

— Capete seci, rînji doctorul.

Uneori, sferele se contopeau, oscilînd, apoi se dezagregau ; în interspațiu apărea un șirag de sfere, ca semințele unei păstăi uriașe.

— De ce ești trist, *Ibondo ?*

Glasul doctorului era spart și prefăcut.

— Se ceartă tot timpul capetele astea ? întrebă înspăimîntat *el.*

— Da-da, sînt așa de caraghioase... răspunse doctorul Ira T. Ional.

— Îngrozitor, murmură *el,* atunci. N-aș suporta să fiu o astfel de ființă noesică.

— Un redus mintal cu multe capete, inteligență zero !, jubilă doctorul. Vai de sărmana Terrră ! Merită să fie deplînsă ? ! ? ! :.

— Doctore, nu este periculos aici ?

— Ce-i drept, chichineața asta (termen științific — nota *TRADUCĂTORULUI)* poate exploda dintr-o clipă într-alta. Energia cinetică a capetelor este uriașă. Și, sărmanele de ele, se pare că există o altă stare de agregare care le roade pe dedesubt. Terra, cu milionul ei de capete, e contradictorie.

El era o ființă reținută ; dar, cînd auzi așa ceva, unele capete i-au scăpat de sub control iar el, Biondo, ditamai multicefalul energetic, se trezi plîngînd. Doctorul se întristă, la rîndul său : obți-

nuse un efect invers celui scontat. Ca inteligență superioară, ar fi trebuit ca *el* să rîdă de cea inferioară, pentru descătușarea nervoasă.

Rîsul sinistru al monstrului din umbră abia se mai auzea ; vacarmul capetelor Terrei îl acoperise.

— Acum ai înțeles, Biondo ?

— Nu ! urlă *el* într-un glas.

— Nu toți odată. Vorbiți pe rînd, îl sfătui doctorul.

— E de neînțeles, doctore I.R.A. Tional. Pentru că și Terra s-AR putea să fie perfect normală ; pentru ea, nu pentru noi...

— Păi, vezi ? Tocmai asta nu înțelege monstrul cu un singur cap : armonia *pxihihică* intervine mai greu cînd sînt mai multe capete.

— Dar de ce să rîdă, doctore, răutatea asta n-are altceva de făcut ? se smiorcăi *el*. Celelalte capete se potoliseră. Se pare că argumentele doctorului le conveniseră aproape în întregime. (Încă o dată vă avertizez : greșelile nu-mi aparțin mie, ci eroului meu multicefal, pacient al doctorului Irational. *TRADUCĂTORUL.)*

•

— Ți-ai putut da seama că Terra e o stațiune excelentă pentru bolile *phixixice,* îi spuse doctorul și Biondo aprobă.

Erau încă amîndoi pe peretele dinafară al cabinetului, așteptînd ca un nou pacient să deschidă hubloul. Ceea ce se și întîmplă. Intrară. O bună parte din trena energetică a fiecăruia rămase în afară.

— Cum te simți, *Bigoondo?* îl întrebă doctorul, blînd.

Biondooo era foarte trist. Cu majoritatea capetelor din ființa lui energetică. Avea impresia că și monstrul care rîdea se mai liniștise, dar îi simțea ochii vioi măsurîndu-l prin fanta undei comunicaționale.

— Ei, am reușit să scăpăm de rînjetele lui, *Biogondo?*

— Nu. N-avem nici un motiv să ne batem joc de el. S-ar putea să fie într-o stare disperată : inconștiență de gradul PATRU.

— Efectul de albastru, diagnostică doctorul. Era și el obosit, cu fețele buhăite și ochii încercănați.

— Îmi pare rău, doctore, spuse *Bioondgo,* hotărît. Terra nu a avut nici un efect asupra ta. Și doar este o stațiune excelentă. Cazuri ca AL tău nu se rezolvă decît chirurgical.

Surprins de inversarea situației, doctorul începu să tremure ca varga

— Nu, *Bioondo,* te rog, nu — să știi că nu mă doare, spuse el, rugător.

— E singura soluție definitivă, Doc : secționarea canalului de comunicare.

Doctorul începu să se retragă :

— Te rog, NU — să știi că nu mă deranjează deloc !

Biondo se înarmă pe furiș cu instrumentele chirurgicale. Apoi se apropie tiptil de doctor.

— Nu, *Bionddo,* te rog, nu ! strigă celebrul tratamentist al timpurilor discontinue. Nu mă deranjează rînjetele lui ! Deloc ! Nu, *Biondddddddddd... !*

Spațiul dîrdîi prelung, o dată cu ipostaza *IRAȚIONALULUI* care își disipase energia de șoc. Biondo zîmbi, arcuindu-și unda pînă în colțul unde terestrul îl aștepta.

16. Vînătoare marină

Se trezi în afara navei. Una dintre trapele de evacuare se deschisese brusc.

— Biondo, mă auzi ?

Recepționă mesajul peste clocotul materiei înăbușite.

— Sînt aici, răspunse.

Îl zări, în sfîrșit, pe terestru, plutind pe ocean cu ajutorul duzelor magnetice.

— Nu-mi vine să cred că mai sînt eu însumi, bolborosi Biondo. Doctorul — cum îi spunea ? — m-a xilexizat pe deplin.

Înțelese atunci că Antim era monstrul care rîdea în umbră Terra era, din întîmplare, planeta prietenului său. Coșmarul se sfîrșise. Biondo încercă să cuprindă într-un singur gînd conturul a ceea ce ar fi numit „cap". Fu plăcut surprins să constate că avea unul singur și ființa sa nu mai suferea crizele de dedublare între *tu* și *voi*.

— Încă mai rezistăm, Biondo. Am reușit să te atrag în exterior. *IRAȚIONALUL* a rămas înăuntru ; se crede în cabinetul său și-și așteaptă pacienții. Dar e decapitat — intervenția ta chirurgicală a fost binevenită.

— Nu-mi dau seama cum o să scăpăm de el.

Rămaseră privind în liniște frămîntarea magmei. Nu departe, pe valuri, apărură două ființe. Pluteau, dar fiecare val îi trăgea în adînc, apoi îi ridica din nou. Iar arca din planul secund, legănîndu-și catargele, era a lor, un Trece-peste-Tot obișnuit, care acum se transformase pentru a putea călători în noul mediu.

— Ce-o fi cu ei ? Nimeni nu iese de bunăvoie în clisa asta.

Astrul părea, într-adevăr — dacă era un astru — o clisă cărămizie ; o pînză fluidă, încrețindu-se, destinzîndu-se, pulverizînd coamele valurilor, împînzind ființele care pluteau pe suprafața ei.

În masa vîscoasă, printre vaporii de heliu, Antim și Biondo își reperară camarazii din flotila evadată — vernalianul și simmerianul păreau două umbre cocîrjate sub povara propriilor gesturi. O pînză de vapori acoperi vizoarele căștii terestrului. Îi pierdu din ochi pe ceilalți ; mai apoi, cînd lichidul de pe vizoare se scurse, își reluă drumul cu aceeași detașare de om debusolat. Magma din jur închidea orizontul.

— *IRAȚIONALUL* e încă stăpîn pe nava noastră, îi spuse el lui Biondo. Gîndește-te cum îi putem veni de hac.

— Avem puține șanse. Dacă e înarmat ?

Flăcările se prelingeau deasupra lor ca niște stalactite. Deodată, vernalianul le apăru în raza vizuală. Plutind pe o coastă a muntelui de lavă, se apropiară. Întinzînd mîna în chip de bun găsit înspre vernalian, Antim nu întîlni în cale nimic — cele două spații se încrucișaseră, apoi umbrele

suprapuse, detașîndu-se, trecură una prin alta. Antim făcuse un pas înainte.

— Vernalianule, nu te simt. *Ființă, gînd curat.*

Erau cuvintele salutului cosmic, pe care vernalianul le repetă.

— Ciudat — eu mă simt pe mine însumi, constată el.

— Cine v-a atacat ?

— *XILEXUL HIPNOTIC.*

— Cine, spui ?

— *HIPNOTICUL.*

Terestrului îi fulgeră prin minte o idee.

— Vernalianule, cum aducem arca voastră spre velierul nostru ?

— Simmerianul va genera niște unde de influență.

Și arătă spre ființa lamelară aflată nu departe.

— Navele trebuie cuplate exact prin chepenguri. Biondo, vernalianule, aveți grijă ca gurile de acces să fie deschise exact în clipa cînd chepengurile se suprapun. Apoi vă scufundați. Stați cît puteți în adînc.

— Adică vrei să-i lăsăm să...

— Exact, Biondo. *IRAȚIONALII* nu se simt prea bine cînd sînt deranjați în exercițiul funcțiunii, mai ales de către *HIPNOTICI.*

— Dar navele noastre ? Dacă le distrug ?

— Ei au nevoie de spațiu pentru luptă. Nu cred că se vor încăiera înăuntru. Voi avea grijă să redeschid imediat chepengurile.

Cu o ciocnire scurtă, cele două nave se cuplară ; chepengurile fură închise pentru o clipă, redeschizîndu-se apoi. Cele patru ființe se aflau scufun-

date acum sub magmă, nu departe de blindajul uneia dintre amfibii.

Un stîlp imens de lumină albastră țîșni din nave. Suprafața plasmatică juca în reflexe vii. Primul ieși din adînc vernalianul. Apoi Biondo. Apoi Antim.

— Dar celălalt ? se alarmă vernalianul.

Neliniștiți, priviră în jur. Lava fremăta ca o vegetație cuprinsă de spaimă, reacționînd la cea mai mică adiere. Valurile ar fi putut oricînd să înlănțuie un corp străin, aruncîndu-l în adîncul coloniei minerale — le simțeau clefăind înăbușit și lacom, parcă nemulțumite numai cu trupul simmerianului.

Păstrară tăcere un timp îndelung.

— Un mormînt frumos, murmură vernalianul. Nu-mi rămîne decît să conduc singur nava.

— Să ne îmbarcăm, spuse terestrul și solenautul îl urmă, încolăcindu-se ca un halo în jurul trupului său. O spaimă nelămurită, emanînd din vaporii de heliu, le sugruma cuvintele.

Se aflau acum la adăpost, în spatele blindajului-de-forță. Era și timpul zăriră, nu departe, o flotilă întreagă de crucișătoare-amfibie, lunecînd pe oceanul de plasmă. Primul proiectil căzu nu departe de Trece-peste-Tot, în magmă, și stîrni un val circular.

— Este imposibil să fie mai multe crucișătoare, Biondo. Numai *DRAGONUL* s-a strecurat pe urmele noastre, dar nava lui este multiplicată printr-un sistem de oglinzi. Trebuie să descoperim crucișătorul, spuse el, încordat asupra reticulului.

O pădure de ciuperci uriașe, plasmatice, cresc în jurul amfibiei : *XILECȘII* trăgeau cu toate gurile de foc. Biondo plimbă reticulul asupra flotei inamice, ținti un crucișător și deschiseră focul. Proiectilul explodă în gol.

Nici următoarele proiectile care își luară zborul spre crucișătoare nu avură efect. Flota inamică se apropia amenințător, ca un zid viu. Oceanul fumega în jurul amfibiei sub impactul proiectilelor.

— Atenție ! strigă terestrul. Scufundarea !

Proiectilul explodă pe locul unde nava se aflase cu o clipă mai devreme. Se cufundaseră fulgerător, simțind în jurul amfibiei lunecarea oceanului plasmatic. Urma cîte unui proiectil tulbura adîncul. Lăsaseră la suprafață cîteva cîpii ale navei — sistemul de oglinzi magnetice le permitea numai atît. Coborau tot mai adînc. Cîte o oază de verde — un fel de gol în plasmă — le răsărea în cale. Devenită submersibil, amfibia se cufunda, trezind neliniștea adîncurilor de magmă. Arăta acum ca un glob alungit la verticală.

— Pe unde mai sîntem ?...

17. Meseria de supraviețuitor

— Unde sîntem acum ?

Nici un răspuns.

— Biondo, lasă glumele ! Biondo !

Atunci îl lovi o bănuială. Tăcerea se așternuse, apăsătoare.

„Cine a strigat ultima dată atenție ! scufundarea !“ Era imposibil de dat un răspuns. „Poate vorbesc cu mine însumi de atîta timp și nu am observat dispariția lui“, se cutremură terestrul.

Era pentru el un *alter ego*.

Biondo.

A fost prietenie ? A fost instinctul curiozității în fiecare din ei — pentru celălalt, care era atît de deosebit ?

Rămase împietrit. Îi aștepta pe urmăritori. „Veniți mai repede — șuieră. Voi l-ați ucis. Veniți mai repede“.

„Să fiți necruțători. Merit pedeapsa. Am luptat zadarnic“.

Aceeași imobilitate a incintei, același alb necruțător al pereților. De ce nu știu bioundele să plîngă ? Sau poate moartea lor nu-i decît o lacrimă infimă de substanță.

Ecranul de control deveni luminiscent. Două spoturi se prelinseră pe suprafața lui. Desigur, Evolventa și crucișătorul.

Nici o rezistență nu-și mai avea rostul. Era o nebunie — singur nu putea face nimic. Măcar să își salveze viața, bunul cel mai de preț. Cel mai de preț ? O irosise pe cea a prietenului său — era de ajuns. *DRAGONUL* se va arăta la orizont, zîmbind (bineînțeles, în costumul de „gală", purpuriu-acvatic) și cînd zig-zagul unei întrebări se va îndrepta spre el, pămînteanul incapabil de gestul total — cînd întrebarea va veni spre el, va răspunde :

— Am supraviețuit.

La orice întrebare va răspunde

— Am supraviețuit.

Prin asta, oricum, își exercita meseria de supraviețuitor — pentru care ei îl și pregătiseră. Ca pe un cobai. Un cobai care se împotrivise celui care îl ținea în cușcă. Te pomenești că or fi vrînd să îi mai dea un rang de ființă evoluată. Nu — moartea îți acordă un rang mai suportabil.

Proiectul cosmic e ceva grandios.

Vom coloniza Universul Accesibil, depășind pe alocuri limitele Universului Cunoscut.

Vom dobîndi noi ranguri pe scara evoluției. Vom modela noi și noi civilizații, care vor deveni tot mai evoluate și mai xilexiene. O civilizație unică va răsări armonios ca un astru.

Emblema DRAGONILOR, de o frumusețe unică, va străluci peste univers ca un astru.

XILEXUL TELEPAT. Oare ametitul ăsta nu știe nimic altceva decît să-și recite poezia cu Pro-

iectul Cosmic ? cînd ar avea la dispoziție atîtea gînduri mult mai insinuante ? Ți-e și milă, zău, de forțele lui irosite în zadar. Este trimis prin Lagăr în anumite faze ale pregătirii de luptă, să puncteze momentele-cheie. Și domnia-sa *DRAGONUL* s-ar putea să fie pe-aproape.

— Antim !

Ceea ce voia să fie un glas era, de fapt, scrîșnetul unei furtuni de nisip. Terestrul făcu un pas înapoi și se încrîncenă, răspunzînd în silă :

— La ordin — iar celelalte cuvinte i se topiră pe buze. Involuntar, schițase un rictus, de parcă ar fi înghițit ceva amar. În clipa asta îl ura pe *XILEX* cu și mai mare strășnicie, fiindcă se atinsese de gîndurile lui — ființa asta de putregai stacojiu nu se sfia să mînjească tot ceea ce era mai frumos în om. (E afirmația terestrului, cu al cărui sistem de comunicare m-am confundat — nu a mea. *TRADUCĂTORUL.)*

— Mai cu viață, Antim ! *XILEXUL* rînji solemn. Rînjetul lui se lățI într-o pată de lumină gălbuie. Se întinse pe verticală, adulmecînd aerul înălțimilor. Rîgîi de plăcere — îi apăruse deasupra o pată împestrițată, cenușie, iar Antim nu o putea asocia decît actului fiziologic pomenit mai sus —, reținîndu-și cu greu impulsul de a devora gînganía umană care trebuia să-i execute ordinele într-o diviziune a Lagărului Biocosmic.

— Am impresia că ai adormit, Antim, și ți-a mai rămas pe astăzi arcul de boltă, bombardamentul neutronic și riposta anti-vid. Trebuie să fim necruțători cu terestrii — dacă refuză xilexizarea. Pe tine nu te mai consider o ființă semievoluată,

eşti deja unul de-ai noştri şi nu mai ai mult pînă la dobîndirea emblemei de xilex în conversie carnală.

Pămînteanul îşi simţi sudoarea şiroindu-i pe frunte abia acum, cînd *DRAGONUL* îi amintea de punctul forte al atacului împotriva Terrei : arcul de boltă. Pentru o clipă, în privire îi fulgerară miile de ore de antrenament, care îl covîrşiră deodată. Atîta timp pierdut, atîta chin fără sens. Nu va lupta niciodată împotriva planetei sale, este doar un prizonier şi nu o coadă de topor. Oare pămîntenii ştiu de *XILECŞI* ? Trebuiau să ştie de mult, încă din zorii civilizaţiei, cînd s-a desfăşurat războiul mondial numărul zero, dar oare ştiu acum ? Cum putea ajunge la ei, să-i prevină asupra primejdiei ?

Cînd privesc spre cer, oamenii se simt mai liberi, mai încrezători în destin. Ce ironie ! De altfel, vina le aparţine, pentru că văd libertatea aiurea şi nu acasă la ei, pe Pămînt.

Vá răspunde senin :

— Am supravieţuit.

Tresări violent : *TEMPORALUL ?* Nu. Fusese doar amintirea *DRAGONULUI.* Pe ecranul de control, punctul luminos cel mai apropiat de amfibie — desigur, crucişătorul — se apropia încet.

„Şi el ţinea să fie liber".

„Biondo nu s-ar fi predat. Mai ales *DRAGONULUI*".

„Unde este mormîntul tău, Biondo ? Oare voi călători și *dincolo* ?“

„Un mormînt în mișcare. O viață în mișcare“.

„Un mormînt crescînd peste ființele care ne păstrează amintirea“.

Și terestrul demară cu toată viteza în direcția opusă crucișătorului.

18. Pasiunea obligatorie

Amintiri plăcute din Lagăr...? Puține, foarte puține. Și totuși...

XILECȘII se îngrijiseră de toate. Și de distracții. Fiecare ostaș din Lagăr își alegea un *hobby*. Doar nu există ființă rațională care să nu-și aibă o pasiune. Cu singura deosebire că la *XILECȘI*, *hobby*-ul, din momentul în care ți-l alegeai, devenea obligatoriu.

Biondo nu putea avea un alt *hobby* decît excursia galactică. La sfîrșitul fiecărei săptămîni de instrucție (ciudat, sistemul cu săptămînile se păstrase în Lagăr — nu existau însă luni și ani) o pornea hai-hui prin spațiu, urmărit cu discreție de un observator al *DRAGONULUI*.

Antim însă lua drumul Prozodiei. Pe planeta plasmatică îl așteptau fantasticile sale invenții, care avuseseră un rol atît de mare în istoria omenirii.

De data asta, era nerăbdător să ajungă cît mai repede. Pusese în practică un dispozitiv care exploata din plin imensele posibilități ale imaginației; avea de gînd să folosească, într-un viitor apropiat, această armă împotriva xilecșilor. Era un *convertor de gînduri* în realitatea imediată o pînză foarte fină, ca de păianjen, ce se împletea cu relieful și

vegetația spațiului genetic al planetei. În acest sens, Prozodia oferea posibilități multiple : o atmosferă plasmatică, un astru care își cernea spectrul luminos în cețurile văzduhului. Mîngîiată în palmă, flacăra prindea formă și încremenea pînă la o nouă atingere. Aveai impresia secundei arhetipale : timpul se revărsa secvențial, încremenind în forme care pulsau aproape în același ritm. Cortina plantelor tresărea la cel mai mic stimul exterior o vegetație plastică și un relief în mișcare. Convertorul realiza o materializare a imaginilor gîndirii.

Declanșă dispozitvul și se plasă în zona lui de maximă influență, punîndu-și la lucru imaginația-i diabolică din a cărei matcă va ieși, fără îndoială, un aparat, o plăsmuire cu un efect covîrșitor asupra ciudatei asociații de lumi Terra-Solena. Inserate în ochiurile rețelei, nenumărate casete fluide se deschideau realității, țîșnind dinspre o altă existență, în aparență izolată.

Treapta de visare nr. 1. Își lansă imaginația pe căi cutezătoare, dar nu izbuti să descrie, într-o primă aproximație, decît un personaj uman cu un costum cam ponosit, cînd, deodată, spațiul se destrămă sub apăsarea iluziei, un tunel adînc se deschise spre *dincolo* iar personajul său lunecă spre realitate — era atît de aproape, încît Antim ar fi putut să-l bată ușurel pe umăr. Ciudatul personaj nu apucă decît să zîmbească impenetrabil și să treacă senin mai departe.

„Cred că nu sînt într-o pasă prea bună", admise Antim astăzi imaginația lui era mult prea lipsită de vlagă. Nu-i rămînea decît să se bazeze pe fantezia nelimitată a personajului său care mer-

gea mai departe, ca un somnambul. „Somnul rațiunii naște monștri", remarcă Antim (istoria îl va nedreptăți, atribuindu-i altuia remarca memorabilă). Captă personajul în conul de maximă influență a aparatului. Sferele concentrice ale realității pulsau în jurul acestuia ; pînza se întinse la maximum ; numeroasele circuite, de o complexitate ieșită din comun, se înfierbîntaseră în încercarea de a converti unda psihică sub formă materială.

Treapta de visare nr. 2. Personajul uman imaginează mai întîi un ciorap supraelastic de damă (cu un picior cuprins în el, pînă mai sus de genunchi). În sfîrșit, viziunea prinde contur, spațiul rămîne sfîșiat într-un punct, rana spre realitate se lărgește și pe acolo se ivește noul personaj, punînd în umbră vechea plăsmuire, omul cu haine ponosite, viziunea mai sparge o crustă spre realitate și se arată în fața lui Antim, zîmbind este o hedairă.

Treapta de visare nr. 3. Hedaira imaginează un archaeopterix, o caracatiță, un piton și, deodată, pitonul, cu o zvîrcolire neașteptată, sparge o crustă spre realitate, trece pe lîngă femeia care se ferește, înspăimîntată, și dispare într-o văgăună.

„Imposibil !" tresare *TERESTRUL.* Așa ceva se poate petrece la nesfîrșit. Astăzi, atît imaginația sa, cît și a personajelor concepute ca unelte ale imaginației sale intraseră în eclipsă. Plin de speranță, își ridică ochii spre noua întruchipare : hedaira visa.

Un monstru adevărat. Încă din copilărie îi îmbolnăvise simțurile. Îl visa în fiecare noapte și el cobora din spații. Avea o umbră neagră, un văl de

întuneric care o mîngîia nesățios. Aspectul, de un cenușiu monoton, era în totală contradicție cu tandrețea și virilitatea lui. „Te aștept, îi spunea ea mereu, banalitatea e monstrul care mă devoră". Dar el pleca totdeauna înainte de vreme iar banalitatea și absurdul o strîngeau pe mai departe cu drăgălășenie în brațe. În sfîrșit, veni o noapte minunată cînd trupul ei, pe neașteptate, vibră de spaimă. Pentru că iubitul ei enigmatic vorbise, în sfîrșit, preludiind o nouă existență printr-un urlet sublim, copleșitor

„Chiţţţ !!!"

Ca o rachetă, propulsată succesiv de cele trei trepte, imaginația se înfipse în realitate.

* * *

Bilanțul era trist. Luptătorii lui se înjumătățiseră. *HAZARDUL,* apoi *CAUZALUL,* apoi *PERECHEA-SURPRIZĂ. IRAȚIONALUL* și *HIPNOTICUL* se încăieraseră, dispărînd prostește. „Sînt prea «nervoși» luptătorii mei ca să trimit în misiune doi deodată".

Trebuia să își mențină calmul. Gîngăniile care fugiseră nu puteau fi încă strivite. Erau totuși periculoase, mai ales cînd acționau împreună. „Șansele lor sînt infime. Nu înțeleg ce îi ține în viață. Am trecut peste ei cu întreaga noastră civilizație, s-au împotrivit și au rezistat. Au fost complet refractari, dar au atîrnat de firul subțire al șansei. Șansa explică totul. Altfel, rezistența lor ar depăși puterea de înțelegere a civilizației noastre, ceea ce

ar fi un nonsens noi sîntem — toate Ierarhiile Lumilor Cunoscute spun asta — forma supremă de evoluție din Universul Accesibil".

Proiectilele crucișătorului nu loviseră amfibia, ci copia ei plasmatică. Amfibia fugarilor se cufundase în magmă. Trebuie lăsați deocamdată în pace. Nu au unde fugi. Ultima confruntare se va da pe uscat. Plasma se solidifică în adînc. Un strat subțire. Submersibilul lor va pătrunde ca un sfredel și va ajunge în văgăună. Acolo, în partea centrală a fîntînii albe, fuga lor va lua sfîrșit. Cu condiția ca el, reprezentantul unei lumi invincibile, să gradeze bine efectele, mobilizîndu-și forțele de care mai dispune. Și proiectele *DRAGONULUI* se uniră în voaluri armonioase. Sclipirile feței, oglindite în pereții celulari ai sălii de comandă, trădau intrarea în perioada de maximă rezoluție a gîndirii.

— Să vină *TRANSSENZORIALUL*, porunci el, și pereții intrară în vibrație.

19. Cine oare se tot zbate pe uscat?

Cînd simți uscatul, terestrul comandă transformarea amfibiei. Formele submersibilului se ascuțiră și amfibia demară într-un nor de praf.

Trăia cu iluzia că erau ultimele momente ale luptei. Deocamdată scăpase. Mirosul gazelor arse îl înțepă deodată în nări, amețindu-l. *Trece-peste-Tot* avea o fisură în peretele energetic și gazele pătrundeau de afară. O cîrpi la repeazeală și filtro-ventilația reveni la normal.

Pentru prima oară de cînd fugise, își simțea corpul. Transpirase. Gîtul îi era ars de sete. Amorțise stînd în aceeași poziție, dar renunță la o nouă mișcare — din comoditate sau oboseală.

„Solenautule, unde am nimerit ?"

Se întreținea cu vechiul său prieten. Dispariția acestuia era, desigur, o glumă.

„Nu cumva ne prepară *DRAGONUL* vreo surpriză, în liniște ?"

Întrebările difuzau în spațiul prea larg. Era singur. Dar continua să discute cu Biondo, deși îl pierduse. Oare de cînd ? De la dispariția solenautului, simțul duratei nu-l mai ajuta.

Un punct înțepenise pe ecranul aparatului de detecție. Poate Evolventa. Punctul se stinse. Bîjbîi

după tubul acvatic, ceva se răsturnă la atingerea degetelor lui, Antim se aplecă mai mult, poziția îi accentuă penibil senzația de micțiune, nimeri tubul, își umezi buzele, îl puse înapoi, cu grijă. Privi la ceas (tip vechi), poate se iveau zorii, poate era seară, nu se distingea aici un moment al zilei : nu aveau sens decît duratele. De la moartea prietenului său trecuseră cîteva zeci de ore și fiecare nou minut care se scurgea amenința să fie mai puțin suportabil decît cel dinainte.

Deschise receptorul. Mort. Plimbă indicatorul pe întreaga scală a frecvențelor. Paraziți și în rest nimic. „Oare și Evolventa... ? Măcar să iau legătura cu vernalianul".

Din gîtlej îi ieși un sunet slab iar șira spinării i se încovoie sub greutatea umerilor. Tastă pe clapele transmițătorului : „Am nimerit pe uscat. Nu există siguranță deplină. Emiteți. Terestrul".

Învăluită în norul de praf, ca un miriapod înotînd în lumina galbenă, amfibia depăși culmea versantului.

Își deschise combinezonul și scoase de deasupra șoldului un pachet pe care încercă să-l desfacă cu stiletul. Pesmetul ieși la iveală. Gura i se umplu de salivă. Pesmetul era uscat. Mușcă. Dus pe gînduri, mestecă pesmetul dens.

Brusc, spațiul vizual i se întunecă. Își încordă privirea, încercînd să deceleze o geană de lumină. Întunericul stăruia. Își plimbă degetele peste suprafața pupitrului, ca un orb. Ciudat : nu simțea nimic.

„*TRANSSENZORIALUL*", fu primul lui gînd, care veni o dată cu spaima. Pe neașteptate, ca și

cum cineva l-ar fi împroşcat cu fire pătrunzătoare de nisip, simţi în piele înţepături îngrozitoare...

Amfibia stopă. Se defectase sau cineva o oprise. Înţepăturile se calmară. Un gînd confuz legă între ele firele de praf sau nisip, faţa exterioară a amfibiei, pielea sa de Antim întors înspre perete, sprijinit de el. Palmele îi lunecară în jos iar frisonul atingerii trecu prin toţi porii trupului. Înţelese *TRANSSENZORIALUL* îi zidise simţul tactil în învelişul amfibiei. Piciorul îi lunecă şi el urlă de durere : ceva ascuţit i se înfipsese în carne.

O pată de lumină ţipă răguşit, ţipătul dens făcu să reverbereze pereţii, se auzi o bufnitură puternică şi ceva diform, sclipind în evantai, zbură în afară — unul dintre chepenguri se deschisese pentru evacuare ca la comandă.

Imediat, nava ţîşni înainte. În clipa următoare, terestrul sesiză că toate simţurile îi erau intacte ; îi revenise vederea, în primul rînd. Plimbă reticulul asupra petei albicioase de pe ecran şi declanşă : o ciupercă neagră de toată frumuseţea se lăbărţă în suflul exploziei, împroşcînd o suprafaţă întinsă. Bomba psi lovise în plin. *XILEXUL TRANSSENZORIAL* fusese redus la tăcere. Măcar pentru o vreme : două-trei veacuri — pînă cînd se va regenera. Iar atunci nu va mai fi el, ci altul.

Răsuflă uşurat şi se aşeză din nou în scaunul anatomic de la pupitrul de comandă. „Cine oare m-a ajutat ? Sau ce fenomen ?“ se întrebă, luîndu-şi fruntea în palme. „Nu poate fi întîmplarea“. Învinsese ca prin minune, totuşi.

Aceeaşi senzaţie copleşitoare de sete. Hotărît, întinse mîna, pe dedesubtul pupitrului, spre tubul

acvatic. Iarăși se răsturnase ceva. Deși n-ar fi trebuit să se răstoarne nimic : toate componentele incintei fac corp comun cu nava.

Ținea acum în mînă cîteva țevi subțiri, ca de orgă, lipite între ele — un sistem ciudat de piese cilindrice. O piesă desprinsă de undeva, dar de unde ? Se aplecă sub pupitru și începu să caute sistematic. Cînd atinse translatorul intergalactic, își simți degetele tremurînd. Își impuse să fie calm, cît mai calm cu putință, dar tremurul nervos se transmise și asupra brațelor. Rămase nemișcat, ca să-și revină din surescitare. „Oare fără mașinăria asta eu l-aș putea înțelege pe Biondo, l-aș putea auzi ? Dar el m-ar «zări» fără translator ? Sau m-ar sesiza doar ca o formă de mișcare ?"

Translatorul părea să fie, într-adevăr, defect. Fără întîrziere, se apucă de lucru ; mai reparase așa ceva, însă translatorul acela avea doar cîteva canale de comunicație. La capătul unei ore de încordare, deși lac de sudoare, nu reușise să facă nimic : se afla exact în punctul din care pornise. Atunci se simți copleșit de superioritatea tehnică, nu numai biologică, a acestor ființe ale INTERMUNDIULUI, al căror principiu de bază era conversia energetică ; și naiba mai știe cîte tipuri de energie cunoșteau (1227 de tipuri, după ultimul recensămînt. *TRADUCĂTORUL).* Se afla în fața unei civilizații bioenergetice, dezvoltată pe aștri diverși. Oare cîte limbi ale Universului cunosc ? Le pot face inteligibile, într-un anumit grad, nu numai lumii lor, ci și altor civilizații ? INTERMUNDIUL XILEXIAN — abia acum noțiunea se dezvăluia în adevărata amploare.

Antim privi încă o dată neajutorat la „orga" care întinsese punți de comunicare între lumi. Încercă să-și depășească toate prejudecățile de vechi depanator, gîndind totul de la bun început, ca un copil.

Iar cînd auzi binecunoscutul „salut, bătrîne", o sfîrșeală inexplicabilă îl cuprinse și își lăsă capul greu pe pupitru, nu înainte de a-l simți pe vechiul prieten cum dansează în spațiul închis, înnebunit de bucurie.

20. În sfîrșit, xilexizați

— Urlam la tine ca un bezmetic, bătrîne, iar tu nu sesizai nimic. Cred că te-am și lovit de cîteva ori. Am crezut că *IRAȚIONALUL* ți-a înnodat mințile — așa spuneți voi, nu ?

— Dar voi cum spuneți ?

— Noi nu avem un loc anume pentru gînduri. Gîndim cu tot trupul.

— Mă simțeai fără translator ?

— Mult mai vag decît acum. Dar simțurile tale ne-au salvat.

— Vorbești de *TRANSSENZORIAL ?*

— Închipuie-ți ce idee genială a avut, prostănacul să-ți ia vederea, cu toate canalele aferente, și să și-o pună el, undeva, pe la spate ; altfel n-ar fi urlat așa cînd l-am plesnit peste ochi și l-am împins afară din amfibie.

— În privința pipăitului, a avut o idee mai bună — mi-a implantat receptorii senzoriali în blindajul tanchetei ; orice fir de nisip era ca un bici de foc...

— Am observat. Atunci am oprit. După asta, am pornit în viteză iar tu ai făcut restul.

— Cît ai lipsit, mi-am dat seama cît de puține știu despre tine, Biondo. Despre lumea ta. Povestește-mi...

— În sfîrșit, te-ai hotărît să vii la noi ? Știi cît de frumoase sînt cîmpurile de radiații ?

— Să scăpăm de ăștia și vedem noi pe care dintre fețe o să cadă emblema.

Solenautul se posomorî, retrăgîndu-se — strategic — într-un colț unde nu-l putea deranja nimeni.

Ecranul le arăta un teritoriu pietros, pustiu. Zărire, înnegrită de depărtare, turela imobilă a unei tanchete.

— Componenta 82 ?

— Așa s-ar părea. Vernalianul îi spunea Evolventa. E periculos să ne apropiem.

— Moartea, șopti terestrul.

— Ce înseamnă *moarte ?* Un fel de dispariție ?

Antim nu răspunse. Se cufundară amîndoi în tăcere, încordați asupra comenzilor.

Focul izbucni din spate. Măriră viteza. Fuseseră identificați și luați în obiectiv. Focul de asalt îi mîna din urmă. Dacă foloseau rezoluția maximă, prindeau în periscop drapelul xilexian, ca un imens fluture de noapte, proiectat, pe cerul roz-pal. Un cîmp de grohotiș se întindea în față. Proiectilele sfîșiau solul în figuri stranii.

Pentru prima oară, terestrul se simți obosit și murdar. Simțul primejdiei, care îl salvase în atîtea situații dificile, nu mai acționa. Copleșit de gînduri fără sens, fu gata să ațipească în scaunul de la pupitru. Totuși, avea senzația că putea rezista o veșnicie, ajutat de Biondo. Acceleră : trei semnale roșii se aprinseră cu un sunet strident ; deci insta-

lația era pe ducă. În mod cu totul inexplicabil. Iar inexplicabilul era legat, fără îndoială, de prezența xilecșilor.

— Nu pot înțelege de unde am fost loviți, Biondo...

Amfibia înainta orbește, ocolind suprafața de impact a proiectilelor.

Zăriră spinarea piezișă a Evolventei, pe marginea unui crater săpat de explozie. Biondo cercetă ecranul aparatului detector, al cărui cursor alergă pe întreg cîmpul de emisie-recepție fără a întîlni nimic. Evolventa, văzută prin periscop, arăta ca un animal eșuat pe un țărm pustiu. Sfîrtecată de explozii, devenise un obiect tentacular. În ciuda blindajului-de-forță al amfibiei, terestrul și solenautul simțiră nesiguranța pătrunzîndu-i cu efluviile ei. Detectorul își declanșă brusc emisia, moment în care Antim strigă :

— Sărim !

Norul de impact al unei explozii înflori pe blindajul amfibiei. Terestrul deschise capacul, se aruncă afară și, în timp ce era proiectat de duzele energetice cît mai departe de locul exploziei (amfibia explodase în clipa următoare), simți prin fumul înecăcios, învăluindu-l ca un cordon, trupul radiant al lui Biondo.

*

Momentele imediat următoare ale confruntării dovedesc măiestria profesională a *DRAGONULUI*. Prinși în cîmp deschis, fugarii arată asemenea unor păpuși care se rostogolesc prin aer. Nimic în ținuta

lor care să impună respect, nimic măreț, nimic impresionant. Imediat sînt făcuți prizonieri, adică apți să suporte prepararea sub forma unor sandvișuri de prizonierat. La expirarea timpului de așteptare, *DRAGONUL* hotărăște să pună în aplicare preparatele de urgență, datorită pericolului pe care îl reprezintă cei doi fugari pentru moralul soldaților din plutonul său.

Cei doi prizonieri suportă acceptabil prima pedeapsă corecțională, apoi, înainte de trecerea la cel de-al doilea preparat, *DRAGONUL* își permite o divagație, pentru readucerea optimismului în sînul taberei xilexiene : îi lasă pe cei doi fugari la dispoziția *XILEXULUI CAUZAL*, acțiune pe seama căreia *SPAȚIALUL* și *IRAȚIONALUL* își petrec o frumoasă oră din timpul lor liber, îmbinînd astfel, într-o plăcută simbioză, munca și odihna activă.

În cel de-al doilea preparat, aspectul fugarilor era foarte apetisant — în special al terestrului care purta atîrnate la centură niște bile datorită cărora semăna cu un strugure. *SPAȚIALUL* afirmă în bătaie de joc că bilele sînt niște bombe — ceea ce stîrnește hazul general.

De remarcat faptul că prizonierii s-au bucurat tot timpul prezenței lor în tabăra noastră de un tratament adecvat, în conformitate cu Înțelegerea Universală cu privire la regimul prizonierilor de război. Au fost alese numai preparate de regim. Au avut adăpost și hrană corespunzătoare ; cu regularitate, au beneficiat și de supersurogate.

Urmează cel de-al treilea preparat obligatoriu. La sfîrșitul îndeplinirii acestuia, *XILEXUL CAUZAL* dispare într-un mod foarte surprinzător. Cir-

cumstanțele dispariției îl depășesc pe *DRAGON*, deoarece totul s-a petrecut pe ascuns. Raportez. *CAUZALUL* a fost dezagregat de o explozie sub forma unei ciuperci negre, însă n-am sesizat cum anume a fost ea declanșată și nu-mi pot permite relatări imprecise. Vinovăția planează tot asupra celor doi fugari, pe care i-am auzit comentînd nefastul eveniment

„Antim, dar ce conțin bombele astea psi, dacă reușesc să facă fleașcă niște ființe ce par indestructibile ?"

„O armătură de explozivi foarte puternici, avînd la bază un extract de ură. Ura mai multor civilizații nexilexizate".

In sfîrșit, în pregătirea celui de-al șaptesprezecelea preparat (cele dinainte au fost suportate neașteptat de bine de către prizonieri, motiv pentru care Neobosita Evadare mai este uneori numită și Exasperanta Evadare), rolul principal îi revine *TEMPORALULUI : DRAGONUL* îi trimite pe cei doi să călătorească în timp, pînă cînd nimerește cîteva dintre variantele fericite : terestrul moare de zece ori succesiv, după ce își vede murind în chinuri toate rudele de gradul întîi și doi.

În urma acestui tratament educativ, datorită epuizării potențialului lor biologic, fugarii reușesc să moară cu succes, dar numai din greșeală, pentru că respectivul potențial era apreciat la valori mult mai mari.

21. Orizontul de aşteptare

A doua zi s-a anunţat din timp controlul inopinat al *SUPERDRAGONULUI*. Ca urmare, *XILECŞII* care lipseau din pluton au fost revitalizaţi prin intermediul unor reuşite manechine.

— Într-adevăr, un pluton de elită, aprecie *SUPERDRAGONUL*, strălucind într-o lumină galben-verde, cea mai adecvată calificativelor de excepţie. N-aş fi crezut că o asemenea planetă marginală cum e Alea — unde n-am ajuns decît printr-o întîmplare fericită — poate oferi un cadru atît de generos. Dar cred că se putea şi mai bine, bunăoară...

Referirile sale atinseră planeta, constelaţia, vînturile meteorice, temperatura ambientului. Apoi *SUPERDRAGONUL* se interesă de soarta celor doi urmăriţi :

— *OBSERVATORUL* meu *SPECIAL*, un *OBSERVATOR* de elită (cu modestie vă reamintesc că despre mine e vorba — nota *TRADUCĂTORULUI*), mi-a comunicat că terestrul şi solenautul sînt fiinţe de o periculozitate extremă pentru cauza INTERMUNDIULUI.

— I-am capturat și supus tratamentului special, raportă operativ *SUBORDONATUL.*

— L-am delegat pe justițiarul *I EX SEDLEX* cu pregătirea unui preparat exemplar în cinstea acestor doi scelerați. Trebuie să le acordăm toată atenția necesară, rosti *SUPERDRAGONUL.*

— D-da, se bîlbîi Dragonul, întrezărind următoarea întrebare.

— Preparatului adus de *LEX SEDLEX* i se va face publicitatea necesară și apoi îi veți pedepsi pe fugari, ca să-i putem oferi și altora drept exemplu negativ.

DRAGONUL răsuflă ușurat: scăpase de întrebarea fatală. Dar ce s-a putut întîmpla cu *LEX SEDLEX*, renumitul justițiar, autorul dosarului A&B, de nu primise nici o veste de la el? *DRAGONUL* intră în derută la gîndul că fugarii nu se mai încadrau la ora aceea în recomandarea *SUPERDRAGONULUI.* Calmul îi reveni însă imediat. În timp ce controlul inspectă adăposturile, arsenalul și depozitul de muniții, plutonul de creatori de context fu retras din cadrul natural și îndeplini recomandarea menținerii în viață a celor doi fugari. Xilexul temporal din acest pluton a avut o misiune foarte grea, trebuind să corecteze o mulțime de variante ale colegului său din plutonul *DRAGONULUI* care îi adusese pe fugari în starea aceea vrednică de plîns. În timpul acestor prodigioase operațiuni, în care primul *TEMPORAL* a eșuat, apoi și al doilea, am avut surpriza să constat că noul *TEMPORAL* de rezervă nu era altul decît vechea noastră cunoștință *BELLATRIX*, reconditionată pe postul de crea-

tor de context. Într-un moment de neatenție, *BELLATRIX* înșfăcă supersurogatul gazos al lui Biondo.

SUPERDRAGONUL nu mai inspectă însă starea celor doi fugari, cu care prilej *DRAGONUL* se gîndi să-i readucă la vechea condiție — pentru mai multă siguranță. Pe moment, *XILECȘII TEMPORALI* se dovediră epuizați pentru o asemenea laborioasă acțiune.

SUPERDRAGONUL aduse în careu felicitări întregului pluton.

— Vă felicit, e bine — le spuse el — dar să știți că întotdeauna există un loc pentru mai bine.

Urmă apoi o plimbare în frumosul cadru natural al planetei.

— Nu vor să-mi dea de lucru și pace — le mărturisi *BELLATRIX*, sorbînd cu poftă din supersurogat. Ei spun că n-am experiență, însă e un cerc vicios: dacă n-ai experiență, ești un începător; dacă o ai, ești un prea mare rutinat. Stau toată ziua în trena de variante nematerializate ale unui bătrîn *XILEX TEMPORAL* și aștept să-mi treacă timpul. Mai sînt cîteva milioane de indivizi în situația asta — nu contează într-o coamă temporală bogată — însă cu așa ceva eu nu mă pot împăca. Am încercat un singur salt, odată, dar de atunci stau pe dinafară. (Am avut noroc cu voi, că m-au pus la treabă). Și ce mare boacănă am făcut atunci: că în loc să sar în trecut am nimerit dincolo de Big Bang, în Universul Necunoscut?

— A, se poate oricui întîmpla, îl liniști terestrul, apoi glasul îi deveni febril: ai fi în stare să faci cu noi un salt spre Pămînt sau spre Solena?

— Nu mai e de noi aici, ne-au muncit ca pe toți dracii, completă Biondo. *(Draci* = o specie gînditoare necunoscută — nota *TRADUCĂTORULUI).*

— Dacă mi-ați da toate supersurogatele pe care le-ați primit — chiar și în variantele nematerializate, unde mă descurc singur —, aș putea încerca, răspunse *TEMPORALUL,* după ce puse în cumpănă situația, emițînd o sclipire ciudată.

— Pe toate, *BELLATRIX!* Le-ai merita din plin! izbucni terestrul.

— Ura, Solena!

— Și cu Pămîntul cum rămîne? Nu te credeam atît de egoist, Biondo.

— Nu vă mai certați, interveni împăciuitor noua lor cunoștință. Vă duc pe fiecare unde vreți. Dar sînt două inconveniente. Primul : trebuie îmbrobodit *SPAȚIALUL,* că fără el nu facem nimic; eu vă pot parașuta, cel mult, în epoca voastră, dar numai împreună cu el pot explora rețeaua de noduri spațio-temporale. Al doilea : dacă saltul nu reușește, rămîneți în spații paralele — nu mai avem variante de rezervă. Riscați?

— Nu avem de ales, susură Biondo.

— Dar, să știi : spre deosebire de colegii tăi, noi avem încredere deplină în tine, ținu să remarce terestrul. Cine știe dacă saltul ăla al tău nereușit n-a fost din cauza vreunui quasar sau vreunei suprafețe de distorsiune a timpului!

— Nu-i așa? tresări *BELLATRIX,* încrezător. Ei n-au vrut să creadă. De-abia au așteptat ca să greșesc eu și să-mi ia locul în rețeaua temporală, arivistii!

Terestrul și solenautul se priviră intens, simțind adierea libertății.

— Atunci, la treabă, spuse *BELLATRIX*, dovedindu-se un spirit cît se poate de întreprinzător. Mai aveți de luat ceva cu voi ?

Cei doi schițară cîte un gest instinctiv de refuz : terestrul ridică din umeri, solenautul își scutură pletele radiante.

— Atunci, așteptați-mă, chem imediat *SPAȚIALUL*. Aveți noroc, inspecția nu s-a sfîrșit încă.

— Ești un suflet mare, *BELLATRIX*, îl gratulă terestrul, revenindu-și cu greu din uimire. Pentru ce faci asta ?

— Ce te-a găsit ? Îmi dați supersurogatele, îmi acordați încredere, îmi sînteți simpatici... Mai vreți ceva ?

— Și... *DRAGONUL* n-o să observe ?

— *TEMPORALII* de elită îi fac atîtea probleme, încît n-or să bată la ochi două inteligențe de gradul doi. Și vă mai spun ceva : eu vă duc în scop educativ acolo. Cred că tot aici o să vă întoarceți.

— Ce spui ? ! izbucniră cei doi, într-un glas.

— Am impresia că o să vă reîntoarceți, repetă *BELLATRIX*, calm. Merg după *SPAȚIAL*.

O tăcere grea se lăsă între cei doi prieteni.

— Adio, Antim.

— Adio, Biondo. Terestrul ezită nu mai știa ce să spună. De ce oare toate marile despărțiri decad în banalitate ?

— Țin mult la tine, să știi, îl salvă celălalt.

— Da, știam. Nici eu n-am să te uit. Dar oare mai contează ? Lumile noastre...

— Două fire de nisip în spațiu, șopti solenautul.

— Singuri n-am fi reușit să evadăm niciodată. Puteam fi ajunși oricînd.

— Nu, replică *SPAȚIALUL*, care își făcuse deja apariția. Depinde acum de linia de univers ; dacă vă înscriați pe o linie inaccesibilă din punctul din care am pornit noi, nimeni nu vă putea ajunge. În sfîrșit, sînteți norocoși Pămîntul și Solena ne sînt accesibile din acest punct de univers. Urcați.

Cortinele spațiale îi învăluiră. Apoi întunericul fîlfîi cu aripile-i enorme.

Biondo căzu spre lumina tulbure a Solenei.

Terestrul se trezi într-un evantai de raze. Își duse mîinile la ochi.

— Sîntem aproape de țintă, se auzi glasul lui *BELLATRIX* reverberînd prin spațiu-timp.

22. Acei minunaţi xilecşi amorfi

Ţi-ai găsit ca *BELLATRIX* să izbutească dintr-un singur salt ! N-a fost în stare decît să-l depună pe terestru pe planeta lui, într-un anumit moment istoric. Dar el, *BELLATRIX,* a scăpat din nou frînele spre Big Bang. Ca Protector al Pionierilor Timpului, l-am urmat. Ne-am apropiat de zorii vieţii inteligente pe o planetă oarecare. *TEMPORALUL* se prăbuşi gîfîind pe suprafaţa unui ocean. De ciudă, am vrut să-l trag în adînc — norocul lui că plutea.

Astrul se ridică din Oceanul Planetar.

Materia fluidă încearcă să distrugă curbura spaţio-temporală care o apasă. O clipă ai impresia că se va revărsa în vid. Însă linia orizontului închide peisajul, delimitează o emisferă albastră, oglindită strîmb în ocean, *peisajul e cuprins de încordare* şi, în ciuda pustietăţii care domneşte peste tot, bănuieşti că se întîmplă ceva important, că golul de evenimente este doar aparent.

Dacă, la fel ca *BELLATRIX,* nu bănuieşti nimic, poţi adormi fără grijă şi peste încă un miliard de ani...

— Iată, *BELLATRIX,* aici se zămisleşte viaţa inteligentă, în faţa căreia doar o fiinţă neinteligentă n-ar fi cuprinsă de emoţie.

Iată-i și pe ei, pe umani. Au venit din viitorul îndepărtat al planetei, sînt călători în timp. Modulul lor plutește nu departe, pe ocean. Au ieșit pe punte în costumul spațial — cosmonauți pe planeta pe care o cred *a lor.*

TEMPORALUL își pleacă sfios capul, coada sau instrumentul cu care gîndește (nu știu precis), copleșit de importanța momentului. Ne aflăm într-un templu al naturii. Coloanele lui sînt turbioanele calde care leagă oceanul de cer iar treptele de lut primordial, mînjit cu apă, se află dedesubt. Iată sărmana viață rațională care trebuie să se tîrască milioane și milioane de ani, sufocată de praf și vapori de amoniac, devorată de monștri cum ar fi cianoguanidina sau fosfodispectrostrofaza (ale căror formule cumplite, date *in extenso*, ar întuneca spațiul transmisiei mele), pîndită de ochii amenințători ai emisiilor în infraroșul sau ultraviolet, încercînd să se tîrască, dar năruindu-se în ocean și umplîndu-l cu forme de viață oarbe și gălăgioase care depășesc prin agregare cătușele microscopice, crescînd ca o turtă uitată pe vatră, tîrîndu-se mai departe cu protuberanțele, cu pseudopodele, cu cilii, vrînd să se odihnească și lăsîndu-se fără vlagă în voia valului, dar trezită brusc de cutremure și vulcani submarini, sfîșiată între apă, uscatul ridicat din adînc și atmosfera în care încearcă să evadeze, sărmana viață tîrîndu-se pe stînci cu pedunculii, înghesuindu-se în formațiuni coloniale, observînd că putea pluti sau, dacă nu, se putea lăsa la fund, sedimentîndu-se, încetînd să se tîrască, plescăind prin apă cu tentaculele, cu labele, vîslind prin aer cu aripile, ajungînd la țărm și tîrîndu-se acum pe

nisip, și toate astea numai pentru un strigăt pe care monstrul biped, triped sau patruped îl scoate din rărunchi „glmhrrrrg !“ — un strigăt care în orice limbă înseamnă „eu“.

Mă întreb dacă ei, cei care privesc acum oceanul, știu asta. „Cine merge dimineața în patru picioare, la amiază în două și seara în trei ?“ întreabă, din înălțimile sale, făptura cosmică pe care ei o numesc Sfinx. Și monstrul răspunde : „glmhrrrrg !“ E viața evoluată așa cum o văd, cum *o cred* ei. Dar șansa lor este că Universul nu-i decît lumină, întuneric și „glmhrrrrg !“ — adică eu.

Pot ei bănui toate astea privind peisajul din trecutul planetei ? Desigur. În ocean, în aer, simt mișcare. Atmosfera îi sufocă și slaba ei concentrație în oxigen nu e singura explicație, mai ales dacă se întîmplă să respire azot. Dar nu vor înțelege totul călătorind în timp și răscolind trecutul. Și-au dat seama totuși. că fără el nu vor înțelege prezentul dominat de Neobosita Evadare și, cu atît mai puțin, viitorul. Vor evada în zadar, fără nici o șansă, așa cum au făcut Antim și Biondo.

Pustietatea oceanului primordial e doar un truc. Peisajul — mult mai bogat — colcăie de *XILECȘI AMORFI*. Nu pot fi văzuți, auziți, simțiți, tocmai pentru că n-au formă. Umanii. sînt surzi la strigătele lor, care, de fapt, nu sînt strigăte, ci doar larve silabice. Umanii sînt nervoși, sesizînd prezența lor cu un simț în formare și re-formare — cu care însă nu-i vor sesiza decît atunci cînd respectivul simț va lua naștere și formă, pierzîndu-și deci proprietățile amorfe. *XILECȘII AMORFI* sînt neantul, afirma un hiperînțelept, împuindu-ne materia ce-

nușie cu o teorie despre neant ca formă a formelor sau diformităților. Nu vă speriați *AMORFII* sînt simpatici și modești. Singura lor ambiție este să folosească mediul înconjurător pentru camuflare. Sînt incolori, inodori... (puteți completa formularul cu șirul de atribute din dicționar), se insinuează peste tot, în orice fantă intraatomică.

Mari sacrificii au făcut *AMORFII* pentru viitorul planetei! Chiar dacă sacrificiile lor sînt amorfe, adică nu pot fi definite, se știe (ce-i drept, cu o precizie plină de diformități) că ei au fost aici încă de la începuturile acestui astru răcit, că au înfruntat furtunile solare, ploile meteorice, căldurile de iad ale nucleului plasmatic. Cinste lor, chiar dacă nu știu ce e cinstea, fiind amorfi!

Din păcate, omenirea, care ar trebui să le fie recunoscătoare, a înălțat statui unui cal, unui cîine, unei broaște, unei furnici, dar niciodată vreunui *XILEX AMORF*. Și era atît de simplu de făcut o astfel de statuie la un colț de stradă obscur! Trebuia să te îngrijești doar de fundamentul de marmură ridicat în cinstea distinsului coleg. Dacă ar fi fost și statuia, ai fi putut-o vedea, pipăi, mirosi, deci ea ar fi avut o formă și n-ar mai fi fost a unui *AMORF*.

Din fericire, un *XILEX AMORF* a fost imortalizat pe o pînză, dar genialul tablou, capodoperă a artelor fără formă și fond, zace în depozitul unui muzeu.

În aprilie 1998, pictorul Raab Khandra Neantforma dispăru în împrejurări enigmatice. Fu căutat în Tahiti și Antarctica — la o expoziție printre ghețurile polare. Poliția descinse în atelierul său și

cercetă minuțios draperiile, pereții, șterse cîteva picturi, o dată cu praful de pe ele. Nici un indiciu : tablourile puteau reprezenta orice. Unicul martor ocular, menajera casei, declară că ultima oară îl văzuse pe celebrul pictor în fața șevaletului.

Să privim mai atent tabloul rămas pe trepied. Este un autoportret. R. K. Neantforma trece în eternitate pictînd un *XILEX AMORF*. Pe pînză e pictorul care stă (oare *stă?)* pe ceea ce pare a fi o stîncă și pictează. În juru-i, aproape toate tuburile de vopsea sînt goale, în timp ce el își plimbă pensula peste pînza din fața lui, care... Ei bine, pînza este goală. Începeți însă să distingeți pe ea *ceva*. Deși fiecare din voi va vedea altceva. Suit pe stîncă, un artist pictează insesizabilul, în timp ce în planul secund se zăresc doar faleza / țărmul / casa / nisipul / deșertul / marea / planeta... Eu asta văd.

Abia acum bănuiți încleștarea de forțe Neantforma putea observa orice lucru care nu putea fi sesizat, dar nu îndeajuns de mult ca, prin sesizare, să distrugă insesizabilul, în timp ce *AMORFUL* rămăsese în colțul lui, intrigat, în primejdie să devină un simplu sentiment de uimire în bogata paletă de stări ale artistului. Pictorul schițase cîteva trăsături indistincte ale *AMORFULUI*, îi scăpa ceva important, încerca să contureze mai bine acest ceva, mîna i se afunda în tablou, dar Neantforma, omul-radiogramă, avea o capacitate de insinuare mai mare decît radiația neutronică, deși *AMORFUL* încerca din răsputeri să-i scape. Pictorul lucra frenetic, îngroșa tușele de culoare, roșul țîșnea pe pînză, albastrul o sufoca, albul pecetluia totul cu un înțeles obscur, *ceva*-ul acela semănase pe rînd cu o amoebă,

cu un rinocer, cu un oraș, cu o speranță, pictorul nu observa cum se cufundă tot mai mult în sfera de influență a amorfului care, la rîndul său, scotea scîncete incoerente, nemaiputînd să fugă, prins în capcana bidimensională la care Neantforma meșterea de zor. În scurt timp tabloul — în care fraternizau un om și un *XILEX AMORF* — fu gata.

Păcat numai că R. K. Neantforma, neglijent ca de obicei, uitase să scrie titlul : *Autoportret cu XILEX AMORF*. Așa încît poliția întoarse tabloul pe o parte și pe alta și nu descoperi nimic. Doar menajera, care dormise într-o noapte în atelierul transformat între timp în muzeu, afirmă că auzise în somn scîncete ciudate. Colegul meu amorf își amintea de zilele lui bune, cînd zburda în voie.

Mii de vizitatori se perindară prin fața pînzei și o priviră indiferenți, amorfi — fără să știe că reprezintă o capodoperă. Apoi școala *fără-formelor-fără-fond* se stinse, pînza de pe trepied fu dusă în depozit și înlocuită cu alta, mai spectaculoasă, pentru noi generații de vizitatori.

Astrul iese din ocean, ridicîndu-se pe boltă. Ei și-au scos căștile, trag adînc în piept aerul din zorii civilizației, cu vagi urme de oxigen, și se simt bine. Ce le pasă ?

Cadrul ne-a izbutit perfect. Noi nu stăm să admirăm răsărituri pe mare. Pe toate acestea trebuia să le facă, totuși cineva, nu ? Nimic nu există fără muncă. Planeta se putea face și în pauze, în schimb astrul strălucitor e mai laborios. Chiar dacă contribuția noastră nu e decît un modest ajutor acordat naturii înconjurătoare în care noi sîntem esteticul, subtilul, eleganța.

— Iată-i: AMORFII bîjbîie în oceanul energetic, în ghemul cosmic al tendințelor primare, răscolesc materia oarbă, scoțînd la suprafață, din ruinele Universului Necunoscut, bucăți mai șlefuite, fragmente ce amintesc de pattern-uri larvare, cu iz de raționalitate. Lucrează ca în transă — nici ei nu-și dau seama de ceea ce înfăptuiesc. Și nu-s numai A-MORFII, dar povestirile legate de B-MORFI, C-MORFI, pînă la OMEGA-MORFI depășesc nivelul standard de înțelegere, de aceea vă cruț. În dimensiunea voastră există un singur MORF pe care îl sesizați în mod acceptabil: acesta e MORFEU, dar e păcat că tocmai atunci dormiți.

Apoi, pe un petic de materie structurată, se adună mai mulți specialiști: sînt XILECȘII MONOMORFI. Închipuiți-vă un colocviu interdisciplinar la care, în jurul meselor mai mult sau mai puțin rotunde, se îngrămădesc toți specialiștii de mare clasă, greutatea materiei cenușii pe unitatea de volum atingînd valori inimaginabile. Fiecare își vede de treabă, dar e un fel de a zice, căci toți colaborează strîns, cei mai mulți fiind chiar interconectați.

XILEXUL INFORMAȚIONAL își instalează obiectivele fotonice sau tahionice, calculează distanțe focale, stabilește centre și periferii, baleindu-le cu informația corespunzătoare. Tendințe, metafore, forme proteice, tot ce e simbol în stare latentă. învață să subziste, să-și depășească substratul, să se ridice, să meargă pe propriile picioare. Zona absoarbe informație, ca un sac gol care prinde totuși formă, tendințele sînt focalizate, re-focalizate, sînt foarte greu de ținut în frîu — viermii metaforelor trec prin stadiul de nimfă, însă apoi prind aripi și vor

să zboare. Dar TEMPORALUL, cu miliardele-i de variante nematerializate, are un sistem foarte complicat de plase de prins fluturi — în care, să recunoaștem, se mai zbate uneori și domnia-sa, pînă la sufocare. Îl ajută însă SPAȚIALUL, la atingerea căruia fluturii variantelor temporale vibrează, vor să scape, dar dau de un zid pe care nu reușesc decît să-l îndoaie puțin — astfel spațiul și timpul prind o curbură comună, iar transpațiile care îi scurtcircuitează vor cimenta prietenia lor nezdruncinată XILEXUL CAUZAL este Sisiful care trebuie să împingă tot timpul bolovanul efectelor pe un munte de cauze. Este conștient de sacrificiul său dacă bolovanul s-ar rostogoli la vale... În schimb, XILEXUL PROBABILIST, care își rîde de el, este un neserios: apare și el din cînd în cînd și etichetează evenimentele cu tot felul de probabilități de îndeplinire. Zornăie uneori obosit, ca și cum ar face cine știe ce mare ispravă. DESTINUL și CATASTROFICUL formează PERECHEA-SURPRIZĂ. Sînt doi frați gemeni care se ceartă mereu și din cearta lor apar rezolvările fulgerătoare. I-am observat atent: monștrii ăștia nesățioși devorează totul în jurul lor, pînă se sparg ca baloanele de săpun, dar își pun mereu deoparte hălci' tot mai mari de realitate. Mult mai modest și mai de apreciat este ABSURDUL, deși este doar un XILEX de a doua mînă. E firav și subiectiv, dar are simțul propriilor limite și de aceea rațiunea îl tolerează, chiar dacă uneori el mai face și cîte o boacănă, deschizînd din greșeală o cutie neagră pe care voi o numiți a Pandorei și scăpînd în mediu tenebrele ei.

Se văd deja primele rezultate ale muncii: mlaștina de materie lincedă este asanată. Pe locul ei apar cîmpiile de simboluri, monoliții piramidali de concepte care se osifică pe substratul material; valorile perene se decantează, se fosilizează prin străduaniile unite ale naturii dornice de structurare și ale XILECȘILOR sus-menționați. Cei care stau în crisalide și hibernează îmi vor ierta omisiunile, mai ales că spațiu-timpul limitat al emisiei nu-mi permite să-i specific pe toți. Ei așteaptă semnalul regenerator al naturii, se vor trezi la viață și vor înmuguri în primăvara lor cosmică, apoi se vor repezi spre obiectivele rațiunii ca gîzele atrase de lumină. Dar mai există și ceilalți, care așteaptă, pîndesc, lunecă prin tenebre — și pe care umanii nu-i știu, nu au voie să-i știe. Ei nu vor observa decît un bulgăre de plasmă format la miliardele de grade ale muncii creatoare.

Totul începuse bine, chiar foarte bine, cînd, deodată, explozia celulele cenușii se năpustesc în spațiu. Munca noastră se diferențiază astfel pe zone: nori de materie rarefiată, protostele, vacuum-*uri, nebuloase galactice. Aici se agregă norii interstelari, dincolo un astru îmbătrînit se prăbușește, trăgînd după sine și spațiul înconjurător. Aici, dintr-un nucleu plasmatic debusolat de rotire se desprind inele concentrice care expandează, se rup, se răcesc, se contractă, rostogolindu-se, mai întîi aiurea, mai apoi, din ce în ce mai disciplinat, în jurul masei centrale. Dincolo, două nuclee se ciocnesc și din coliziunea violentă se desprind fragmente, cele mari le atrag pe cele mici, după care fragmentele, ajunse la maturitate, se unesc animate de același*

sentiment tulburător al apartenenței la focarul energetic dătător de forță — acea sete egocentrică a materiei de ea însăși. Rămîn doar cîteva puternice noduri spațio-temporale, pe care era păcat să le răpim autorilor de C.N.I.-uri (Cazuri Neelucidate Încă).

Bulgărele de foc se rostogolește pe orbită din ce în ce mai disciplinat, e deja răcit, s-a stabilizat pe traiectoria elipsoidală, o tunică gazoasă, sublimată din materia lui, îl înconjoară, protejîndu-l ; în orgoliu-i nemăsurat, s-a crezut stea, dar mai apoi, cu modestie, și-a luat locul pe orbita lui planetară, a clocotit de indignare un miliard de ani, vărsîndu-și focul asupra spațiului înconjurător, dar s-a liniștit pînă la urmă.

Aflați pe puntea modulului temporal, umanii admiră astrul — modesta noastră contribuție la acest tablou. Au ochi, au urechi, au simțuri ca să distingă răsăritul de o pictură amorfă a lui R. K. Neantforma. Vin dintr-un viitor foarte îndepărtat— nu prea are importanță de unde — oricum, vin ca să-și cunoască trecutul, își pun întrebări la care nu pot răspunde, au trecut de stadiul în care își modelau întrebările după răspunsuri, vor să știe de unde-au pornit.

XILECȘII s-au îngrijit de toate. Chiar de lucruri neesențiale — cum este evoluția umanilor. Nici natura planetei nu trebuie forțată, datorită simbiozei ei cu *XILECȘII AMORFI.* Iată-le planeta rotundă, frumoasă, cu un suflu de vitalitate greu de întîlnit în Univers. Nu le-am creat-o noi, dar am ajutat această materie bîlbîită să se exprime mai clar. I-am înțeles aspirația spre creație și inteligență.

Aşadar, le-am dat umanilor trecut, le-am dat prezent, i-am îmbrăcat în lumea lor, le-am trecut cu vederea greşelile, coşmarurile provocate chiar ambientului lor. Ei, pretinzînd că ajută natura, au supus-o unor interese înguste, ameninţînd-o în scurt timp cu distrugerea. Le-am dat de toate, dar nu le putem da şi raţiunea.

— Te-ai odihnit destul, *BELLATRIX ?*

El îmi confirmă de îndată printr-un joc multivizionar.

— Atunci, direcţia *PREZENTUL* lui Antim. Atenţie, că ne aflăm în preajma unui nexus spaţio-temporal foarte important, care a hotărît soarta planetei : războiul mondial numărul zero.

23. De la biped la om

Cu *BELLATRIX* nu scapi de ceea ce ți-e frică. Am nimerit în plin război. O, timpuri aurorale, care ați înnobilat generații și generații de luptători *XILEXIENI!* Ei au căzut la datorie, acoperindu-se de glorie în lupta cu aceste ființe primitive.

Istoriografia consemnează, de regulă, două războaie mondiale. În realitate, ele au fost trei, iar primul a avut loc în zorii istoriei terestre, cu care prilej INTERMUNDIUL XILEXIAN a cucerit definitiv această planetă.

La 28 iunie 1914 izbucnește primul război mondial. Analizîndu-se dialectica fenomenului, s-a afirmat adesea că un XILEX și-a vîrît aici coada, dar nu-i deloc adevărat: noi n-am dorit acest război care a aruncat omenirea într-un nexus temporal imprevizibil. Singurii profitori au fost DESTINUL și CATASTROFICUL, care au colecționat circa 30 de milioane de morți. De altfel, nesătuii în cauză au și fost pedepsiți exemplar: detașați pe o planetă pustie, singura lor misiune este la ora actuală să catalogheze un fir de praf care cade din cosmos — singurul eveniment notabil, avînd loc la un mileniu galactic o dată.

De-abia au fost cîrpite rănile vechiului război, ceea ce a dat mult de lucru chirurgilor noștri am-

bientali, cînd, la 1 septembrie 1939 se dezlănțuie un altul, care ne-a dat mult de muncit. Au murit prea mulți oameni: circa 60 de milioane, dar, într-un fel, au avut cu toții de suferit — pînă la rudenia de sînge. Spaima de irațional pătrunde în subconștientul social. Teoriile de justificare a războiului sînt tot mai complicate. Savantul căruia i se recunoscuse, cu surîsul pe buze, dreptul de ucenic vrăjitor, dar numai atît, trecînd drept omul care își uită ochelarii pe nas ori își fierbe ceasul în ibricul în care credea că a pus un ou devine un instrument în slujba puterii.

— *Și cîte alte probleme...*

Războiul mondial numărul zero, care a avut loc cu mult înaintea acestora două, este cu atît mai important cu cît a fost nu numai mondial, ci și intergalactic. Omisiunea istoricilor mi se pare cu atît mai regretabilă. Taberele pe care Primul Război Intergalactic le opune una alteia sînt, pe de o parte, bipedul și, pe de alta, elementele, în frunte cu lemnul și piatra.

BELLATRIX s-a dezmeticit, în sfîrșit. Ne aflăm undeva, în negura timpurilor, deși peisajul e foarte însorit. Cadru rural. Se vede un adăpost săpat în pămînt. Pădurea e aproape. În prim-plan, cîteva pietre și cioturi desprinse din copaci. Bipedul lipsește deocamdată din acest cadru. Dar iată-l, se reîntoarce!, se reîntoarce! Atac frontal! Imediat, lemnul și piatra intră în acțiune:

— A trecut nepăsător pe lîngă mine.

— Nici pe mine nu m-a văzut.

— Ce părere ai?

— O să revină. Lasă-l. Războiul e lung. Cîștigă cine rezistă mai mult.

— Ieri credeam c-am obținut prima victorie : s-a împiedicat de mine. Dar nu m-a luat în mînă. A dat cu piciorul.

— Cînd o să aibă nevoie de tine, n-o să te mai neglijeze.

— Da' de unde ! Preferă să urle și să țopăie în jurul unui bulgăre de plasmă. El îi zice foc.

— A, generalul ăla încins ? Ai văzut cum i-a dat viață ?

— I-a dat ? ! A furat-o, ticălosul...

— A luat un pumn de iască, a lovit între ele două amice de-ale tale și-a sărit o scînteie.

— Așa sînt femeile astea : temperamentale.

— Și de acolo, din iască, generalul s-a întins peste suratele mele.

— Se aruncă, mititelul !

— Înfumurat, generalul ăsta. Se laudă că vine din stele.

— Dar ce, eu nu am vechime ? Nu vin și eu din aștri ? Cîți meteoriți nu cad pe Pămînt ?

— Trebuie să ne păstrăm încrederea. Vom învinge totuși în lupta cu ignoranța lui. Ieri a pus mîna pe mine. Prima mea victorie : s-a apărat cu mine împotriva unui monstru. Dar după asta era cît pe ce ca îmbuibatul de general să mă facă scrum.

— Ai dreptate : pe voi nu vă cruță. Dar noi avem datoria să stăm neînfricați în fața lui. Noi nu ne înmulțim prin scrum, ci prin așchiere sau sfărîmare.

— Sîntem și noi materie, la urma urmei, nu-i așa ?

— Şase, uite-l că vine. Ce aere plasmatice îşi dă !

— Sînt în primejdie ! Ajutooor ! Ba nu : uite-l că s-a stins.

— A, dar uite-l pe biped. Vine drept spre noi ! Întinde mîna spre mine !

— Ce-o fi vrînd să facă ? Îl loveşte cu ceva dur ! Îl sparge. Ia în mînă bucata cea mai mare, care e ascuţită la un capăt. La ce-o fi servind ?

— Ura ! Am învins ! strigă *BELLATRIX*, ţopăind. Uraa ! Uraa !

Îl trag serios de pulpana variantei mele, care se lăţeşte în mod grotesc :

— Inconştientule ! Vrei să strici totul ? Nu-ţi dai seama că sîntem călători în timp şi că ne aflăm aici din greşeală ?

Ce-i drept, învinsesem şi în această variantă. Colegul nostru, care servise la confecţionarea primei unelte, n-a mai putut să strige „ura !“ Momentul cînd bipedul n-a mai putut supravieţui fără cuţite, arme, săgeţi de piatră coincide cu victoria noastră. Atunci am cîştigat. Nu peste mult timp, el şi-a împletit definitiv destinul cu uneltele sale de silex (ori xilex). De-atunci am dus-o din victorie în victorie : omul şi-a făcut un ţel din a avea unelte, a le şlefui, a le mînui. A trecut apoi la piatră de construcţie, de smarald, piatră acră etc.

Deodată am văzut negru în faţa ochilor. *BELLATRIX* dispăruse. Cînd am auzit în jurul meu şoapte xilexiene, mi-am dat seama că eram prizonier. Îmi puseseră cătuşele-de-ceaţă.

Cine ar fi crezut că o peregrinare prin istoria terestră, făcută numai din simţul datoriei, mă va

aduce în fața completului de judecată? În stînga mea, *BELLATRIX* s-a pleoștit de tot. Bine cel puțin că se simte cu musca pe căciulă.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI Ce influență a avut infiltrarea celor doi acuzați în trecut? Sînt ei vinovați sau nu? Știm că acuzatul *BELLATRIX* e un începător, ceea ce i-ar acorda circumstanțe atenuante. Dar inconștientul de *INFORMAȚIONAL?* (Din nefericire, acesta sînt eu, total conștient de acuzația de inconștiență. *TRADUCĂTORUL).* Sînt vinovați sau nu acești scelerați care erau să modifice în mod esențial viitorul unui nod spațio-temporal de importanță strategică pentru INTERMUNDIU? *LEX SEDLEX,* ai cuvîntul.

Am tresărit, privind făptura amorfă care se urcase pe podium. Într-adevăr, era *LEX SEDLEX,* cel care pusese la punct dosarul *Antim & Biondo,* devenit apoi *A & B* și *Aleph & Beth.*

LEX SEDLEX: Cel de-al doilea război mondial a reprezentat un punct de maximă importanță în istoria acestei mici planete.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI: O clipă! Era vorba de războiul numărul zero.

LEX SEDLEX Nu. De consecințele lui, produse prin infiltrarea celor doi acuzați în trecutul omenirii. În privința celui de-al doilea război mondial, comisia formată din mine a întreprins un studiu de maximă importanță, eșalonat pe o durată de trei milenii galactice.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI: Păi, am înțeles că războiul n-a durat decît...

LEX SEDLEX (doct) Nu evenimentul, ci studiul... Ei bine, brusc, după anul 1945, lumea devine prea mică în conștiința tereștrilor.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI (uimit) S-a contractat ? !

LEX SEDLEX Nu. S-a extins *mass-media* și omenirea s-a transformat într-un „sat global", devenind un focar energetic care a schimbat rapid lumea și a perturbat activitatea noastră în zona galactică respectivă.

CHIRURGUL AMBIENTAL PRINCIPAL Într-adevăr, am avut de muncit mai mult.

LEX SEDLEX : Bătălia intelectuală se dă și pe frontul terestru, ea fiind o parte a bătăliei neuron-neurino, care cunoaște o nouă recrudescență în întregul INTERMUNDIU. Pe frontul inteligențelor, xilecșii-idee fac ravagii.

COORDONATORUL DE CONCEPTE (revoltat la culme) : Am stabilit în ultima ședință a comisiei noastre că ideea nu-i un xilex, să vă intre bine în cap ! Sau, dacă nu-l aveți, în spațiul închis în care credeți că vehiculați idei ! Ideea nu-i materială, este un lucru abstract, de a doua natură.

LEX SEDLEX : Deci afirmați că xilexul-idee, de care vorbeam, e un simplu bluf ?

PREȘEDINTELE COMPLETULUI (ca să salveze situația) : Ce spun ultimele cercetări ?

ÎNȚELEPTUL PRINCIPAL : După cum știți, problema fundamentală care se pune în fața filosofiei noastre este cea a terminării materiei cenușii transformabile din Univers. În Univernul Cunoscut, spre deosebire de cel Necunoscut, predomină tendințele evolutive ale materiei spre inteligență ;

aceasta se întărește, asimilează tot mai multă energie și ajungem să ne punem întrebarea : dacă actualele tendințe, care se manifestă exponențial, se vor menține, oare nu cumva în curînd întreaga materie va deveni inteligentă ? Ne aflăm oare în pragul unui Big Stop informațional ? Răspunsul categoric este : și da, și nu. Da, pentru că inteligența, în drumul ei spre cucerirea Universului Cunoscut, nu cunoaște stavile. Nu, pentru că o parte a materiei, emițînd idei, se transformă, pierzînd masă, mărime numită *defect de masă-idee*. Deci ideea este un fel de radiație a materiei, ceva care scapă oricărui control, energia disipată și neregăsită niciodată într-o nouă mișcare. Și ne întrebăm : sub presiunea acestei transformări în idee, pierzînd continuu masă, Universul nu va ajunge oare să se prăbușească în sine, devenind în curînd un imens neuron ?

ETALONERUL PRINCIPAL Greșești, colega în Univers nu există numai neuroni. Celula nervoasă, neuronul, datorită faptului că nu se multiplică, este într-adevăr unitatea fundamentală a inteligenței. Dar să nu uităm de Sistemul de Unități Fundamentale de foton, electron, mezon, graviton și *straniuon*.

PREȘEDINTELE COMPLETULUI (nerăbdător) : Ei bine, civilizația terestră prezintă la această oră garanția raționalității, pentru a nu îngreuna — prin autodistrugere — munca noastră în această parte a Universului ?

PLANIFICATORUL LUMILOR MICI (citește dintr-un lung papirus ondulatoriu) : Din motive de economie, INTERMUNDIUL a alocat civilizației terestre 10^{40} neuroni (în cifre absolute), ceea ce în-

seamnă un profit de 0,00000003% la un milion de neuroni-forță activi. Supraviețuirea în timp a unei civilizații este determinată de această cotă-parte, care s-a dovedit a fi suficientă pentru civilizațiile mici. Pînă la ora actuală, terestrii au consumat din cota alocată doar 10^{10} neuroni, ceea ce îndreptățește speranțele noastre într-un viitor rațional.

LEX SEDLEX: De la războiul intergalactic de pe Terra s-au scurs mai multe epoci xilexul timpuriu, tîrziu și xilexul medieval. În epoca industrială am pierdut în mod constant terenul cîștigat de generații și generații de luptători neînsufleți (însufleți totuși de un ideal măreț), pentru că omenirea renunță într-o anumită măsură la obiecte, mai ales la cele de xilex. Degeaba am mărit numărul meteoriților, am trimis comete (cometa Halley s-a apropiat pînă acum de Pămînt de circa 200 de ori, dar nimeni n-a acceptat-o între colecțiile sale). Aservită tot mai mult propriului sistem informațional, omenirea va face eforturi tot mai mari să se izoleze de dominația noastră, care a ajuns să se manifeste prin concepte ; trecînd programatic de la xilex la bronz, apoi la fier, apoi la plutoniu, terestrii au uitat că mai există și xenonul, argonul etc. și astfel au eșuat în tentativa lor de a se sustrage influenței binefăcătoare, generoase, dezinteresate pe care o exercita asupra lor INTERMUNDIUL XILEXIAN. Influența noastră se resimte la ora actuală sub diverse deghizamente (cine poate bănui un cuvînt care conține nevinovata literă x ? etc.).

Cu alte cuvinte, i-am folosit pe terestri în scopul edificării unei *societăți de camuflaj* (vezi și tratatul lui Anselmus din Eritreea, *Rolul uneltelor de XI-*

LEX în evoluția omului). Istoria a înregistrat confuz această etapă din evoluția Terrei, inversînd în mod tendențios raporturile de subordonare om-*XILEX*. Toate tratatele lor consideră *XILEXUL* sau *SILEXUL* ca unealtă minerală a omului primitiv, cînd, de fapt, prin *XILEX*, ei erau niște unelte în mîinile noastre.

Dezbaterile furtunoase ale juraților s-au sfîrșit totuși. cu o hotărîre : *BELLATRIX* urma să fie trimis pe Alea, o planetă pe care nu se poate ajunge decît din întîmplare. Abia atunci s-a descoperit că *BELLATRIX* mai fusese pe Alea și, cum nu mai putea ajunge încă o dată tot din întîmplare acolo — a fost achitat. În privința mea n-a existat decît o vagă îndoială — titlurile primite pînă atunci mă puneau la adăpost.

24. Poveste galactică de adormit copii

XILECȘII n-au copilărie.

La nașterea lor concură mai multe întîmplări, dar cînd se încheagă ca entități, sînt deja adulți. Se mai folosește expresia „tînărul" sau „bătrînul" xilex în sensul de „neexperimentat" sau „experimentat" (..bogat în variante"). Deci nu îmbătrînesc. Asta nu înseamnă că sînt nemuritori, deși n-ar fi o prea mare greșeală să-i considerăm astfel. Se întîmplă să se mai disipeze în alte entități — xilexiene sau nu.

„Și doar l-am rugat pe *BELLATRIX* să sară peste școală și studențiе, își spuse amărît Antim, după ce contemplă cu multă uimire lumea din pătuțul său de lemn. A făcut și el ce-a putut". Datorită vîrstei sale, nu-l putem învinui pe Antim de lipsă de inteligență, dar realitatea e că *BELLATRIX* greșise înadins. Voia să guste și el o fărîmă de copilărie.

Căci există o planetă a copilăriei. *XILECȘII* o țin în secret, numai pentru ei. Iar cînd se simt prea bătrîni, prea experimentați, mai dau o raită pe aici. În Sezonul Estival e o atît de mare aglomerație pe planeta asta, încît *XILECȘII* acoperă,

de cele mai multe ori și personajele, și fundalurile scenelor din copilărie. Să ne grăbim să contemplăm planeta cît încă n-am intrat în sezon și cînd densitatea de ocupare e mai mică de 0,005 kg/cm³.

Antim B. a deschis ochii în ziua de 24 iunie 1994 (stilul vechi), în urbea C. Primul lui țipăt s-a auzit în spațiul paralel al celestegonilor, preludiind o modă care va face epocă : obiceiul șefilor de a vorbi pe un ton înalt.

Lumea ocupa spațiul dintre o pătură portocalie și umbra unor pereți tapetați.

Undeva, în colțul încăperii, odihnea în liniștea de veci un cufăr al cărui conținut a însemnat întotdeauna o enigmă pentru Antim B.

De fapt, spațiul înconjurător plutea între gratiile de lemn ale unui pat.

O pătură portocalie, așezată pe pat, stîrnea alte nuanțe ale luminii.

Mișcarea lumii era un continuu du-te vino — al unei ființe înspre și dinspre pat. Era mama sa, lunecînd ca o fîntînă arteziană.

(Lumea avea parcă picioarele retezate).

Cu gîndul la lunecarea fîntînii arteziene, era să confunde mai tîrziu omul cu o pasăre. Era un trup al lui care nu se născuse încă.

Auzind țipetele lui, celestegonii s-au bucurat : toate încercările lor de pînă atunci de a stabili un contact cu rasa umană dăduseră greș. Rezistența pămîntenilor se dovedise descurajantă. În orgoliul lor nemăsurat, ei desemnaseră restul civilizațiilor, de care nu știau nimic, prin termenul de „extraterestre", ca și cum Universul ar fi fost alcătuit din

două părți sensibil egale ca mărime : Pămîntul și restul.

Aptitudinile comunicaționale ale lui Antim B. au ieșit la iveală încă de copil : afectat de faptul că e un neînțeles, a început să vorbească foarte tîrziu — pe la vîrsta de cinci ani. Între timp, planeta Tristanilor, cu o pulsație lentă, îl zămislea pe omul geometric cu numărul 10002, în timp ce tatăl său îi spunea lui Antim : „Astăzi ai împlinit cinci ani". Nici vorbă de prinți și prințese, Cenușărese, Scufițe-Roșii etc. Încă de atunci și-a pus Antim primele întrebări asupra zădărniciei soartei, asupra relativității noțiunilor de viață și moarte, ceea ce va reieși din întrebările pe care le punea educatorilor — întrebări datorită cărora a fost luat de urechi în repetate rînduri. Încă de acum se întrevede un destin tragic : Antim B. va rămîne totdeauna un neînțeles. Oamenii geometrici se alarmau din ce în ce mai mult, presimțind sfîrșitul inevitabil al planetei cu memorie absolută, timpul lor era autogenetic, ipostazele trăirii se transformau în entități independente și viețuiau. omul geometric cu numărul 10005 se năștea într-o nouă pulsație a astrului iar Antim B. tocmai se pregătea să înceapă școala. Încă de acum viermele întrebărilor se trezește în el : cum trece timpul — pe uscat, pe apă sau prin aer ? de ce ploaia plouă ? etc. În vreme ce el își clarifica asemenea date, celestegonii trec iarăși printr-un impas comunicațional : ființele numite oameni îi căutau aiurea, numai unde trebuia nu, oamenilor le era imposibil să se desprindă de propria condiție, căutîndu-i cu raționamentele lor, cu simțurile lor,

în locurile închipuite de ei — într-un cuvînt, sub dominația unui antropocentrism desuet.

După cea de-a doua explozie solară, biounzii treceau printr-o nouă etapă evolutivă. Călătoreau prin galaxie sub formă de unde în defazaj; nu făceau decît să-și urmeze spațiul de existență, alergînd cu viteze în general subluminice. Termenii de „odihnă" și „pauză" erau foarte vagi pentru ei. Este și cauza pentru care elevul Antim B., deși s-a împăcat cu școala, nu prea a strălucit. Profesorii de științele naturii se chinuiau să-l treacă clasa, deoarece elevul lor aplica teorema lui Pitagora atît pentru demonstrarea originii și evoluției omului, cît și pentru dubla elice a acizilor nucleici. Între timp, celestegonii desenaseră în Sahara un imens triunghi, spre a transmite omenirii salutul lor prin intermediul celebrei teoreme a lui Pitagora: pămîntenii însă acoperiră triunghiul cu un altul, folosit de ei pentru comunicarea cu civilizațiile extraterestre, pe baza aceleiași teoreme. Cu profesorul de psihologie a avut mari altercații în privința întrebării: cine ești? „Nu pot să știu", a răspuns el. „Lasă tonul ăsta socratic și spune-mi cine ești, după catalog". „Il las, dar dumneavoastră sînteți sigur că sînteți ceea ce sînteți?" Profesorul și-a potrivit ochelarii, șuierînd printre dinți: „Afară, Antim B., și să-mi vii mîine la școală cu taică-tău tuns zero!"

Cînd studia, Antim B. stătea mai tot timpul în odaia sa de lucru și venea la TV numai cînd mama sa îl chema: „Vino, Antime, că tocmai a apărut profesorul universitar doctor docent...." „Cine, mamă?" „Nu știu, că tocmai atunci a dispărut scrisul". „Nu pot". „Da' mai lasă ciorilor cartea și vino

să mai vorbești cu noi... Ce faci acolo ?“ „Învăț un extraterestru să scrie și să citească“. „Bine, mamă“. Și mama se ducea la tata, pentru că acesta era mai documentat. Viața planetei cu memorie absolută se desfășoară în pulsația astrului, mii de oameni geometrici, de plante, de unde geometrice se înscriu pe traiectoriile dictate de memoria absolută, contopindu-se într-o uriașă neosferă în care gîndurile unuia pot deveni ale tuturor, cîtă vreme noul om geometric se desprinde din pulsația astrului.

Treptat, gîndul că era un om banal a început să-l roadă fără cruțare. Îmbătrînise, dar figura îi rămăsese ca la șapte ani — ca și sufletul. Nu i se întîmpla nimic mai de soi. Accidentele de circulație îl ocoleau pe raze de kilometri întregi. Nopțile nu aveau nimic misterios în ele. Farfuriile zburătoare îl evitau cu încăpățînare, deși uneori hoinărea pe drumuri pustii. Se hotărî să rămînă în fiecare seară în bucătărie ; și, în timp ce ouăle-ochiuri sau cartofii prăjiți sfîrîiau pe reșou, încerca să pătrundă înțelesurile unui limbaj înfiorător : un clocot ridicat din adîncuri — poate zgomotul vegetativ al planetei oamenilor geometrici. Zgomotul îl fascina.

Părea că sunetele recădeau spre ființa lui, închipuind zgomotul unor pași care clătinau constelațiile. „Spațiul nu înseamnă nimic“, spunea Antim, „el se poate oricînd transforma în timp, cei necunoscuți ne sînt îndepărtați nu pentru că sînt departe, ci pentru că noi nu chemăm timpul lor“, spunea Antim, și prin asta și-a îndepărtat toți prietenii. „Sufletul, domnișoară, sufletul este licoarea cu care se pot îmbăta nu numai oamenii, ci și extratereștrii, mai ales dacă îi dorești din toată inima“,

spunea Antim sentenţios, atrăgînd prin asta dezinteresul virtualelor prietene. Între timp, pe tărîmul lor învecinat cu Gangele, Himalaya şi Simfonia albastră, celestegonii îşi pierdură cu totul răbdarea, trecînd la aplicarea planului radical de comunicare trei milioane de indivizi s-au localizat pe timpanele unui pămîntean cu auzul foarte fin şi, la un semnal, au ţipat scurt şi asurzitor. Ţipătul nu a fost recepţionat.

Antim B. ajunsese însă într-un stadiu destul de avansat cu extraterestrul pe care îl învăţa să scrie şi să vorbească, trebuia doar să-l înveţe să scrie numai cu litere şi să vorbească numai cu sunete. O discuţie cu unul dintre tovarăşii săi de muncă şi viaţă ne oferă o importantă mărturie în această privinţă. „Şi cum îl înveţi să scrie, Antime?“ „Greu, pentru că îi scriu toate semnele pe care le ştiu şi el le taie pe cele care nu trebuie“. „Bine, mă, Antime, da' aşa extraterestrul ăla al tău nu amestecă semnele, nu le pune claie peste grămadă ?“ „Le amestecă, dar numai atunci cînd este emoţionat“. Între timp, în pulsaţiile necruţătoare ale astrului, omul geometric numărul 10009 devine omul numărul zero, în curs de geometrizare.

Pe planeta copilăriei şcoala s-a sfîrşit. Toţi se maturizează, îmbătrînesc, dar rămîn cu feţe de copii. Terestrii şi extratereştrii au învăţat să citească şi să scrie % & = asdgf“ “/„xy %) (– rie. Cei mai mulţi vizitatori trec indiferenţi, mai ales dacă au apucat să aibă o copilărie. Pe marginea drumului, într-un cerc de copii, sărind într-un picior, Antim B. tocmai a terminat numărătoarea

Ka-er-ga,
Vira-con-ga-la,
Vira-cola-con-ga-la,
Ka-ta-ra-er-ga !

Ați trecut mai departe, xilexizați de aceeași indiferență, fără să vă dați seama că ați auzit o poveste de adormit extratereștri ; povestea trebuie să fie scurtă, ca să-i ia prin surprindere și melodioasă, ca să-i adoarmă imediat.

Dar, *XILECȘI* ce sînteți, nu vă dați seama că totuși copilăria e un limbaj universal ? Fiecare o trăiește *pre limba lui.*

25. Xilecşi, în bunăvoinţa lor nemărginită

Tabla, singurul maestru de ceremonii, în frac negru, îl privea cu calm şi candoare. Timpul se scurgea mai greu, deşi terestrul se simţea din nou pătruns de suflul acestui animal policefal care era colectivul. Roata lumii îşi reluase mersul ei plictisitor. În timp ce asistentul vorbea, Antim se simţi saturat de atîta cunoaştere şi, ca de obicei, îşi trase deasupra o carapace sub care putea să-i ţină companie visul.

— ...Acum să detectăm raţiunea pentru care... de la care ar putea ieşi... deşi s-ar putea să nu iasă... e foarte transparentă metoda, e şi foarte sugestivă, uşor de ţinut minte. Deci fără o metodă e greu să aranjezi lucrurile în această ordine. Metoda, în afară de faptul că e simplă, frumoasă, uşor de ţinut minte, sugestivă, e şi uşor flexibilă. Metoda, oarecum vizibilă, de altfel foarte transparentă, sigur că da, stăm şi ne uităm iar acum o să aplicăm următorul principiu de la nivelul iniţial.

Asistentul gesticula mai mult decît de obicei, încercînd să facă metoda cît mai elocventă (şi în spaţiu). „Îmi miroase a *XILEX*“, murmură Antim.

— ...E corect raționamentul, nu ? Știți, de altfel, că o luăm în ordine, să descoperim următorul nivel al raționamentului, iar de aici procedăm la fel, avînd în vedere, considerînd că aceste lucruri... Este o metodă precisă. Bineînțeles, le luăm și la rînd, practic, unul după altul, pe fiecare, deci, da, bun, și o luăm de la capăt. Ia să vedem.

„*XILECȘII !*" șuieră Antim, înspăimîntat. „Este *IRAȚIONALUL !*" Și îl trase de mînecă pe vecinul din față. „Așa încep ei, înțelegi ? Se insinuează în cuvinte, în gesturi și apoi pun stăpînire pe ființa noastră. Să-i alungăm !" Cel din față se întoarse și îl privi cu ochii holbați, cu chipul încremenit într-o expresie tîmpă.

„Nu, nu... nimic", bolborosi terestrul, reparîndu-și greșeala. Pierduse din vedere un amănunt : și vecinul din față era de mult xilexizat.

O zi xilexizată e ușor de descris. Te trezești fără să știi că te-ai trezit, dormi în continuare sau, dacă nu te trezești mai mult, faci totul în transă, de parcă somnul ar continua. Te speli pe ochi, nu simți apa, pentru că ai gustul, culoarea, fluiditatea ei.

Într-o zi, cineva l-a făcut atent : „mă băiatule, tu nu vezi că ai ochi — nu, serios — că ai solzi, că ai bronhii și coadă de pește ! — cînd lui nu i se păruse nimic suspect, absolut nimic — trecea pe lîngă oameni și nu auzea zgomotul valurilor. Nu prea își găsea rostul și se mișca de colo-colo pînă la venirea nopții, vîntul îi bătea în urechi, ar fi trebuit ca noaptea să-i acopere privirea, respirația, să audă clipocitul unei ape — nimic din toate astea, atît numai că înainte de a adormi și la trezire,

dimineața, avea o amețeală inexplicabilă, cercuri vineții îi jucau înaintea ochilor, încăperea se învîrtea cu el. Senzația de amețeală dispărea după ce băga capul sub robinetul de la chiuvetă, apoi se îmbrăca la fel ca un om normal (de fapt, hainele i se păreau prea lucioase și fosneau ca niște solzi) și, ca să fim sinceri pînă la capăt, unul din *XI-LECȘII* din Lagăr îi povestise în cîteva rînduri despre pești, îi arătase și cîrligul cu care îi prindea — uriaș, ruginit — iar el începuse să urască peștii, pentru că semănau prea mult cu oamenii pe care îi saluta în drumul spre slujbă, dimineața, și care își lărgeau nările, umplîndu-și cu aer plămînii, dar rămîneau cu ochii bulbucați, înecîndu-se cu răspunsul la salut. Se deplasa pe drum, dar, de fapt, drumul mergea o dată cu el. În autobuzul mai mult sau mai puțin aglomerat oamenii dormitau în picioare, buzele nici unuia nu se mișcau, nici un ochi nu clipea — ochi înghețați și tulburi în clătinarea aceea peste care plutea mirosul de apă stătută.

Privindu-se în sticla unui pahar și văzîndu-și trupul subțiat și umerii curbați în sus, își dă seama că a pierdut șansa să fie pasăre, nu era exclus ca el să se fi născut pasăre, totul depindea de timp — să fi venit cu o clipă mai tîrziu sau mai devreme la nașterea lui — și nu de spațiul delimitat de gratiile de lemn ale unui pat, ca în prima lui amintire de copil.

XILECȘII nu existau atunci, nu îl pîndeau; fiindcă ei, cînd nu ți se arată, stau la pîndă. Dar tot era ceva suspect, pentru că lumea întreagă — v-am mai spus? — avea picioarele retezate.

Cînd mergea, mama semăna, dar nu mult, cu o flacără — ceva lunecînd în virtutea unui mecanism, al mișcării care îl depășea. *Era* o pasăre. Cine știe, poate și zbura. Nu s-au înțeles îndeajuns — lui îi dăduse doar carne și sînge.

Carnea atîrnă, dar sîngele, cu o bătaie de aripă, îi umbrește tîmpla. Trupul lui e de pasăre, dar e vitreg.

Așa îi spusese *XILEXUL*. Între timp, luase ființă, își cheltuise din plin energia, se rutinase și ajunseseră să se cunoască atît de bine, încît se confundau reciproc. O singură dată i-a dat o palmă și a plîns de durere : avea o palmă destul de grea *XILEXUL* ăsta ciudat.

Nu v-am spus : *XILEXUL*, cu bunăvoința lui proverbială, învățase peștii să zboare, dar, din cînd în cînd, mai pescuia și păsări. Le pedepsea pentru căderea lor în carne și sînge ; așa cred. „Slutelor", le spunea (sanchi — avea el o ciudă pe ele), după ce le prindea în cîrligul mare și ruginit în care atîrnase ani de-a rîndul peștii capturați — de fapt, nu îi curăța de solzi, doar le răzuia albul de stele pe care îl prinseseră peste noapte, dar ele mureau și așa — „slutelor, le spunea, ar fi mai bine să vă căutați un alt regn, o altă planetă, pentru că nu mai sînteți bune de nimic, și cît m-am chinuit să fac păsări din voi !"

Cam tot așa le spusese și peștilor — altfel ei n-ar fi fost înșelați să zboare în vecii vecilor. „Să nu vorbești ? să nu scoți un cuvînt ? Dar asta e o boală, înțelegeți ? o boală, înțelegeți ?", dar peștii îl priveau cu ochii bulbucați, îi cîntăreau din ochi păcatele, boturile le deveneau hulpave — pentru

că peștii se cred neîntinați și ne urmăresc pas cu pas, de parcă noi am fi vinovați de toate aiurelile din lumea lor, ne urmăresc îndeaproape, încît, într-o bună zi, ar putea curge buimaci peste noi, cu ochii dezgoliți, zvîrcolindu-se. „Muților", le spusese el ronțăind semințe, aruncîndu-le cojile (ele deveneau în aer stele negre, urîte, care nu își găseau locul pe cer), „muților", le spusese, vedeți ce faceți cu mutenia voastră, visați ca proștii, nu spuneți nimic și visați tot timpul, mai bine ați învăța ceva mai practic și, pentru că nu ați renunța la aripi în ruptul capului, așa păcătoase cum sînt, cel mai bine ar fi să zburați; suficient să vreți asta cu tot dinadinsul, deși la început aripile n-or să vă fie de nici un folos, o să cădeți la pămînt, dar, dacă o să vă mai puteți ridica, n-ar fi rău să mai încercați, să mai încercați — pînă la urmă o să reușiți, chiar dacă s-ar putea să nu vă dați seama (asta e de mai mică importanță, deja inconștiența în care v-ați cufundat nu are leac).

Pe fundul paharului a rămas doar un strop de vin.

Sîngeriu.

Îl privește cu indiferență, apoi cu teamă. Apoi cu ură.

Începe să tremure, frigul îi acoperă nările, îi arde respirația, căci stropul din pahar s-a întins încet, devenind o pată, lățindu-se, pata s-a prelins peste buza de sticlă, l-a acoperit, i-a acoperit pe cei din jur. Și pata se întinde la nesfîrșit.

„Poate, că, totuși, o să murim frumos".

Frigul.

„Nu mă lăsați singur, vă rog, vă implor... !"

Plictisit : „Să vă ia dracul pe toți".

Pustiu.

Doar mirosul de *XILEX*, mirosul de timp...

Binevoitorul *XILEX*, mereu aproapele...

Plutind, cîrligul se apropie, ajunge deasupra lui Antim cu un tremur ușor.

Cîrligul uriaș, ruginit.

— Parcă e o zgardă. Ba nu, un ștreang, rînji cineva.

Adevărul e că de cîteva zile Antim venea la serviciu arborînd pe piept o cravată cu un nod uriaș — își pusese mari speranțe în acest obiect vestimentar care îi dădea, desigur, un plus de respectabilitate. Deși el nu purtase cravată niciodată, cu excepția primei întîlniri, care fusese și ultima, din cauză că nodul de mătase îi înăbușise în față declarația de dragoste.

Iar această uluitoare cravată era — închipuiți-vă — într-un mod inexplicabil — șifonată. Întotdeauna șifonată. Ceea ce stîrni un val de comentarii cu privire la forma, dimensiunile, netezimea unei cravate și, prin asociație, la mîncarea pe care ți-o pregătești singur, la eventualele șanse de reușită în viață, la egoismul feroce al băieților tomnatici.

Dimpotrivă, un băiat respectabil, comentă altcineva. Singurul lui defect ar consta în starea de șifonare a cravatei, defect înlăturabil prin cele mai ieftine mijloace ale revoluției științifico-tehnice, care au pătruns, practic, în cele mai îndepărtate colțuri.

El voia să le replice, dar atunci i se punea un nod în gît : cravata. Pînă la urmă, nu spunea nici cîrc. Se temea să iasă dintr-o încăpere ; era sigur că nici nu va închide bine ușa și va auzi de pe sală comentariile în legătură cu cravata lui, mai ales după orele cînd se epuizează subiectele în legătură cu fotbalul, filmul, timpul sigur și probabil...

— Cum, domnule, nici o cravată nu poate să-și calce amețitul ăsta ?

Și totuși, o purta ca un martir. Îl strîngea la gît, dar nu-i desfăcea nodul ; ar fi avut probleme mari cu reașezarea ei.

Îl jena cînd se apleca, o vedea atîrnînd vertical, încremenită în aer ca un apendice inutil, în poziția firului cu plumb.

Îl jena cînd mînca — avea tot timpul intenția de a o folosi ca șervețel.

Nodul îi ridica în permanență probleme de simetrie, nerezolvate nici după minute întregi petrecute în fața oglinzii.

Și totuși, se încăpățîna s-o poarte. Deși cravata stîrnea comentariile cele mai acerbe, deși era șifonată în așa hal, încît putea fi purtată și ca guler cu volănașe.

Nu se temea de meteoriți, de război, de cutremure așa cum se temea de amărîta lui de cravată multifuncțională. Căci la atîtea lucruri putea fi folosită o cravată...

Între timp, serviciul se termină, iar Antim o luă cătinel spre casă. Avea să ajungă abia spre seară, căci o pornise mai întîi spre marginea orașului. O luase de-a lungul cîmpului. Era spre sfîrșitul lui august și lăcustele cîntau — un fel de

ascuțit de fierăstraie — de ai fi crezut că vor să-și dea sufletul.

Pînă spre seară reuși să ajungă la liniștea necesară somnului. Acasă, în fața patului nedesfăcut, se întrebă dacă mai avea rost să se dezbrace.

În cele din urmă, își slăbi puțin nodul de la gît, să nu-l deranjeze, se culcă liniștit, și se înveli cu cravata.

Dormi nemișcat pînă dimineața. Ca la un semn, se trezi.

Nu mai avea timp să-și așeze ținuta. Își netezi, doar, cu o infinită precauție, cravata. Apoi ieși.

26. O diagramă a personajelor

Ritmul mai puțin trepidant al acțiunii ne permite să inserăm aici o diagramă a personajelor mai importante.

XILECȘI :

DRAGONUL = comandantul plutonului trimis în urmărirea celor doi fugari, Antim și Biondo.

LEX SEDLEX = justițiar, autorul dosarului *Antim & Biondo* cu nume de cod *A &B.*

INFORMAȚIONALUL = antena, ochiul atoatevăzător. (Cu modestie vă reamintesc că acesta sînt eu, comentatorul.)

BELLATRIX = *XILEX* temporal din trena unor variante codașe, în curs de materializare. Tot timpul m-am întrebat ce caută el aici, într-o acțiune atît de importantă.

Ființe aproape xilexizate :

Antim = terestru, gradul doi de inteligență, capturat de noi pentru pregătire în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală și retrimitere pe Terra ca reprezentant al nostru. Ins puternic, structură de învingător. Evadează în mod inexplicabil.

Biondo = biound, grad de inteligență = 1,98. Capturat de noi pentru pregătire în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală și retrimitere pe Solena ca reprezentant al nostru. Evadează în mod inexplicabil.

Ființe pe care nu avem interesul să le xilexizăm, evoluînd în sensul dorit :

Hedaira = domiciliază pe Rowning, în Cetatea Imaculată. Nu contează gradul de inteligență. Nu vă gîndiți prea mult la ea ; altfel, culoarea albă va ajunge să vă obsedeze.

Monstrul Simpatic = locuitor al Prozodiei, planeta plasmatică. Grad de inteligență = 15. N-are semne exterioare și, chiar dacă ar avea, ar fi bine să nu i le observați : veți fi lesne înșelați în așteptările voastre.

27. Concertul pentru orchestra de xilex

Uneori îl apucă dorul să cînte la pian. Se urcă pe el cu mîinile, cu picioarele, și începe să improvizeze. Vecinii ajung în curînd să-i sesizeze preocuparea și încep, la rîndul lor, să improvizeze : care pe clapetele de fier ale caloriferului, care pe țevile instalației, care în fața ferestrei. Cel din fereastră urlă și sticla capătă în mod misterios calități rezonante. Cel mai nervos coboară, intră în camera terestrului prin ușa întredeschisă sau sparge ușa dacă nu poate intra imediat. Are surpriza să constate că în apartamentul de jos nu-i nimeni. Scotocește pe sub paturi, pe sub mese, ridică un colț al covorului, chemîndu-l ușurel : „vecine !... vecine..." Neatins de nimeni, pianul mai sforăie o dată, melodios. Brusc, nepoftitul intră în derută, simte că se petrece totuși. ceva ce el nu poate înțelege.

Terestrul a ajuns la concert. E singur și speră ca muzica să îl propulseze în cele mai înalte sfere ale contemplației. Nu mai există programe. Nimeni nu știe ce va fi azi. Poate este mai bine :

o doză de imprevizibil sporește farmecul spectacolului total.

Pentru că spectacolul începe încă din sală : toalete de seară, fețe radioase, fețe vag-melancolice, umeri și genunchi goi, degete duse savant la tîmplă, burți cu cravate, blugi sau paiete. Sala se umple treptat, fiecare este cu cineva, toți îi cunosc pe toți, se salută ceremonios, se înclină în fața evidenței de a se cunoaște, se tutuiesc, șușotesc complice, se cunosc de cînd lumea, de la un alt spectacol, de la aprozar, de la carne — numai el nu cunoaște pe nimeni. În jurul lui sînt numai fețe străine. Se așază în fotoliul care scîrțîie, mă scuzați, dă să facă o mișcare și fotoliul scîrțîie și mai tare, mă scuzați, constată neplăcut surprins că al lui scîrțîie cel mai rău, deranjează pe ceilalți chiar mai mult decît coafura piramidală din față și genunchii sclipitori — în completarea coapselor de porțelan — ai domnișoarei de alături. Întepenește în fotoliu și așteaptă ca muzica să îl salveze, dar e ciudat că fotoliul nu întepenește o dată cu el...

În sfîrșit, se ivesc violoniștii, strîngînd cu emoție viorile de gîtul fin. Zdrăngănesc pe coarde, se înclină de cîteva ori, melodios, cu arcușul, împing cu degetul în portativele de pe pupitre și apoi rămîn țepeni, ca niște viori viermănoase. Vin și ceilalți : flautiști, trompetiști, tromboniști, saxofoniști, straniuoniști — aceștia duc în mînă instrumente stranii. Mai vin și alții, care se ascund în spatele lor ; pesemne pun la cale ceva perfid.

Orchestra a devenit un purgatoriu din care ies sunete atît pentru paradis, cît și pentru infern. Brusc, totul se întrerupe și cineva dă tonul : „la-a-a !"

O adiere trece prin viori „la-a-a !“ Apoi se lasă o tăcere de gheață în care dirijorul apare ca un aisberg ; la coliziunea cu sala, aplauzele izbucnesc în trombă. Reverențe, flexibilitate. Apoi bagheta dirijorală punctează undeva, pe cer, o constelație enigmatică și concertul începe.

Viorile plîng. Vecinul îl trage de mînecă fotoliul a scîrțîit din nou.

Saxofonul agonizează. În fața terestrului, doi inși apropiați se încleștează și sorb profund savoarea unui sărut.

Cinelli intră într-un ritm drăcesc. Se aude mai bine. totuși. fosnetul staniolului de la bomboana de ciocolată pe care domnișoara de alături și-a introdus-o grațios în gură.

Toartele cerului se prăbușesc : trompetele atacă un oratoriu. Un copil scîncește. Nu e numai unul. Dar mai lăsați-o dracului, copii la concert ?

Concertul îl învăluie, îl tîrăște în efluvii. Fotoliul scîrțîie, staniolul foșnește, copiii scîncesc, cei doi din fața lui se sărută lung, și parcă se aude un țiuit, ba nu, o respirație febrilă, înfierbîntată, e a unui bolnav de astm, cine e bolnav de astm și a cutezat să vină la concert ?

Privește încă o dată scena, văzînd-o în adevărata ei goliciune. Vede fețele crispate, obrajii înroșiți de efort. Vede pupitrele de lemn ca niște scuturi menite să apere muzicienii de furia publicului. Vede fracuri scrobite, papioane și măști, multe măști.

Pentru că tot concertul ăsta nu e decît un bluf. Ceea ce se petrece pe scenă e neesențial. Scena e un spectacol de marionete menit să ascundă adevăratul concert, care se petrece în sală. Dirijorul

atîrnă pe niște fire nevăzute și se agită. Muzicienii, desigur, stau în vîrful unor bețe mînuite de sub scenă. Cine o fi regizorul acestui spectacol ?

În sfîrșit, sala devine cuceritoare și în curînd adevăratul concert pune în umbră înscenarea cu muzicieni și dirijor. Fotoliul scîrțîie continuu, chiar fără ca Antim să se miște în el, domnișoara de alături a băgat în gură două bomboane, mototolind concomitent două foițe de staniol, copiii plîng de-a binelea, îndrăgostiții își șoptesc vorbe de dragoste, toți ceilalți spectatori au astm. Nici nu are rost să mai stea : concertul de afară e mult mai puternic. Norii se tîrăsc pe cer, picături minuscule plutesc în văzduh, fanfarele demarează în goana mașinilor, firele de iarbă de pe alee scrîșnesc, înrădăcinîndu-se în sol, pămîntul foșnește la orice pas. Se disting percuția, suflătorii, coardele. Se disting instrumentele de sinteză în acest imens oratoriu. Refren, apoi coda. O nouă învolburare sonoră, fugă sau canon. Aproape de casă, într-un colț de lume obscur, îi ia urma *Missa Solemnis*.

Ajunge acasă. Vîntul a crescut ca o vîlvătaie. Poate chiar Pămîntul se tîrăște ca un miriapod spre un destin ce începe în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală. Soarele îi sfîrîie în creștet — lumina scîrțîie sub pînze grele.

Își astupă urechile : nu vrea să mai audă nimic. Ca un gong, răsună glasul sîngelui și vede caisul din fața ferestrei — arteră cutremurată de sînge. Muzica nedeslușită e o povară dacă o refuzi, dacă nu te îndrepți spre ea. Nu te poți ascunde : muzica e pretutindeni. Universul cîntă mereu. De altfel,

Sol-mi-re-do-la-mi din Prima Retortă Sonoră a elaborat în 54 e.g. principiile Sonologiei Universale.

În esență, lucrurile par simple. Materia din care se formează sunetele e de origine xilexiană. Nu există *XILECȘI* auditivi, în schimb, orice mișcare se revelează unui auz foarte fin — doar de o mie de ori mai fin decît cel uman. Dar există nuclee de xilecși amorfi, dar există realități ascunse în care xilecșii pot acționa în voie. Și astfel, avînd la dispoziție materia din care se plăsmuiește muzica sferelor, Universul cîntă mereu, cu un glas aproape insesizabil.

Este, de fapt, zgomotul de fond al Universului Cunoscut.

28. Cantată xilexiană pentru marile regăsiri

Ieri m-am uitat la televizor, și am văzut un film. Tot ieri am dormit trei ore la prînz. Nu mai am ce să scriu în jurnal. Astăzi am mîncat. Am dormit. Am plîns de banalitate. Nu mai am ce să scriu în jurnal.

Încercă să se cufunde în inconștienta unei acțiuni oarecare. Dar o simțea pe hedairă zvîcnind în fiecare gest, așa cum o durere afurisită de cap face să-ți zvîcnească tîmplele. Încerca să se ascundă în spatele lucrurilor. Dar toate obiectele exalau ființa ei, ca pe o miasmă. Mîna, lunecînd peste ele, atingea parcă luciul unui obraz. Perechi de ochi se multiplicau în jur, sferele se suprapuneau, spărgîndu-se alternativ, scurgîndu-se, prelingîndu-se în tentacule, răsucindu-se — o vegetație luxuriantă. Ieșise pe stradă, o pornise fără țintă pe străzi, dar în ziua aceea hedaira nu ieșise din carapacea ei, nu dăduse vreun semn de viață, refugiată într-o existență abia plauzibilă, sabie a lui Damocles atîrnată deasupra lui doar de rînjetul unei stele. O forță necunoscută. O forță care dereglează aparatele sensibile, între care și rațiunea.

I-e teamă de lifturi. Nici un lift nu este iertat de forțele neantului.

Lumina de deasupra pîlpîia, apăsase pe buton, un mic vîrtej sonor și liftul se opri între etaje, îndreptățind teama lui ancestrală față de lifturi. Terestrul apăsase pe același buton, o forță străină țintuia liftul, deodată se auzi un declic și se restabili echilibrul de forțe, fusese depus la parter ; liftul zbură netulburat în sus, el puse piciorul pe prima treaptă, respirînd adînc, începu să urce pe scări, etajele nu erau numerotate și se întrebă dacă va putea vreodată ajunge *acolo*, dar unde ? Fără îndoială, undeva, între etaje, îl aștepta necunoscuta, să îl măsoare din înălțime cu niște ochi imenși, de parcă ar fi trebuit să ia locul metrului etalon, în birourile de la Sèvres, ca să îl depună pe o treaptă oarecare, uimit de dispariția ei, păpușă gînditoare fără altă rațiune de a trăi decît mișcarea — după care toate lifturile din Univers vor funcționa normal, chiar dacă *Hazardul* va face spume la gură, agitîndu-și bagheta în fața orchestrei xilexiene a Evenimentelor Regizate.

Era pe o scară rulantă.

Magazinul îl primise cu aerul lui dens ca o pînză de nori. Cum rațiunea exilase bărbații la etajul al III-lea, păsise pe scară. A auzit-o dospind în adîncurile ei și tremurînd din toate încheieturile. Cînd abia pusese piciorul pe o treaptă care răsărise sub el, mozaicul din minte i s-a spart. Un gînd răspicat, ca o șfichiuire de bici : scara rulantă se va opri. Nu avusese timpul să se înfioare de gîndul lui, ca de o presimțire ; se trezise pe o treaptă înțepenită. Totul durase cîteva clipe. Era convins că la capătul scării îl aștepta ea, hedaira, din pură în-

întîmplare, cu ochi pătrunzători, electrizanți, ca mai apoi să-l lase buimac, dispărînd fără urmă.

Luase deci varză, cartofi etc. și avusese șansa să găsească, în sfîrșit, cîrlige de rufe. Cu o plasă în mîna dreaptă, alta în mîna stîngă și alta, căreia i se rupseseră mînerele, sub braț, o porni spre casă evitînd metroul și declanșînd în felul ăsta o nouă întîlnire. Trecătorii erau suficient de grăbiți — oră aglomerată, spre seară; un furnicar de oameni împînzea magazinele, trotuarele, piața. Pe cînd întunericul cobora într-un balans ritmic, privirea ei îl fulgeră dintr-un mănunchi de oameni, nu se dezmetici din primul moment, plasa de sub braț îi căzuse iar lucrurile din ea se împrăștiaseră pe jos, hedaira se topise în întuneric arzînd în alb o clipă. Ca proiectat într-o preistorie a omenirii, așezat în patru labe, începu să strîngă cele împrăștiate pe jos.

Aparițiile ei se supuneau unei legi a compensației apăruse mai de multă vreme ultima oară — avea mari șanse să o întîlnească din nou. Ajunsese să o vadă aproape zilnic. Din pură întîmplare. Numai cînd ea îi dicta — și totdeauna îl lua prin surprindere.

Trăiau, fără îndoială, în două lumi situate la poluri opuse — sau, poate, erau doi poli ai aceleiași lumi — nu se puteau atinge niciodată. Destinul lor era să penduleze unul în căutarea celuilalt. Erau liberi, mult prea liberi — libertatea unei frunze bătute de vînt. Cele două capete ale unui balansoar: cînd unul urcă, altul coboară. Prin ea, hedaira, Generalul-Universalul-Posibilul îi întindea

o mînă grea, de plumb. Iar el nu era decît un biet om.

Hedaira se oprise. Trotuarul răpăia în jur, oamenii, trecînd în goană, aproape îi luau în braţe, ea se oprise şi deodată trecătorii începuseră să păşească pe vîrfuri, zgomotele să răsune de parcă lumea ar fi fost vătuită pe dinăuntru, Pămîntul încetase să se mai tîrască în cosmos, ea îl fixa cu ochii ei cenuşii, linişte deplină, încremeniseră, hedaira era la un pas, dar între ei crescuse un zid imens, prin care pătrundeau numai privirile, atingerea era imposibilă, ea schiţase un gest, el căscase ochii, înspăimîntat de puterea lui — Pămîntul îi reluase mersul prin spaţiu — el se întorsese, îşi scociorîse buzunarele, se pierduse în mulţime, nerămînîndu-i decît să se aşeze la coadă la pîine.

Simţea o privire în ceafă, ca un punct fierbinte.

. . . . . .

— *Hello, hello* — se auzi glasul lui *BELLATRIX*.

Un vîrtej de lumină cositori fereastra şi pereţii translucizi tremurară în mii de ape. Şi imediat vîntul izbucnit din senin zgîlţîi ferestrele. De fiecare dată, la venirea lui Bellatrix izbucneşte o mică furtună temporală.

— Mai trec pe la voi, acum sînt grăbit, se auzi din înalt şi în clipa următoare terestrul îşi simţi în jurul trupului, învăluindu-l ca o boare, vechiul prieten radiant.

— Biondo !

— A trecut atîta timp, bătrîne ! Cît a fost : un an, doi, zece ?

— În fața lui *BELLATRIX*, timpul nu contează. De-acum nu-ți mai dau drumul. Rămîi aici cu mine. Ei, uite că pînă la urmă ai venit și tu să vezi unduirile aplatizate ale pădurilor, imensele cristale fluide ale mărilor...

— Și mai ales, bătrîne — Biondo clipi șmecherește — irezistibilele contra-ființe terestre de sex opus, de care mi-ai vorbit atît de mult.

— Dar cum te-ai gîndit să treci, în sfîrșit, pe la mine ?

— M-am reîntîlnit cu *BELLATRIX*. Vizită de curtoazie. Acum era prea grăbit — trebuia să fie prezent la apel — dar să știi că e aceeași ființă de milioane, pe care poți conta. (Milioane de variante, am vrut să spun). De altfel, hotărîrea mea era luată de mult : Solena e cu totul alta. *XILECȘII* au pătruns peste tot — mai ales *AMORFII*. S-au infiltrat în toate ungherele lumii biounde. Și, ceea ce este mai rău, nici biounzii ăștia ai mei nu sînt în întregime conștienți de asta, cu alte cuvinte, se complac în situația de *XILECȘI* inconștienți. Mai sînt cîteva secole pînă la Marea Revoltă a lui Bio-Sapiens.

— Ce este Marea Revoltă a... ?

— Mișcarea astrală prin care am reușit să scăpăm... de fapt, vom reuși să scăpăm de *XILECȘI*. Știi că *BELLATRIX* — băiatul ăsta e prea simpatic ca să-i porți pică pentru ceva — m-a parașutat în viitorul cam îndepărtat al Solenei. Măcar să mai fi prins cîțiva ani din vechiul trecut !

— Nu știu, Biondo, poate o să fii dezamăgit ; și aici xilecșii au început să apară unul cîte unul. Am impresia că în fiecare pas greșit din viața mea,

în fiecare gafă, în fiecare moment penibil pe care l-am trăit și-a băgat coada cîte un *XILEX*. Bine măcar că nu sînt organizați și acționează haotic, atîta timp cît nu e *DRAGONUL*...

— Misiuni de recunoaștere ? Oare cînd începe cucerirea Terrei ?

— Tocmai terestrii să știe ?

— Interesant, foarte interesant — murmură Biondo rămînînd pe gînduri.

29. La umbra xilexului în floare

sau Simțul special

„Oare *XILECȘII* cunosc sentimentul de dragoste ?“ se frămînta terestrul. Știam că sînt asexuați. Dar cred că dragostea amorfă e tot o invenție a lor.“ De unde pînă unde el, alături de ființa asta ? Cum naiba de sînt acum împreună nu va izbuti să-și explice vreodată ; ceea ce îl intrigă mai mult e că a trebuit să treacă atîta amar de vreme ca să-și dea seama de stupizenia legăturii lor, să bată atîtea trotuare, să înghită atîtea filme proaste... Iar el s-o întrebe a mia oară pe ziua de azi, cu glasul neîntinat de plictis, de parcă întrebarea ar ținti să dezvăluie semnificații neobișnuite, de parcă răspunsul ar fi o problemă de care atîrnă destinele Universului Cunoscut, întîmpinînd o mică dificultate numai din a da întrebării un sens interogativ.

— Ce mai faci ?

Iar ea, privindu-l (ca pe un cadavru așezat pe masa de disecție ?) — e atîta concentrare în ochii ei, Antim așteaptă încordat să vină răspunsul, au fost situații cînd un singur cuvînt a schimbat soarta lumii, nu e cazul acum, însă cînd răspunsul cade flasc, ghilotinînd orice urmă de poezie

— Bine.

— Poezie ? intervine solenautul. Amintește-ți de *IRAȚIONAL*, de versurile cu care ai încercat să-l dai pierzării. Îți mai amintești ? Eu, nu.

Totuși, starea de poezie nu trebuie ignorată, există întotdeauna o speranță sau nu mai există nici una, spunea, pare-se, un *XILEX* înțelept din Lagăr. Iar el, în aceeași aspirație nebună spre nou, în lupta lui necontenită cu vechiul, să încerce să dea o alură romantică atmosferei printr-o altă întrebare, tot atît de puțin interogativă, menită să învioreze puțin spiritele, să le trezească din amorțirea în care le aruncase un nucleu de *XILECȘI AMORFI*

— Și altfel.

Iar răspunsul ei — are darul neobișnuit de a schimonosi orice răspuns, oricît de simplu : înainte de a deschide gura își dă capul pe spate, își netezește o șuviță rebelă, își ține buzele, își mută privirea puțin într-o parte etc. — pentru ca răspunsul ei să îl readucă la cruda realitate

— Tot bine.

Ca să se învîrtă fără rost, se părea că și ea presimțise inevitabilul sfîrșit, își dădea seama că un *HIPNOTIC* acționa împotriva lor, împotriva lui, să nu-i mai răsară nimic în cap, să nu poată spune decît :

— Mă doare măseaua.

Iar Biondo să confirme :

— Te-ai lăudat pe degeaba cu terestrele tale. Cel puțin, contrabioundele noastre...

Iar ea să nu vină nici măcar în întîmpinarea afirmației lui, care ar fi trebuit contracarată. Are

un trup de hedaină, e frumoasă, e... Dar oare îl aude pe Biondo ? Şi de ce oare atunci cînd deschide gura ies numai mărgăritare menite să distrugă şi cea mai fantastică realitate, s-o spulbere la picioarele unui grotesc sublim ?

In sfîrşit, clipa despărţirii, nespus de aşteptată, şi de el, şi de ea, hedaira fără glas, cînd el ar fi vrut să audă prăbuşindu-se în ruină trecutul, cu un huruit asurzitor — trecut care, din păcate, nu a dat nici un semn, culcuşit în cine ştie ce meandre. Iar el să-i spună atunci cu o extremă simplitate :

— Salut.

Iar şi iar. Uitînd că aşa ceva se spune mai degrabă la venire. Pentru ca ea să-i răspundă cu o sinceritate neaşteptată, care ar fi urnit şi munţii din loc, numai pe el nu :

— Pa.

Reuşind să acopere cu o simplă silabă strigătul pe care el şi Biondo l-au scos ea la comandă :

— *XILECŞII !*

Bătrînul încearcă să distingă, de pe buzele celui care vorbeşte întruna, cuvintele distorsionate de un vînt ce bate aproape ritmic. Izbuteşte să prindă cîteva frînturi de frază :

— ... radioactivitatea... pădurile... invazia...

Vorbeşte un altul, aparent fără subiect, dar bătrînul sare ca ars : „Radioactivitate ? !“ Dacă urechea lui, aţintită spre un punct bine definit, s-ar afla pe de-a-ntregul în puterea voinţei, ar trebui să se dilate, ajungînd pînă la dimensiunile unei pîlnii de gramofon. Iarăşi vîntul.

Ce şi-or fi găsit să discute în mijlocul trotuarului ? Bătrînul în costum de blugi se opreşte după cîţiva paşi mai lenţi, rotindu-şi fruntea ca un taur la un rodeo. Cu ochii în pămînt, adulmecă situaţia.

Dar nu înţelege aproape nimic. Ah, vîntul ăsta blestemat !

Sînt patru tineri. Vorbeşte unul dintre ei iar ceilalţi trei, între care două fete, o fac pe interesanţii, prefăcîndu-se că ascultă atent.

— Eu spun că dacă mi s-ar da posibilitatea să...

După ce descrie un semicerc în jurul grupului, trecîndu-i pe toţi în revistă, bătrînul în costum de blugi se opreşte în faţa vitrinei atelierului de jaluzele. Examinează pe îndelete mostrele expuse acolo. Dar nu văzul ar fi simţul cel mai solicitat în acel moment, ci auzul : ca dinspre un ţărm îndepărtat, vin spre el valuri de cuvinte.

Şuvoiul trecătorilor se scurge pe trotuar. Paşii lor mitraliază caldarîmul. Printre trupurile vaporoase care patinează pe geamul vitrinei, bătrînul încearcă să le distingă pe cele ale tinerilor din grupul postat în mijlocul trotuarului.

În faţa vitrinei s-a aşezat o femeie cu ochelari fumurii şi cu un decolteu generos. S-a oprit ca un marinar la auzul unui cîntec de sirenă, deşi ea, la rîndu-i, ar fi putut lăsa impresia unei vrednice amăgitoare a lui Ulise. Îşi scoate din poşetă o cutiuţă în oglinda căreia se priveşte, începînd să se ruieze.

Pe bătrînul în costum de blugi îl intrigă însă o altă figură a străzii : un gură-cască oprit aproape de marginea trotuarului. Absorbiţi de discuţie, cei

patru tineri n-au observat că cercul curioșilor s-a mărit în jurul lor. Nu l-au sesizat nici pe domnul cu cravată roșie, care s-a oprit nu departe de ei, ca să-și aprindă o țigară.

— Nu știți cît e ceasul? întreabă cu o voce spartă femeia cu ochelari fumurii. Domnul cu cravată roșie o măsoară din cap și pînă în picioare: „pe mine m-ați întrebat?“ — se poate citi din expresia lui.

— Îți dai seama, tinere, ce înseamnă spectacolul străzii, cu farmecul lui intangibil, spune bătrînul profesor, mîngîindu-și vesta maronie; ciracul îl ascultă încruntat.

Cei patru discută acum cu aprindere — mai că nu s-au luat la bătaie. Pe trotuar, cercul nedoriților admiratori se lărgește din ce în ce mai mult. Lîngă o bătrînică, se postează un ins bărbos, cu un caiet sub braț:

— Nu știți de la ce-a pornit discuția, doamnă?

— Acum am picat și eu, dar cred că domnul din fața vitrinei ne poate spune.

Într-adevăr, bătrînul în costum de blugi s-a întors cu spatele la vitrină, urmărind cu sufletul la gură discuția dintre cei patru, ajunsă, se pare, într-un moment de impas. Dar oricît își forțează auzul, nu izbutește să recepționeze la limita inteligibilului decît un glas sonor de profesor:

— Vezi tu, tinere, aveam în studenție un amic cu care uneori puneam la cale o șotie, de fapt un test: mergeam în locuri destul de aglomerate și începeam să ne înșiruim unul altuia niște propoziții fără nici un sens. Lumea se uita la noi ca la urs — ne credeau nebuni.

O doamnă planturoasă, cu o floare albă în piept, se apropie în fugă. Întreabă speriată

— S-a-ntîmplat ceva ?

— Nu știu nici eu, doamnă, îi răspunde omul cu cravată roșie, clătinînd din cap în semn de „cîte prostii mai pot să le treacă ăstora prin minte". N-a observat că din țigară i-a mai rămas un chiștoc care în curînd o să-i ardă degetele.

Meșterul din atelier, cu o salopetă murdară, a ieșit în fața ușii, aducînd la cunoștință tuturor :

— Dacă n-aveți treabă la atelier, eliberați trotuarul, oameni buni. Aici nu-i loc de distracție publică.

Nimeni nu pare să-i dea atenție. Între timp, în jurul grupului inițial s-au strîns o duzină-două de persoane.

— Ce se întîmplă aici ? se aude o voce autoritară. Nimeni nu poate furniza vreo explicație. Dar posesorul glasului este un ins solid : își face loc cu coatele. Domnul cu cravată roșie deschide gura ca un pește — respirația i s-a blocat în urma unui ghiont imprevizibil. Cîteva trupuri se dezechilibrează din aproape în aproape, sprijinindu-se, în cele din urmă, în cîteva trupuri stabile. Zgomotele care se propagă dinspre grupul central se suprapun. Un zumzet de viespi. Un mîrîit de animal înfometat.

Un roi de viespi care zumzăie înnebunit. Deodată fundalul sonor e sfîșiat de cîteva strigăte între care se distinge : „Nemernicule !" Celelalte proteste se cumulează într-un zgomot destul de pronunțat, peste care plutește șuierul unei sirene. Scrîșnet de frîne.

Din mașina Salvării sare un asistent împreună cu un brancardier ; ultimul trage după el o targă. Cei doi încearcă să se cufunde în grupul care în cele din urmă îi absoarbe cu o mișcare pendulară — de lac tulburat din încremenire de trecerea unei șalupe. Hașurat apoi de o mișcare greoaie, grupul se umflă ca o cafea uitată pe foc. Se strînge apoi, expulzîndu-l departe de trotuar pe omul ordinii. Acesta caută în continuare pe cineva de la care să afle ce s-a întîmplat.

— A fost un accident ? reacționează un tînăr de pe margine, încercînd să se îndese mai în față.

— Pot să vă ajut, sînt medic de profesie, se oferi o altă persoană, aflată în apropiere. Sînt mulți accidentați ?

Văzînd că pe o rază apreciabilă în jurul lui nu se mai află nici un compatriot într-ale profesiei, omul ordinii își schimbă intenția : vrea s-o șteargă englezește. O tînără îl trage de mînecă :

— Spuneți-mi și mie ce s-a întîmplat ! Vă rog !

— Nu știu, domnișoară, înțelegeți, nu știu ! se trezește zbierînd polițistul.

Între timp, cei doi oameni în alb ies din cercul mulțimii. Brancardierul trage după el aceeași targă care, după toate aparențele, e goală.

— Nu, o astfel de situație este inadmisibilă, am să-i dau la ziar — se înfierbîntă cineva.

Grupul e un animal ciudat căruia nu i se mai disting capetele, mîinile, picioarele. Cozile lui s-au întins în stradă. Circulația e blocată.

Bătrînul în costum de blugi a rămas presat de geamul vitrinei, așteptînd dintr-o clipă într-alta să audă pîrîitul care ar fi vestit că sticla a cedat. Un

spate puternic și alți cîțiva umeri dispuși în semicerc nu-i dau posibilitatea să-și îmbunătățească poziția. „Ce s-o fi întîmplat" se întreabă el. I se păruse ori se auziseră și niște împușcături ? La fel de tulbure e mintea domnului cu cravată roșie — obrazul domnișoarei i-a ajuns foarte aproape de buze iar sînii ei au rămas presați de reverele costumului său ; situație cu atît mai dramatică cu cît din această capcană de trupuri nu se poate, deocamdată, desprinde.

Ar mai fi de adăugat că unele dintre secvențele descrise, dacă nu chiar cele mai multe, s-au și suprapus, la aceasta contribuind și o lege statistică: Din momentul în care s-au strîns o duzină de oameni, numărul celor care se adaugă mulțimii variază exponențial în funcție de durată. Legea nu poate fi altfel dovedită decît prin experimente la scară socială.

S-a scurs ceva mai mult de un sfert de ceas pînă cînd s-a auzit o nouă sirenă. Mașina albă, întrucîtva asemănătoare celei a Salvării, se oprește și din ea se prelinge un șir de soldați cu măștile pe figură.

— Deblocați strada ! răsună într-un megafon, dar cuvintele sînt acoperite de clocotul gloatei care se înghesuie să fugă ; adevărata semnificație a acestui îndemn iese la iveală atunci cînd gazele lacrimogene și-au făcut deja efectul. Monstrul pluricefal se revarsă cu o mișcare plasmatică prin aerul în care plutesc nori albicioși, în timp ce șuieratul bastoanelor de cauciuc începe să se facă auzit.

Şuvoiul trecătorilor, care se scurge din nou pe trotuar, se meandrează în faţa atelierului de jaluzele, ocolind pînă aproape de bordură. E o zonă de formă circulară, pe care toţi se feresc s-o atingă.

Un tînăr se hotărăşte să ia el iniţiativa : păşeşte prin faţa atelierului, în linie dreaptă. Se aude un scrîşnet. A nimerit în nişte cioburi. Îşi îndreaptă privirea spre firma atelierului de jaluzele şi constată că vitrina s-a spart. Se opreşte deodată. Aude din urmă un glas :

— Treceţi cu toţii hai-hui. Nu vă opriţi niciodată. Să vă spun cum...

— Da, desigur, răspunde tînărul, încurcat. Acelaşi glas baritonal adaugă ceva — moment în care tînărul se întoarce şi nu zăreşte pe nimeni. Se roteşte încă o dată în jurul propriei axe, debusolat ; priveşte spre oamenii care se scurg în şir indian, pe la marginea trotuarului. Toţi au gurile pecetluite. Un alt glas izbucneşte foarte aproape de urechea lui :

— Eu spun că dacă mi s-ar da posibilitatea să...

Se mai uită o dată în jur, speriat de-a binelea, şi o ia din loc, cu privirea întoarsă în urmă. Recepţionează în plină figură stîlpul metalic care, fără îndoială, era destinat unui alt scop. Lovitura nu-i trezeşte pe moment nici o senzaţie. Trece grăbit mai departe, aruncînd, de cîteva ori, cîte o privire furişă în urmă.

— Ce mulţi sînt ! exclamă Biondo.

Antim se oprește și admiră nucleul de *XILECȘI AMORFI*. Sînt postați pe trotuar, într-o zonă circulară. Cei mai mulți dorm liniștiți și sferele de influență din jurul lor joacă în mii de imagini. Nimeni nu-i vede, cu excepția celor doi : Antim și Biondo. Ei au simțurile exersate : îi percep. Asupra simțurilor celorlalți, xilecșii amorfi nu lasă nici o urmă. Dar trecerea prin apropierea acelui nucleu colcăitor are efectul provocat de o furtună solară : teamă, anxietate.

Fiecare dintre cei doi fugari a dobîndit prin rutină un simț special, și anume, cel al sesizării prezenței noastre — un simț dezvoltat. Se recomandă ca, înainte de aplicarea sancțiunii prevăzute pentru ei — din sursele noastre, LEX SEDLEX își continuă activitatea într-o altă dimensiune, deci șansele de a da naștere unui ales monstru justițiar sînt foarte mari —, acest simț să fie extirpat, pentru că el se asociază unui sentiment de ură și panică la vederea noastră, ceea ce poate avea o influență negativă asupra contactelor lor reale și virtuale, zădărnicind nobilele, dezinteresatele și generoasele noastre intenții de colonizare a Universului Cunoscut.

30. Ce drum să alegi: xilexizarea

Cînd ajunse acasă, venind de la serviciu, Antim scoase un oftat de ușurare care stîrni un uragan asupra zonei de coastă a insulei Guadelupa. Își dezbrăcă la repezeală cămașa în carouri, deșurubînd din antebrațul drept rîșnița de cafea. Brațul stîng i se termina în două degete și servea drept diapazon (de cînd se întorsese din spațiu, muzica îi intrase în sînge — în special Concertul pentru orchestra de *XILEX).* Își desfăcu patul, se dezbrăcă și se trînti în el ușurat. (Cutremurul care urmă avu o magnitudine de 2,3 pe scara Richter). „Bellatrix, băiatule, m-ai aruncat pe o variantă cam tîmpită din viața mea; aș fi putut concepe vreodată că n-am să fiu cosmonaut?" După ce terestrul adormi, furnicile, pînă atunci toropite de căldură, își reluară plimbarea pe glastra de flori și pe țevile caloriferului (o binecunoscută metodă de insinuare xilexiană). Antim invocase un vis cu o necunoscută enigmatică și frumoasă — o hedairă — îi apăru însă mai întîi obișnuitul xilex amorf, mai apoi Biondo, care se bucura de un succes nebun la femei, din cauză că îndeplinea foarte bine și rolul de foen. Terestrul se trezi înspăimîntat. Își puse

fîșul pe umeri, își luă galoșii, umbrela, se uită la ceas, trase ușa în urmă.

Soarele dogorea. Dar, mai înainte ca Antim să simtă cum sudoarea îi șiroia pe umeri, se stîrni o ploaie deasă. Mormăi un descîntec și se apucă să treacă strada. Iuțind pasul, depăși cu puțin *DESTINUL*, ce își găsise ca substrat de agregare o pisică neagră. Respectiva pisică neagră, tăind calea unui trecător nesuperstițios, îi va cauza acestuia, în aceeași săptămînă, două nenorociri pierderea unui meci pe teren propriu de către echipa favorită și însănătoșirea subită a soacrei sale.

Ajunse într-o stație de autobuz a marelui oraș. Primul veni aproape gol, însă el nu se sui. (Pe același traseu, autobuzul va avea un accident). Se urcă în următorul — arhiplin — și coborî la prima stație.

Trecătorii îl fulgerau cu cîte o privire și treceau. Scărpinîndu-se într-o ureche, Antim trezi un fluture, care își luă zborul și se așeză pe pulpele diverselor domnișoare. Apoi, impunîndu-și voința și reamintindu-și că, la urma urmei, și niște ființe superioare precum *XILECȘII* sînt asexuate, izbuti să nu se mai uite spre partea inferioară a damelor care treceau, le contemplă doar ca forme de viață ale Universului Cunoscut — Cunoscut? —, izbutind chiar să nu le observe sutienele prin bluzele străvezii. Neuitîndu-se la femei, terestrul avea convingerea că va evita o parte din atacurile *PERECHII-SURPRIZĂ*. Se calmă, intră într-un bar în stil babilonic, bău un pahar care conținea ceva sub numele generic de *băutură răcoritoare* — prin asta înșela un alt mesager al soartei supersurogatul,

întrebîndu-se cum de nu căzuse încă asupra sa lovitura *DESTINULUI*. „Sau astăzi urma să atace *TRANSSENZORIALUL*?" Își mai răsfoi o dată pletele, deschise un sertăraș, în frunte, scoase un cadran de tablă smălțuită; horoscopul înțepenise în dreptul acelei date și acelei ore; scuturâ cadranul, dar limbile reveniră în aceeași poziție. Căzu frînt pe o bancă, diametral opus față de o pereche de îndrăgostiți, așteptîndu-și în liniște sfîrșitul. Așteptarea se prelungi fără rezultat.

Se întoarse acasă zdrobit. Cînd deschise ușa, se declanșă înregistratorul: „Pe unde îmi umbli, hoinarule? — îl luă în primire vocea lui Biondo. Am fost atacați de *PERECHEA-SURPRIZĂ*, dar am reușit să-i alung singur. Biondo".

„Dumnezeule, chiar de nimic nu mai sînt bun?" se întrebă terestrul, în culmea disperării. *(Dumnezeu* = probabil, un rang în conducerea militară superioară — nota *TRADUCĂTORULUI)*. Antim deschise fereastra, încălecă pervazul pe care apoi se cățără în picioare, privi în jos, îl apucă amețeala, își făcu singur curaj, se aruncă în gol, căzu, dar nu păți nimic, fiindcă stătea la parter. Plecă din nou de acasă.

Spre noapte se reîntoarse — Biondo era tot la femei —, își prinse tîmplele în pumni, mintea îi era invadată de un cîntec fascinant, nu mai știa de unde îl auzise, dar îl fredonase întreaga seară, abia atunci își dădu seama că era un refren Xilexian, apoi privi cerul smălțat cu diviziunile Lagărului Biocosmic de Conversie Fundamentală. Se trînti în pat, însă cutremurul nu fu sesizat de aparate. Adormi cu un oftat de ușurare, care răcori frun-

țile marinarilor de pe vasele amarate în rada portului Guadelupa. A doua zi sări din pat ca un resort, își înfipse în brațul stîng diapazonul, în brațul drept rîșnița de cafea și o porni spre serviciu.

Spre seară intră în cameră puțin debusolat, clătinîndu-se. Oscila mai mult în plan dorso-ventral. Cu mîinile coborîte pînă aproape de genunchi, se îndreptă spre cuier. Își dezbrăcă pardesiul, lăsîndu-se mult pe spate, ca și cum ar fi vrut să își mîngîie burta. O mînecă refuza să iasă de pe braț. Fu nevoie de un pic de perseverență, datorită căreia pardesiul fu apucat de un colț al gulerului, apoi de agățătoare, iar mîneca zvîcni în sus, ca într-o filmare accelerată. Reuși să prindă un braț al cuierului. Dar nu nimeri agățătoarea. Pe neașteptate, Antim prinse cuierul în brațe, cu tot cu hainele care erau în ol. Cuierul se dezechilibră spre perete și se sprijini în el, ca să revină apoi la verticală, dar nu pentru mult timp.

Biondo era la masă — mai bine-zis, pe masă. Așezat ca un Murex, își oprise suflul radiant pentru cîteva minute. Ratase o întîlnire și rămăsese acasă în noaptea aceea. Cînd văzu că Antim se apleacă spre masă, ca bătut de vînt, sări reflex, în încercarea — fără îndoială, absurdă — de a-l susține. Terestrul însă revenise la verticală printr-un joc ciudat al întîmplării.

— Hai, agață odată pardesiul, îi spuse Biondo.

Ca un om perseverent, Antim ținea pardesiul cu o mînă de agățătoare și strîngea înfocat cuierul cu cealaltă mînă ; în curînd, oblica trecînd prin axa mediană a trupului său se îndreptă spre fereastră. Nu izbuti, însă să se sprijine în sticlă, pentru că

mîna dreaptă agăță pardesiul în cuier. Pe urmă, stînga slăbi strînsoarea din jurul cuierului.

— Trebuia aruncat cuierul ăsta pom, îl dăscăli Biondo. Nu te mai saturi să strîngi obiecte arhaice.

— Lasă-mă, bolborosi terestrul, clătinîndu-se. Numai contre îmi pui. Tu, urîtule. Și *BELLATRIX*.

— Ți-am spus să nu te mai legi de *BELLATRIX* ! Ce-ai cu bietul băiat ? îi porți pică pentru că te-a parașutat în timp cu cîțiva ani înapoi ? Dar pe mine, că m-a dus cu cîteva secole înainte ?

— Să cînte muzica ! strigă Antim răgușit, aruncîndu-se în pat. Își privi mîinile cu o expresie tîmpă. Unde mi-e diapazonul ? întrebă el plîngăret.

— Ti l-am ascuns, răspunse solenautul, liniștit.

— Unde mi-e rîșnița de cafea ?

— Ți-am ascuns-o.

Terestrul își duse mîinile la frunte :

— Unde mi-e horoscopul ?

Si. ca în poveștile galactice de adormit copii, Biondo îi răspunse pentru a treia oară

— Ti l-am ascuns.

— Mereu îmi bagi strîmbe, se văicări Antim, căscînd obosit.

— Înțelege o dată, omule, că xilecșii sînt aici ! Că în fiecare clipă pot să pună mîna pe noi, dacă nu chiar ne-au și prins în ghearc ! Nu vezi în ce hal te-ai xilexizat ? Amintește-ți de nava-amfibie, bătrînc, de confruntările noastre cu *XILECȘII* !

Biondo tăcu. Amintirile începură să-i dea tîrcoale. „Mai bine era în spațiu. Chiar prizonieri ai *DRAGONULUI*. Pentru că în noi încă mai acționa simțul primejdiei.“

În liniștea camerei se auzi respirația șuierătoare a terestrului. Adormise.

Biondo îl privi îndelung „Cîte victime a făcut omul ăsta printre *XILECȘI*. Și iată-l o victimă a lor. Trezește-te, băiatule, trezește-te !"

Oare el ar putea lupta de unul singur ? Biondo începu să dea înapoi, găsind un nou vinovat : dar oare armatele astea ale Terrei — că sînt cîtă frunză și iarbă — nu fac nimic ? N-au prins nici un *XILEX* ? Sau totul e învăluit în cel mai strict secret? Atunci ei doi au o cît de mică șansă de izbîndă ?

Absolut nici una—nota TRADUCĂTORULUI. Cu satisfacție, constatăm că terestrul va putea rămîne pe Pămînt ca promotor al supercivilizației xilexiene. Pregătit în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală, el va face dovada tuturor calităților sale și ne va reprezenta cu cinste.

E o intenție pe care am dori-o realizată.

31. Capcană pentru un xilex

— *XILECȘII* trebuie prinși cu orice preț și aruncați în crematoriile de vise, decretă președintele la întîlnirea secretă a Marelui Consiliu al Generalilor. Mesajele alarmante care ne vin din spațiu nu lasă nici o undă de îndoială ei sînt periculoși, ca și culoarea vișinei putrede pe care o adoptă în relațiile bi- și colaterale.

— Ați omis un lucru important, domnule președinte : nu știm *unde, cînd și cum* atacă xilecșii — această triadă noesică își cere de urgență rezolvarea — și mai ales ce sau cine sînt *XILECȘII.*

— Sînteți, ca de obicei, neîncrezător. O echipă de cercetători...

— Desigur, interdisciplinară...

— Exact — și puternic disciplinată — a descoperit nada ideală pe care o putem arunca pentru prinderea *XILECȘILOR.* Nu știm cum arată acești extratereștri. Nu știm să-i separăm de substratele materiale cunoscute. În schimb, știm cum să-i prindem, ceea ce mi se pare esențial.

Generalii răsfoiră rapoartele cu o morgă solemnă. *XILECȘII* fuseseră semnalați pe un teritoriu neînvecinat. Își dobîndiseră o capacitate excepțională de insinuare în actele individuale, de multi-

plicare în acțiunile colective: zîmbete forțate, aplauze, urale. Nu le scapă nimic, nici măcar nimicul. Este o enigmă de ce ei nu sînt chiar enigma personificată. Cîțiva orbi au observat prin aer spinările de *XILEX* unduind sub nuanța roz-portocaliu, care le place cel mai mult. Alții declară că au ochi răi iar inimile sau suflurile lor vitale se aud ca niște bătăi de pendulă sau de mecanisme explozive.

Pentru a-i captura, au fost desfăcute ceasuri, mori de vînt, bombe, proiecții cinematografice, întruniri politice și bucăți literare, dar ei au scăpat de fiecare dată printre degetele celor care conduceau investigațiile necesare. În orice caz, s-a dovedit că au o mare capacitate de analiză și abstractizare. Sînt în mîlul cîtorva zeci de nimicuri, pe care tot ei le fierb într-o zeamă mucegăită a timpului (dosar cu mărturii fotografice cutremurătoare). Întinerirea femeilor, curgerea fluviilor, retragerea peștilor în adînc, fosnetul pădurilor, risipirea nisipului, căderea păsărilor din văzduh sînt fenomene suspectate de a fi xilexiene. Fiind căutați în lucruri din ce în ce mai profunde, cineva și-a permis să afirme că ei sînt și rămîn în noi, ceea ce le permite să supraviețuiască *aici*. Nu numai că ei ne atacă, noi îi și atragem, sîntem capcane pentru *XILECȘI*; de multe ori, ei se zbat ca să iasă; și căutîndu-i în nori, printre stele, printre femei, în înșăși această căutare — pînă la urmă nu facem decît să ne căutăm pe noi înșine și să ne regăsim ca pe niște ființe atît de îndepărtate de Pămînt — extraterestre, fără îndoială — încît n-ar fi rău să ne

apreciem la justa valoare de *XILECȘI*. Și oare Pământul n-ar fi o colonie extraterestră ete.?

Să nu divagăm, totuși. Un impresionant colectiv a inventat o nadă cu adevărat impresionantă, pornind de la următoarea premiză : dușmanul poate fi atacat cu propriile-i arme : complexitate, vastitate, persuasiune, incisivitate. S-a imaginat și construit un hiperdispozitiv care poate strecura în urma *XILECȘILOR* o adevărată mocirlă învăluitoare, ei nu se pot abține să nu redescopere treptat obiectul-spațiu înconjurător, să nu îl înghită cu voluptate, mestecînd mai întîi calm (între timp se vor semnala fenomene statistice la nivel planetar : ceasurile se vor opri, fluviile au să stagneze pentru o mîime de secundă, îndrăgostiții se vor desprinde din îmbrățișare), mestecînd apoi cu înverșunare, pentru a ajunge la conținutul esențial, care — și în asta constă uluitoarea invenție — nu există deloc.

Iată, s-a realizat *nada*, uluitoarea *nadă* cu care un xilex va fi atras — desigur, în nadă nu încape mai mult de unul —, va fi desprins de context, va fi capturat spre a servi ca material didactic. Au fost construite zeci și sute de asemenea *nade*, cu nume de botez foarte greu descifrabile, cu numele argotic de *rîme-super ;* și iată, prin inventarea *nadei*, omenirea are la dispoziție o nouă formă de energie, atac, apărare, lumină, viață și moarte.

Marele Consiliu al Generalilor dă ordin de aruncare a *nadei* iar aceasta plonjează în spațiu-timp înaintînd tăcut, răspîndind în jur un polen violaceu, tîrîndu-se alene, cu un gîfîit abia auzit. Doar *pare* că înaintează tăcut — în realitate, *rîma-super* este un *XILEX* ușor mecanicist emițînd spre ai săi

într-un limbaj pe care pămîntenii n-au izbutit încă și nu vor izbuti niciodată să-l descifreze : vă aduc un om, emite *rîma-super,* omul de la capătul undiței, mi-a luat o groază de timp pînă cînd l-am învățat să se țină după mine (Consiliul se zgîiește să vadă ce se petrece, avînd la dispoziție monitoare, receptoare, radiatoare, supervizoare etc., dar nici unul dintre aceste aparate nu-i servește la nimic), vă aduc un om, veniți, totuși, atîrnă greu la capătul undiței, veniți, s-ar putea să fie mai mulți...

Moment în care primul *XILEX* își declanșează tunelul de absorbție, *rîma-super* se cutremură, omul sau oamenii de la capătul undiței au fost înghițiți. o ceață persuasivă acoperă totul ca un mucegai, cei înghițiți se mai văd înotînd în spiralele unui fum intens, norii întunecă întregul cer iar Marele Consiliu al *rîmelor-super* rămîne stupefiat, așteptînd în tăcere.

Moment în care al doilea *XILEX* își deschide, la rîndu-i, tunelul de absorbție — este un *DRAGON* — ținătorii-de-*nadă* își simt mîinile zdruncinate, *rîma-super* s-a cufundat în pîntecul monstrului (care nu prea arată a pîntec), doar o ceață deasă, invadînd orizontul, ridicîndu-se în cele din urmă, slabele zbateri ale *rîmei-super* în pîntecul monstrului și Marele Consiliu al Generalilor, așteptînd în tăcere în fața monitoarelor. *(Monstru* = o viziune de o urîțenie respingătoare — excepție face Monstrul Simpatic — pe care terestrii o atribuie aspectului nostru exterior. Analogă noțiunii de *om* pentru noi. *TRADUCĂTORUL).*

Moment în care nu se mai întîmplă nimic pentru cei din fața monitoarelor-super, care izbutesc să se desprindă treptat de condiția lor xilexizată, cufundîndu-se, din păcate, tot mai adînc în banalitățile vieții de zi cu zi, nu se întîmplă nimic nici pentru ceilalți, deoarece înverșunatele confruntări ale *XILECȘILOR* au loc într-un alt spațiu-timp, pe alte dimensiuni ale cunoașterii și pentru recepționarea lor e nevoie de un simț special. Al doilea *XILEX* simte la capătul firului miros de nadă, se apropie, acolo stă întins în baia de raze, sătul, primul *XILEX*, cel de-al doilea se apropie încet iar primul nici măcar n-are timp să mai dea un semn de recunoaștere, *XILEXUL* învingător mestecă lacom pînă cînd i se pune un nod în gît, se pare că a înghițit tot, și el își dorea un om, nu era pretențios, un singur om, ceilalți sînt indigești, lipsiți de stări afective — ar fi dorit atît de mult un om iar acesta să fie Antim —, și o lacrimă uriașă îi cade din ochi, picurînd în Universul Cunoscut, ca o petală incandescentă în care clefăie alți mii de *XILECȘI* plîngînd nebunește.

32. O adiere de xilex

Totul începuse tîrziu, cînd se întunecase, iar Antim, într-unul din rarele sale momente de clarviziune, remarcase că vîntul zgîlţîia cu putere ferestrele, deşi ele nu se vedeau în spatele draperiilor de catifea. Se auzea un trosnet ca de copac uscat. Vorbitorul din faţă obosise şi gura i se lăţise considerabil din cauza peroraţiei, colţurile ei apropiindu-i-se de urechi. Antim era pe punctul să adoarmă : imaginea, lunecînd pentru o clipă, bărbia, căzîndu-i în piept, capul, clătinîndu-i-se ca o mărgică... Apoi : ochii frecaţi cu îndîrjire, fălcile trosnind involuntar, bărbia ţîşnind înainte, imaginea reapărînd pe retină şi deci :

Iată masa aşezată pe podium, în partea cea mai îngustă şi mai de jos a amfiteatrului. Vorbitorul încearcă să emită un sunet care, însă, i se scurge pe gît ; tuşeşte, înecîndu-se, înşfacă paharul de apă şi îl goleşte dintr-o suflare. Ceilalţi moţăie *in corpore* la masa drapată în catifea vişinie. E trecut de miezul nopţii.

„Oare or fi adormit cu toţii ?“ se întrebă terestrul, privind pe furiş în jurul lui. Nimeni nu părea impacientat că simpozionul sau colocviul sau ce-o mai fi fost se prelungise pînă la ora aceea. În-

cercă să-și schimbe poziția : turul pantalonilor i se lipise de bancă, din cauza transpirației. Cine știe, poate rămăseseră prizonieri cu toții, în bănci. Aerul era lipicios.

Din considerente strategice, se așezase în apropierea ușii, a singurei uși care nu era încuiată ; prinse un moment prielnic și ieși din sală ; ieșirea lui nu atrase atenția nimănui. Pe culoar deschise ochii mari, scrutînd în perdeaua de întuneric. Undeva, departe, ușa de la intrare rămăsese deschisă și vîntul își exersa corzile vocale pe culoarele Universității. I se făcu deodată frică ; o pală de vînt îi umflă cămașa și Antim se trezi clănțănind de frig. Reintră în amfiteatru. Între timp se stinsese lumina și pe Pămînt se ridică o ciupercă atomică. Un referent făcea rechizitoriul armelor nucleare ; umbra îi atîrna spînzurată de tavan. Proiecția holografică se sfîrși ; lumina izbucni necruțătoare. Antim se simți ca un șobolan a cărui văgăună a fost descoperită. Un braț unsuros îi lunecă de-a lungul gîtului și îl înlănțui — cea de alături (cel de alături ?) se lipise strîns de el.

Tocmai atunci se vorbea de androizi, de mutanți, de replicanți ; vorbele cadențate păreau rezultatul unui dicteu automat. Referentul ținea ochii închiși — dintr-o clipă în alta, ai fi crezut că vrea s-o ia la plimbare pe un perete, vorbind în transă, rumegînd mai departe subiectul prolix al conferinței. Abia atunci, pe ecranul alb din față, Antim zări o scobitură, ca și cum explozia de adineauri ar fi săpat în el. La baza aceluiași perete se înșiruiau adormiții membri ai prezidiului, legați la ochi, ca în fața unui pluton de execuție.

Încercă să scape de brațul care îl încolăcise; „mă sufoci", scrîșni terestrul, nereușind să se desfacă din strînsoare. Izbuti totuși, nu înainte de a observa că una dintre unghiile celei (celui) care îl îndrăgise subit se prelingea ca o gheară. În sfîrșit, se eliberă din strînsoare. Își ridică ochii din pămînt, de teamă să nu zărească, sub marginile ondulate ale rochiei, ghetele ortopedice destinate protecției copitelor.

Usa era din nou aproape și el o întredeschise — vîntul o trînti cu putere. Intenționă s-o tragă la loc, dar nu izbuti. Vîntul pătrunse în amfiteatru modelînd coafurile și vesmintele largi după bunul lui plac și împrăștiind în evantai foile albe de pe masa prezidiului. Pe cînd încerca să tragă de clantă spre el, Antim făcu imprudența să privească în afară: o lumină coplesitoare plutea în întuneric. Izbuti să trîntească ușa la loc. Dar în amfiteatru vîntul se întetise, de parcă sute de ventilatoare s-ar fi deschis înspre sală. Glasul referentului izbucnea printre palele vîntului. Cînd lumina se stinse iarăși, o rafală de vînt șuieră pe deasupra și clinchetul melodios al unor cioburi anunță trecerea unui geam într-o existență multiplă. Antim se repezi spre fereastră, lovindu-se de un pupitru și apoi împleticindu-se în draperia care atîrna din tavan. Podeaua i se clătina sub picioare, ca puntea unei corăbii.

Exact. O pală de vînt umflă draperiile din dreptul ferestrei și amfiteatrul se puse încet în mișcare. Plutea pe o mare întunecată, scîrțîind din toate încheieturile. Ceilalți matrozi, pe puntea ei,

ațipiseră în bănci. Auzi o șoaptă *Nu te mișca. Nu privi în urmă. Riști să distrugi tot.*

Orașul se îndepărta tot mai mult, cu catargele lui de beton. Antim zîmbi, simțind în obraz adierea de xilex. Adierea se întețea, promitea să devină furtună și să îl împingă spre necunoscut, străjuit de statuile blegi ale celor ce adormiseră în bănci sau la masa din față, în poziții întrebătoare.

33. Xilexiada

— Cred că de un singur lucru ai mai fi bun : să devii autor de *science fiction,* îi sugeră Biondo într-o bună zi, exasperat de xilexizarea aproape completă a lui Antim.

Acesta îl privi ca trezit dintr-un vis

— Cred că...

— Bineînțeles. Îi cunoști pe xilecși ca nimeni altul și mai ai avantajul că nimeni nu crede în povestea asta. Ai ajunge repede un rapsod galactic de invidiat.

Propunerea fu uitată cîteva zile, la capătul cărora pe adresa lui Antim sosi un colet trimis de monstrul simpatic.

— Îți spune ceva numele ăsta ? întrebă Biondo.

El nu știa că Monstrul Simpatic nu era ființa care să poată fi refuzată, mai ales cînd atingea în Antim o coardă atît de sensibilă Prozodia, planeta *hobby*-ului său.

Terestrul ținea acum în mînă un cupon — invitația la spectacolul „Un animal fantastic", de pe Prozodia, planeta plasmatică, cupon în care i se indica și punctul din spațiu în care putea găsi coletul. În aceeași după-amiază descoperiră că acest colet era o cușcă imensă, îngropată, prin defazare

temporală, într-un spațiu paralel, după principiul existențelor suprapuse. În interiorul ei se afla un hippron, animal fantastic inventat de Gérard Klein, căruia însă, prin perfecționările ulterioare, i se măriseră mult performanțele spațio-temporale.

Înainte de a porni în expediția care urma să-l consacre definitiv, Antim nu se lăsă pînă cînd nu efectuă cîteva incursiuni în trecutul omenirii, pentru a pune la punct, o dată pentru totdeauna, problema paternității unor invenții de o importanță vitală. Hippronul se dovedi o mașină de călătorit în timp, mult mai limitată, dar mult mai exactă decît vechea noastră cunoștință, Bellatrix, care de cîțiva ani nu se mai arătase la orizont.

* * *

Cu ochii larg deschiși în noapte, Antim medita acum la grandioasa expediție spre Prozodia — atenție, Antim B., marele rapsod xilexian, un nume ce se va înscrie definitiv în conștiința unui număr de cititori tinzînd spre infinit. Uralele îl învăluiau într-o mantie zeiască iar el, de pe spinarea hippronului, admira straniul spectacol al mulțimii care i se revărsa în întîmpinare.

Brusc, un țipăt îl înfioră. Se întoarse pe partea cealaltă și, ca un înotător orb, își căută o poziție convenabilă pentru mîini și picioare, rămînînd apoi nemișcat.

„Dar dacă a fost hippronul ?"

Țipătul monstrului, din cușca lui temporală, se propaga ca o undă de spaimă.

Sări din pat. Era și timpul : hippronul răgușise de cînd încerca să-l trezească.

Părăsea această ipostază din întortocheata istorie terestră pentru a se reîntoarce aureolat de glorie. În bună măsură xilexizați, pământenii ar fi fost insensibili la poveștile lui. Mai tîrziu însă, îi vor acorda prețuirea necesară. (Avusese grijă să investigheze această ipostază din viitorul îndepărtat al planetei).

Intră în toaletă, complet absorbit de grija plecării, și se postă în fața oglinzii. Un chip prelung, cu ochii înfundați în orbite. Își privi încheieturile mîinilor, pe care se mai zăreau cicatricile lăsate cîndva de rîșnița de cafea (la brațul drept) și de diapazon (la cel stîng). (El nu-și amintea, eu mi-am permis să vă reamintesc — *TRADUCĂTORUL* galactic). Intenționa să se bărbierească; duse acțiunea la bun sfîrșit, slujindu-se de pasta de dinți. Apoi se spălă pe dinți cu pastă de ras.

Hippronul începuse să se agite în cușca temporală, scîncind.

Gratiile, care urmau creodele de îmbinare în spațiu-timp, închideau o cușcă ancorată la marginea unei linii de transport în comun. Nu conta că acolo era o stradă cu clădiri înalte, învăluită de traiectoriile trecătorilor, amintind vag de o mișcare browniană — poza de om grăbit era foarte la modă în diversele epoci ale Pămîntului. Cușca se afla tot acolo.

Antim își imprimase în memorie coordonatele declanșatorului; îl atinse și în clipa următoare cele două variante spațio-temporale se disociară. Terra lunecă în neant și pe fundalul negru, împestrițat de constelații, se ivi hippronul, scîncind ca un copil și repezindu-și tentaculele spre gratii.

Terestrul se atîrnă de cușcă, strecurîndu-se înăuntru și avîntîndu-se în escaladarea muntelui de carne ca un alpinist încercat, agățat de o scară de frînghie. Ajungînd în șa, luă în mîini capetele complicatului sistem de hamuri și le smuci. Monstrul se smulse din loc iar cușca zvîcni, rămînîndu-i agățată de gît (era legat de ea chiar și în libertate). Cu un urlet cumplit, dihania plonjă în spațiu-timp.

Un vîrtej de lumină îi învălui, stelele se contopiră treptat într-o masă fluidă, monstrul prinse viteză și intră în hiperspațiu. Abia acum, în șaua hippronului, cînd și Biondo rămăsese tăcut, învăluindu-l în tunica lui radiantă, Antim realiză că era un romantic iremediabil se arunca orbește într-o nouă aventură. Oare Monstrul Simpatic merita atîta încredere ?

Dar sînt întrebări la care numai viitorul și *XI-LECȘII* ar putea răspunde.

* * *

Plonjase într-o epopee spațială.

Nu făcea decît să hoinărească pe diversele planete, în călătorii de documentare, și să descrie apoi, cu lux de amănunte, aventurile sale — la reîntoarcerea pe Prozodia, în cochetul său adăpost. Biondo se cam retrăsese din scenă și trîndăvea mai tot timpul. Dar dacă viața aici, pe Prozodia, nu este decît un drog și beția se va sfîrși în curînd ? se întreba terestrul, îngrijorat. Apoi se abandona libertății depline. Avea speranța că existau sentimente de dimensiunea infinitului iar vegetația plasmatică a planetei se comporta ca o ființă misterioasă, care te determina s-o iubești.

Era adesea întovărășit, în hoinărelile sale cu Biondo, de hedairă, care ajunsese să se plictisească din ce în ce mai des de Cetățile Imaculate de pe Rowning. Uneori hălăduiau sub emanațiile exegetice ale Monstrului Simpatic, care le devenea pe zi ce trece tot mai simpatic, îndeplinindu-le pe dată, fiecăruia dintre ei, cele mai neobișnuite capricii. Nu mai vorbim de odihnă și hrană, mai ales de hrana spirituală : făceau neîntrerupt cunoștință cu noi autori, cu noi invitați de un farmec cuceritor. (În timp ce forțele răului, reprezentate prin plutonul *DRAGONULUI*, se retrăgeau în umbră). Dacă existase vreodată Edenul (exact, supoziția asta putea fi verificată printr-o scurtă incursiune în trecut), atunci Prozodia nu era departe de așa ceva — printre altele, în dreptul uneia dintre milioanele sale de frunți, Monstrul Simpatic purta o aureolă de sfînt.

Pe lîngă liniștea atît de necesară creației, pe lîngă recompensele materiale ce reprezentau un debușeu excelent pentru parcurile zoo din Galaxiile Boreale, pe lîngă spațiul de manifestare care li se oferi, creatorii își făcură intrarea triumfală și în manualele școlare. Intrară deci în conștiința altor generații, bucurîndu-se de toată atenția publicului, care nu se mulțumea numai să contemple pasibil operele, ci depunea eforturi să ajungă, fie și numai pentru cîteva clipe, în compania preferaților săi, dăruindu-le tot felul de suveniruri, alese cu gust sau fără, admirîndu-i în transa creatoare prin pereții adăposturilor, care puteau deveni transparenți, transformîndu-i într-un fel de monștri sacri.

Pentru Antim, celebritatea ajunsese de-a dreptul împovărătoare : îl împiedica să se retragă în turnul lui de fildeș, ca să scrie poveștile sale xilexiene, pe care apoi să le regizeze în cadrul natural atît de generos al planetei, de o plasticitate ieșită din comun. Însă situația nu era chiar insuportabilă, ducînd la strîngerea legăturilor dintre autor și masele care îi receptau opera. Iar Monstrul Simpatic era mai totdeauna prezent și îl degreva pe artist de meschinăriile vieții cotidiene, astfel încît acesta se putea consacra în întregime expedițiilor de documentare și scrisului.

— Iată, copii, dumnealui este nenea de care v-am vorbit la lecția trecută, spuse învățătoarea cu ochi albaștri, privind cu farmec spre Antim.

Ciracii îl măsurară admirativ — o admirație plină de spaimă — cu ochii lor la fel de mari și de albaștri. Apoi clasa de discipoli tentaculari se cățără în spinarea hippronului, care stătea cuminte, părînd să-și fi reîntîlnit concetățenii. Pe rampa aceea improvizată, copiii întreținură un spectacol de amatori, punînd în scenă un text al marelui autor terestru. Antim fu emoționat pînă la lacrimi — ceea ce nu i se mai întîmplase de multă vreme. La sfîrșitul spectacolului, micii actori îi dăruiră cactuși. Învățătoarea îi solicită un autograf, iar terestrul se simți săgetat pînă în adîncul sufletului de privirea ei ca un laser.

(Am uitat să vă spun că laserul e o invenție a lui Antim. O întîmplare nefericită făcuse totuși ca el să nu figureze în colectivul de cercetători care în 1960 primiseră Premiul Nobel pentru această invenție.)

— Am să te rog, dacă se poate : cît mai puțini admiratori, îi puse el în vedere Monstrului Simpatic. Un creator are nevoie de liniște.

— Un creator nu se poate smulge realității, îi replică acesta. Nu poate face abstracție de masele de admiratori înfometați de viziunile lui.

Fiecare nouă zi petrecută pe Prozodia îi dădea acum o senzație de tristețe. Celebritatea devenise obositoare. S-ar fi reîntors pe Terra, dar investigase, printr-o inspirată incursiune, viitorul luminos, iar acesta trebuia, bineînțeles, ajutat, printr-o muncă înverșunată, de zi cu zi — ceea ce nu putea înțelege Biondo, care trindăvea mai departe. Dar munca lui era pîndită de două pericole : admiratorii și hedaira. De admiratori mai izbutea să se ascundă ; dar de hedairă, care manifesta față de el o admirație fățișă...

Admiratorii erau cît frunză și iarbă și îl copleșeau cu daruri. Hippronului îi aruncau bucățele de zahăr printre gratiile cuștii temporale. Se îngrășase și își pierduse bună parte dintre calitățile cîștigate prin antrenament. Oricîte subterfugii ar fi încercat, Antim nu reușea niciodată să scape fără cel puțin un autograf ; cei mai mulți îi cereau să citească din creația lui, ba chiar să se și producă în rolul monștrilor imaginați. Hedaira vădea aceeași insistență iar el știa că într-o noapte avea s-o reîntîlnească — și nu se știa cine avea să iasă învingător dintr-o asemenea confruntare...

Și va contempla plictisit defilarea admiratorilor, cărora le va mai acorda, din cînd în cînd,

favoarea să-și arate ilustra față, din cauză că erau conduși de vechiul său prieten Monstrul Simpatic, care devenea pe zi ce trece tot mai simpatic Și va suporta privirile lor pline de o admirație misterioasă și comentariile lor absolut neroade. Oricum, Prozodia îi confecționase o consacrare solidă în Galaxiile Boreale veneau să-l vadă o mulțime de iubitori ai literaturii, iar portretul său era prezent în manuale de istorie galactică pe care nu izbutise să le descifreze niciodată. Avea și el, în sfîrșit, un dram de mulțumire la capătul unei munci titanice, cu resursele-i materiale modeste, cutreierînd diversele epoci ale Pămîntului, dînd la iveală invenții epocale, dar nereușind să se consacre decît în urma reprezentațiilor de pe Prozodia.

Într-o bună zi va avea parte, ca de atîtea ori pînă atunci, de doi admiratori foarte drăguți, dar stupizi : o pereche din Aldebaran. Ei îl vor contempla cu o spaimă emoționată, întrebîndu-l pe Monstrul Simpatic

— Nu-i periculos ?

— Nu, deloc ; maestrul trudește tot timpul la monștrii săi. Binevoiți, iubite creator, să suportați și această tracasare, avea să spună în același timp Monstrul Simpatic, dar numai pentru Antim.

Le va acorda admiratorilor un autograf generos.

— Știe să și scrie ? ! La noi copiii sînt dresați să scrie.

— Bineînțeles, doar din asta trăiește. Dar scrisul la el nu provine din dresaj, ci din educație culturală. (Scuză-i, dragă Antim, te rog eu, sînt complet ignoranți !).

Monstrul Simpatic pusese astfel capăt paradei de prostie a admiratoarei.

Antim oftă, mulțumit să constate efectul celebrității sale. Și cîte prilejuri de afirmare mai avusese pînă atunci ! Cîte șanse de intrare în conștiința publicului larg, mai ales a celui de pe Pămînt !

Printre altele, inventase focul și roata — din păcate, epocalele plăsmuiri nu se bucurară de succes, intrînd mult prea repede în anonimat ; descoperise praful de pușcă și hîrtia, dar ce folos pentru el dacă toate acestea fuseseră atribuite chinezilor ; în timpul Neobositei sale Evadări îi pusese la dispoziție lui Pitagora ciornele în care dăduse 65 de demonstrații asupra unei celebre teoreme asupra triunghiurilor dreptunghice.

— Și ce face toată ziua ?

— Creează tot timpul, avea să răspundă Monstrul Simpatic, exasperat de prostia admiratoarei. Creația e pentru el o hrană veșnică.

— Aha, un monstru intelectual !

În timpul cînd era în Lagăr, inventase tot felul de obiecte fantastice, însă o soartă pînă mai ieri lipsită de noroc îi băgase de fiecare dată cîte o strîmbă ne referim, în general, la vreo defecțiune de ultimă oră, remediată de altcineva, care — din greșeală, rea-voință sau uneori chiar exces de zel — ajunsese prioritar asupra invenției ; așa procedaseră față de el Gutenberg, cu tiparul, Watt, cu forța aburului și Darwin, cu teoria evoluționistă.

— Mai poftiți pe la noi, avea să le spună admiratorilor Monstrul Simpatic ; se îndepărtaseră

spre inima junglei prozodiene, dar Antim îi prinsese în teleobiectiv (tot o invenţie personală).

Dar cele mai multe invenţii ale sale, care deveniseră adevăraţi monştri sacri ai civilizaţiei terestre, le cedase prietenilor săi (aţi observat, desigur, cît era de generos — în Neobosita Evadare, deşi fugea tot timpul de oameni, ajungea să se reîntoarcă tot la ei) becul şi gramofonul lui Edison ; tabelul periodic al elementelor lui Mendeleev; cinematograful fraţilor Lumières ; mezonul lui Yukawa ; razele Roentgen ale lui Roentgen, penicilina lui Penicillium Notatum...

— O să mai venim ! va izbucni admiratoarea, plină de entuziasm. Aveţi nişte monştri extraordinari ! Cel puţin ăla pe care ni l-aţi arătat ultima dată... Ce grozăvie ! Doar un cap, două mîini...

...planeta Neptun a lui Le Verrier, structura ADN-ului a lui Watson şi Crick, hippronul şi centipedul ale lui Gérard Klein, convertorul de gînduri al lui Regnor Angelicus...

Dar, auzind ultima remarcă a admiratoarei, va fi lovit de o neagră presimţire ; avea să scoată de prin buzunare, cu degetele tremurînde, invitaţia la spectacolul de animale fantastice...

... Din păcate, povestirile sale ştiinţifico-fantastice — în fond, cronici romanţate ale unor invenţii sau, mai simplu, jurnale afective de consemnări ştiinţifice — nimeriseră, din raţiuni obscure, pe care istoria literară nu va fi în stare să le descîlcească vreodată, în mîinile unor indivizi care de care mai...

...Va fixa invitaţia cu o privire tulbure : „Un animal fantastic", şi, mai jos, semnătura binefă-

cătorului său : monstrul simpatic. Ființa care — nu era nici un secret — se *xilexizase* de mult : nu era *UN XILEX,* ci o simplă unealtă. Mai rău.

Abia acum terestrul înțelese că una dintre milioanele de fețe ale Monstrului Simpatic — din păcate, singura care îi rămăsese necunoscută pînă atunci — era aceea de îngrijitor la un cosmic-zoo planetar. Iar manualul școlar în care se lăfăia fotografia de animal fantastic a celebrului Antim B. nu era nicidecum unul de literatură...

... Și cînd te gîndești că prozele sale aveau să cadă în mîna unor cetățeni obscuri ai Terrei (Antim scrutase deja destinul prozelor sale — viitorul era neîndurător) : Jules Verne, H. G. Wells. Ray Bradbury, Isaac Asimov, Stanislaw Lem, Ursula K. Le Guin, Aldous Huxley, George Orwell, George Ceaușu...

„Dragul meu, tu ești mesagerul unui alt viitor Tu deții arma care va salva omenirea", îi șoptise hedaira. Necuprinsă Entitate, care armă ? o să afle vreodată ? oare era un cavaler al dreptății sau o păpușă mecanică în spatele căreia istoria omenirii era trasă pe fire lungi, nevăzute ? Oricum, trebuia să se grăbească. La ora asta, Pămîntul putea fi invadat în întregime de *XILECȘI.*

Încercă să încropească un plan de atac : Berzelius ? Volta ? Invenția fotografiei ? Sau soarta omenirii ?

— Biondo ! Trezește-te, n-auzi ? Biondo...

Dornic de libertate, hippronul se trezise și scîncea în cușca temporală, așteptîndu-i.

34. O planetă lipsă la apel

Pe Pămînt totul părea să fie în ordine.

Biondo însă era din ce în ce mai nervos. Ca partener de discuție, devenise greu de suportat. Se prindea ca o ventuză de fiecare răspuns, chiar și monosilabic, pe care i-l dădea Antim. Cînd reuși să scape de el, terestrul răsuflă ușurat.

Puțin mai tîrziu, Antim sună la ușa vecinului din față. Nu-i deschise nimeni. Ba nu deschise el, agasat de atîta așteptare — ușa nu era încuiată. Hainele atîrnau în cuier destul de neglijent — se grăbiseră să le arunce acolo. În sufragerie, televizorul funcționa încă ; plecaseră de acasă, uitîndu-l deschis ? Vru să-l închidă ; parcă ghicindu-i intenția, televizorul se întrerupse singur. Ca un făcut, fereastra rămăsese deschisă iar perdeaua flutura în vînt.

Culoarul era pustiu. I se păru că aude, la fiecare pas, vibrația planșeului. Se pomeni strigînd atît de tare, încît strigătul se înfășură în spiralele largi ale casei scărilor

— Biondo !

Era de presupus ca Biondo să se fi retras pe scări, și nu pe fereastră, ca orice bioundă cumsecade. În ultimul timp se umanizase atît de mult, încît devenise exasperant.

— Biondo !

Strigătul se răsfrînse deodată, la marginea unui ecou. Mai repede chiar decît s-ar fi așteptat Antim, Biondo se ivi în capătul scării, gîfîind :

— M-ai chemat ?

— Da.

— De fapt, să știi c-aș fi venit și singur.

— Nu vii încoace ?

Fără să aștepte a doua invitație, Biondo își strecură suflul prin ușa apartamentului, rămasă întredeschisă. Antim sesiză bucuria întipărită în spiralele evanescente, amintindu-și remarca solenautului din clipa în care se revăzuseră : „Mă bucur că ești aici" — ca și cum s-ar fi întors dintr-o lungă călătorie și ar fi riscat să nu mai găsească pe nimeni acasă din cauza defazajului temporal introdus de vitezele supraluminice.

— Nu mai e nimeni la tine ? întrebă Biondo.

— Cred că au ieșit și n-am observat.

Văzîndu-i ezitarea, Biondo îi sugeră :

— Să-i căutăm împreună.

Se uitară atenți sub paturi, în dulapuri, după șifonier. Solenautul se strecură în spatele tablourilor și draperiilor. Nimeni.

Antim formă la repezeală numerele de telefon ale cîtorva cunoscuți. De fiecare dată, telefonul sună în gol. „Ce dracu', au amuțit cu toții ?“ Încrîncenat de o bănuială, întrebă

— Pe cine ai întîlnit astăzi, Biondo ?

— Pe tine, pe poștaș, pe instalator... Am întîlnit destui, n-avea tu grijă. Dar toți aveau — scuză-mi observația — o tendință generală să-mi întoarcă spatele. Spune-mi tu, sînt eu ființa care să facă vid în jurul ei ?

Un urlet muzical îl acoperi banalul aparat de radio, care pînă atunci cîntase în surdină. Antim privea la el ca fascinat, neștiind cum să reacționeze. Se apucă să învîrtă de butoane fără ca asta să aibă vreun efect asupra muzicii revărsate din receptor. Smulse aparatul din priză, dar acesta nici nu se sinchisi : continuă să cînte.

— Fug toți de noi, Antim, și nu știu de ce ! șuieră Biondo. Și au uitat în urma lor toate aparatele deschise.

Soneria de la intrare zbîrnîi. Într-o clipă au fost la ușă : nu era nimeni.

— Ni s-a părut, spuse Antim, mult mai sigur de sine. Calmul îi revenise. Spui că fug de noi, Biondo ? Am să-i fac eu imediat să-și arate căpățînile la ferestre — ca mărgelele înșirate pe ață.

Antim se îmbrăcă în grabă, își luă în buzunar o grenadă-liliput rămasă ca amintire din Lagăr — pînă atunci îi servise ca bibelou — și ieși împreună cu

Biondo pe scări, după ce încercă — fără succes — să stingă lumina, care se aprinsese subit, din proprie inițiativă.

— Nu așteptăm liftul ?

— Liftul, nu, ripostă Antim, încercat de vechiul resentiment față de lifturi. Scările erau mai sigure.

Liftul îi ajunse, totuși — pe cînd se aflau la parter. Ușile culisară încet, deschizîndu-se, dar în golul întunecat nu se ivi nimeni. Cu aceeași lunecare, ele se alipiră, apoi liftul o porni singur în sus.

În ghereta portarului nu descoperiră decît un caiet de procese-verbale. Îl deschiseră la ultima pagină scrisă.

Procies Verbalii

Închiat azi...

Între noi supsemnatu paznic, care predau schimbu de servici

Și

Predăm următoarele obiectie Prinse

În prociesu verbal după cum urmiază mai Jos

Etj VII — 8 Perdelie

Etj VI — 8 Perdilie

Etaj V — 8 Perdilie

Etaj IV — 8 Perdil

Et III — 4 Perdili

Etj II — 8 Perdili

Et II — 8 Perdil

Etj I — 7 Perdili 2 scaunie mesa cu față 1 Televizor 1 Telifon 1 mas rotund meţonez că în timpu servicilui meu nimic deos

am Predat *am Primit*

(ss. indescifrabil) *(ss. indescifrabil)*

— *XILECȘII* — murmură Biondo.

Într-adevăr, doar ei foloseau într-o proporție atît de mare termenii neinteligibili, ca și cei cu majuscule.

— Înțelegi ceva din toată aiureala asta ?

— Păi... — Antim prelungi mult momentul de gîndire — cred că înțelesul e unul singur : cineva predă Pămîntul și altcineva îl preia.

*

Grenada explodă, asurzindu-i. Se arătară de după colțul clădirii tiptil, ca nu cumva să-i ia cineva pe goană. În mod normal, ținînd cont că era zi de odihnă, la o dulce oră a după-amiezii, ar fi trebuit ca de sus, de la ferestre, să se dezlănțuie asupra lor o rafală de injurii. Însă ferestrele înlemniseră în luciul lor de gheață, amenințător — capace ale unor racle în care dormeau mii de oameni.

Existau toate semnele Antim ar fi putut ghici, doar pipăind în aer, breșa spațială în care căzuseră *ceilalți,* simțea atingerea mîinilor, a umerilor, ca și

cum cei trecuți pe acolo ar fi lăsat cîte o efigie invizibilă.

— Ferește !

Strigătul lui Biondo se sparse în aer, un vîrtej îl acoperi, la cîțiva centimetri de Antim trecuse o mașină, avea mai mult de 150 de kilometri pe oră, o mașină mergînd pe trotuar ?, limuzina trecuse lăsînd în urma ei zăngănitul de tablă și zgomotul de sticlă spartă.

— Au înnebunit, murmură Biondo. Au înnebunit cu toții.

— Mai era cineva pe stradă cînd ai venit spre mine ?

— Bineînțeles. Dar parcă toți se grăbeau să se îndepărteze de mine, să dea colțul, să-mi întoarcă spatele...

Strada părea să fie pustie, deși în urmă cu o jumătate de oră Antim își aruncase ochii asupra ei de sus, de la fereastra camerei și furnicarul uman îl copleșise. Furnicile fugiseră în mușuroaie, lăsînd orașul ca un schelet curat și strălucitor. O mașină fulgeră pe șosea (aceeași viteză incredibilă). Un landou scăpat, poate, din mîna cuiva trecu prin dreptul lor. Înăuntrul lui nu părea să fie nimic, dar lucea ceva. Antim grăbi pasul în urmărirea landoului, apoi, dîndu-și seama de grotescul situației, renunță.

Un autobuz opri în fața lor ; abia atunci își dădură seama că se aflau într-o stație. Antim iuți pasul,

Biondo își dirijă suflul radiant spre ușile întredeschise și urcară. Înăuntru nu era nimeni. Ba nu la volan era cineva.

— Sînteți bun să ne spuneți..., începu Antim.

Omul nu se întoarse ; o șuviță lucioasă, ca tăiată din celofan, i se zbătea pe ceafă. Terestrul îi atinse umărul și atunci șoferul se răsuci și căzu sub volan, ca o păpușă de cîrpă.

— Lasă-l ! strigă Biondo — Antim se aplecase spre falsul șofer. Moment în care autobuzul opri brusc și Antim fu proiectat cu capul în parbriz ; sticla înflori sub impact ca o garoafă albă, însă nu se sparse. Buimăcit, terestrul coborî — ușile se deschiseră — dar era să cadă de-a rostogolul pe scară. Biondo veni imediat în urma lui. Apoi ușile culisară și autobuzul porni în aceeași călătorie fantomatică.

— Fug cu toții de noi, Biondo ! Spune, vezi tu la mine ceva deosebit ? Mi-a crescut o față în plus? Îmi lipsește vreun ochi ? Am un tors dublu ?

— Liniștește-te, nu-i nimic serios... îl calmă Biondo.

Dar cel puțin aparențele îl contraziceau : privind spre clădirea din față, își dădură seama că lipsea un etaj. Undeva, pe la mijloc. Sau ei nu-l vedeau. Cînd Biondo sesiză lipsa terestrului, acesta era de-acum departe. (Se îndrepta în goană spre o siluetă care tocmai dispăruse după colț). Îl strigă. Antim

reapăru la puțin timp, ducînd ceva în mînă. Venea spre Biondo, dar se clătina.

— N-ai reușit să-l prinzi ? întrebă solenautul. Suflul îi devenise tremurător, ezitant.

— Ba da, am... Cred că a intrat în *ceva*... care i-a secționat trupul iar eu am rămas numai cu asta.

Un braț. Brațul unui om, pe care Antim nu știa cum să-l poarte în mînă : ca pe un baston sau ca pe o mapă. Biondo avu puterea să mai întrebe :

— Și cum, s-a... desprins așa de ușor ?

— Ți-am spus doar că omul a intrat în... *ceva* în momentul cînd l-am prins de braț. Cred că am văzut o rază și apoi am rămas cu brațul lui în mînă.

Desigur, *XILECȘII*. Dar ce rost avea toată înscenarea asta ?

— Am impresia că sîntem așteptați acasă, spuse Antim.

— Am impresia că nu-i o simplă impresie, întări Biondo.

Se reîntoarseră în tăcere. Erau acum pe scară. Mai înainte de a apăsa cu talpa pe o treaptă, Antim punea piciorul atent, de parcă ar fi călcat în gelatină. Iar atunci cînd, pe la etajul cinci, văzu golul acela în scară, murmură

— Nu este asta, Biondo.

Scara era întreruptă pe o bucată, după care urma o treaptă care stătea cuminte în aer, cu spirala de trepte suită peste ea. Antim întinse atent piciorul

peste porțiunea lipsă. Treapta de deasupra era rigidă. După ce mai făcură cîțiva pași pe scară, terestrului îi reveni glasul

— Ți-am spus eu realitatea nu este asta.

Impresia i se întări în momentul ajungerii în cameră. Trase un sertar și-și puse pe masă hîrtiile, care formau o carte ciudată, cu singurul inconvenient că nu putea fi deschisă. Realitatea nu era asta. Sau, dacă nu realitatea, cel puțin cadrul. Cineva ambiționase să le ofere ceva asemănător, făcut în grabă, neglijînd în viteză anumite detalii etajul lipsă de pe la jumătatea clădirii, treapta lipsă, paginile acestei cărți.

— *Hello, hello* — izbucni o voce din spațiu ca un fulger prelung și *BELLATRIX* se ivi într-un nor de lumină.

SPAȚIALUL își plie în liniște pinzele de întuneric spiralat. *TEMPORALUL* îi sărise din spinare. Entuziasmat, Biondo se învîrteji cu frenezie în jurul lui :

— Ne iei și pe noi, *BELLATRIX ?* Trebuie să dăm piept cu *DRAGONUL.*

— Ați văzut cum îmi recuperez supersurogatele? jubilă *BELLATRIX.* Dar parcă *voua* nu vă convenea să fiți prizonieri, nu mie !

— De data asta sîntem hotărîți, continuă Biondo. Trebuie să avem tot timpul sub privirile noastre *DRAGONUL,* să știm cum ne atacă. Altfel ne dis-

truge cu trupele de comando. Era cît pe ce să ne xilexizeze de cîteva ori. A fost ca o beție, ca un drog.

— Atunci, echipați-vă. *SPAȚIALUL* ne așteaptă.

Terestrul își fixă accesoriile la costumul spațial. Nu părea prea entuziasmat. Abia atunci își dădură seama că el nu-și manifestase bucuria față de venirea lui *BELLATRIX*. Se lăsă o liniște copleșitoare.

— Voi ați văzut ce-i afară ? îi întrebă terestrul, abătut.

Erau toți ceilalți.

Nici nu era nevoie să deschidă fereastra. Ochii le lunecară peste coloana cilindrică pierzîndu-se undeva, în înalt. În spatele pereților ei se aflau toți ceilalți, claie peste grămadă, depuși unii peste alții, trecînd unii prin alții, dar nedezavantajîndu-se reciproc, în rețeaua de spații paralele, toți se uitau spre ei, și omul de pe stradă, fără un braț, și țîncul din landou, și șoferul de cîrpă — se aflau acolo toți ceilalți, privindu-i cu ochii holbați din spatele unui perete de sticlă.

— Acum înțelegeți ?

Terestrul devenise un focar care captase atenția tuturor.

— *Sîntem obligați* să luptăm împotriva *DRAGONULUI*, precizează el. Totul este regizat în acest sens. Poate chiar și... venirea lui *BELLATRIX*.

Recepționînd în plin învinuirea, *BELLATRIX* se învineți de emoție, intrînd în rezonanță cu aparatul de radio.

Terestrul retractă imediat :

— Nu m-am gîndit nici o clipă la tine, *BELLATRIX*. La *DRAGON* — care știe prea multe despre tine, despre noi. Noroc cu bombele psi păstrate din Lagăr.

35. Față în față sau făcind fețe fețe

Reîntoarcerea fugarilor în Lagărul Biocosmic de Conversie Fundamentală este un succes strategico-tactic al *DRAGONULUI*. Acesta a prevăzut, pe bună dreptate, că ei se vor întoarce, date fiind densitățile de xilexizare ale Solenei și Pămîntului și resentimentul nejustificat al evadaților pentru un astfel de proces de importanță universală. Răstimpul absenței celor doi a fost folosit cu succes pentru dobîndirea tuturor agregatelor de preparare și organizarea publicității necesare la scară biocosmică.

Un moment anterior al transmisiei mele conține referiri suficiente la primele șaisprezece preparate justițiare; nu mă repet. Remarc încă o dată aspectul foarte apetisant al celor doi prizonieri, în special al terestrului, care semăna cu un strugure, datorită bilelor pe care le purta atîrnate la centură.

Cel de-al șaptesprezecelea preparat, organizat prin contribuția directă a *TEMPORALULUI*, nu s-a bucurat de efectul scontat, deși terestrul reușește să moară de cîteva ori. Explicațiile sînt multiple varianta materializată a *XILEXULUI TEMPORAL*, datorită rutinării, a lucrat cu mai multă încetineală, iar locul acesteia a fost uzurpat, în repetate rînduri,

de o fostă variantă nematerializată, numită *BELLATRIX,* care i-a deviat pe terestru și pe biound aproape de fiecare dată, cu o clipă înaintea morții, din variantele fatale în variante colaterale. Aduc acest caz la cunoștința forurilor superioare, deoarece în trena temporală, de milioane de individualități active, rolul disciplinării revine numai Marii Instanțe Temporale.

Datorită vitalității nedorite a celor doi prizonieri, înainte de trecerea la cel de-al optsprezecelea preparat, intră în acțiune *HIPNOTICUL* (între timp, *DRAGONUL* își completase plutonul) și *TELEPATUL.*

Din acest punct al acțiunii, evenimentele se precipită în timp ce condamnaților li se implantează gîndul *o civilizație unică va răsări armonios ca un astru,* o explozie terifiantă, de o formă amintind de cea a unui infuzor, distorsionează *TELEPATUL* chiar în momentul în care acesta ajunsese la concluzia că prizonierii sînt irecuperabili pentru INTERMUNDIUL XILEXIAN, dovedind surprinzătoare fixități în concepția față de colonizarea Universului Cunoscut.

DRAGONUL era în fața terestrului — la cîțiva pași. Prizonierii îl întrezăreau ca o hașură cenușiu-bălțată. Era trist — își pierduse plutonul de intervenție aproape în întregime iar *XILECȘII* înlocuitori nu dăduseră rezultatele scontate. Cîteva pete verzui de mînie apărură pe aria hașurată. Îl fixă cu ură pe terestru — ca și bioundul, acesta se sustrage cu consecvență clasificărilor existente la ora actuală în *ierarhiile* lui *SARCOM 2R,* deci constituia un mu-

tant periculos — și intenționa să se repeadă, transformîndu-l într-un colaps gravitațional.

Terestrul însă îl abordă cu nerușinarea-i caracteristică :

— Știi ce-i asta din mîna mea, frumosule ?

Și-i arătă bila pe care-o extrăsese din ciorchinele apetisant de la centură.

— ... Să-ți spun tot eu o bombă psi manuală, drăguțule. O bombă cu extract de ură.

DRAGONUL încremeni, poziționat spre mîna care ținea strîns bomba. Se învineți de spaimă hașurile cenușii precipitară într-o mîzgă densă.

— Ține-te-l ! strigă Biondo ca scos din minți. Ține-te-l !

— Fii calm, prietene, spuse terestrul, strîngînd în mînă bila.

Prietenia este, în viziunea conducerii xilexiene, o relație de tip militar, de la inferior la superior. Relația de prietenie se va înțelege explicit din controversa dintre prietenul inferior, Biondo, și cel superior, Antim :

— Cruță-l. De ce nu ești generos ?

La care prietenul superior răspunde inferiorului:

— Nici gînd !

Funcțiile de prieten superior și inferior se inversează adesea, în contradicție cu ierarhiile stufoase, dar exacte din INTERMUNDIU. Am făcut precizările pentru clarificarea — o dată pentru totdeauna — a acestei relații ciudate. TRADUCĂTORUL.

În cele ce urmează, *DRAGONUL* își pierde cumpătul (pentru cîteva momente, numai), în sensul că se aruncă la picioarele terestrului, cerîndu-i iertare, promițîndu-i ridicarea la titlul de *DRAGON,* deci

sărind peste cîteva ranguri de ființă evoluată, ceea ce terestrul, datorită măiestriei sale militare (vezi și tratatul lui *WANG SICOMORUL: Meșteșugul militar ca artă, știință, filosofie și formă supremă de evoluție în Universul Cunoscut)* — merita pe deplin.

Rugămințile mele se îndreaptă spre același specimen: dragul meu, nu te înverșuna, dă-mi drumul. Însă el nu percepe rugămintea mea decît ca o sugestie vagă. Sau poate m-am infiltrat atît de mult în sistemul lui de semnalizare, încît percepe rugămințile mele ca pe simple capricii personale și le respinge din capul locului.

E necesară o precizare: poziția din care îmi emit mesajul e foarte critică. Am fost tot timpul în imediata apropiere a faptelor relatate, fie implantat în textura optică a *DRAGONULUI*, fie atașat de un *XILEX MONOMORF*, fie strecurat în gîndurile fugarilor (unde n-am stat prea mult, însă — pentru a nu leza activitatea colegului meu *TELEPAT)*, fie ascuns în echipamentul de protecție al prizonierilor.

În momentul de față am un loc foarte bun de observație. Atît numai că poziția mea e de-a dreptul jenantă, dacă nu chiar foarte critică. Am intrat prin influență într-una din bilele atîrnate la centura terestrului. Din nefericire, el și-a ales tocmai această bilă spre a-l amenința pe *DRAGON*. Iată deci că am putut fi prezent și într-o bombă psi. *TERESTRUL* ține mîna cu bomba ridicată deasupra capului, *DRAGONUL* e la picioarele lui, Biondo își răsucește deasupra suflul radiant, văd foarte bine scena prin fantele dintre degete. Singurul neajuns ar fi acela că sînt strîns cu putere de

gît (termenul mi se pare impropriu, cîtă vreme strînsoarea îmi cuprinde întreg trupul). E o strînsoare sălbatică, încăpățînată, dar asta nu mă împiedică să-mi îndeplinesc în continuare, cu succes, datoria. Singura temere care mă încearcă ar fi ca potențialul meu biologic să nu se epuizeze, datorită forțelor mele vitale mai restrînse decît ale celorlalți *XILECȘI* monomorfi. Dar rezist, după cum și voi, receptorii acestui mesaj, ați rămas pe baricade. Din păcate, atît de puțini... !

Biondo asistă la întreaga scenă. *DRAGONUL* e în fața terestrului, într-o poziție slugarnică. Cum, încă nu am învins ? Este imposibil ! Vom învinge imediat ! Victoria ! Vict... Afurisitul ăsta de teres...

Cuprins

1. *Tinerețea nemuritorilor xilecși* 5
2. *Poziție jenantă pentru un interviu* 17
3. *Aventură protocolară* 25
4. *Stele și zaruri* . . 32
5. *Efectele secundare ale unei evadări* 41
6. *Schimbătorul de probabilități* 48
7. *Xilecși vechi, soluții noi* 54
8. *Extaz și agonie : trecem prin quasar* 60
9. *Dincolo de minus infinit* 67
10. *Oscilații educative* 73
11. *Masă festivă* . . 80
12. *Întîmplări, întîmplări* 88
13. *Dislocatorul cauzal (file de aur din Neobosita Evadare)* . 96
14. *Atac-surpriză cu surprize* 104
15. *Iraționalul sau Planeta cu un milion de capete* . . 111
16. *Vînătoare marină* . 121
17. *Meseria de supraviețuitor* 126
18. *Pasiunea obligatorie* . 131
19. *Cine oare se tot zbate pe uscat ?* 136
20. *În sfîrșit, xilexizați* 141
21. *Orizontul de așteptare* 146

22. *Acei minunați xilecși amorfi* 152
23. *De la biped la om* 163
24. *Poveste galactică de adormit copii* 172
25. *Xilecși, în bunăvoința lor nemărginită* 179
26. *O diagramă a personajelor* 187
27. *Concertul pentru orchestra de xilex* . 189
28. *Cantată xilexiană pentru marile regăsiri* 194
29. *La umbra xilexului în floare sau Simțul special* . . 200
30. *Ce drum să alegi : xilexizarea* 210
31. *Capcană pentru un xilex* 216
32. *O adiere de xilex* 221
33. *Xilexiada* 225
34. *O planetă lipsă la apel* . 236
35. *Față în față sau făcînd fețe-fețe* 247

Redactor VICENȚIU DONOSE
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1988. Format 70×100/32. Coli tipo 8
Bun de tipar la 02.XI.1987
Editura Junimea, str. Gheorghi Dimitrov nr. 1
IAȘI — ROMÂNIA

Tiparul executat sub cd. nr. 184 la
Întreprinderea poligrafică Iași
str. 7 Noiembrie nr. 49